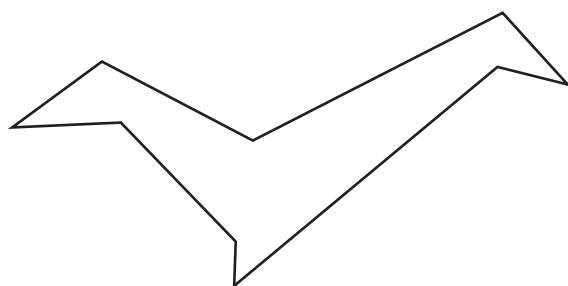
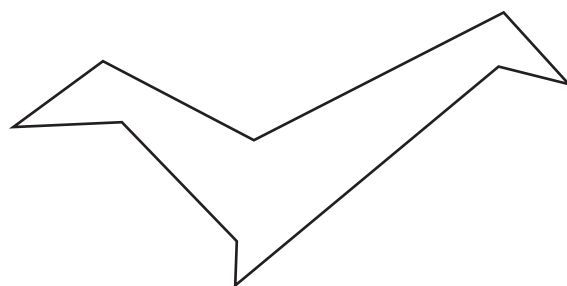

**Anul omagial al Școlii Gimnaziale “Mihai Eminescu”
1966-2016**

Aripi

50

de ani de excelență!

ARIPI

Revistă literar- artistică și de cultură a Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu", Pitești
Fondată în anul 1969, Serie nouă, 79-80/2016

Redactor – șef

Prof. Manuela DOVLEAC

Redactori – șefi onorifici

Prof. Petru STOICESCU

Prof. Ionel ȚUȚĂ

Redactori îndrumători

Prof. Adriana CATRINA

Prof. Eugenia HAGIMĂ

Prof. Miana Florentina POPA

Prof. Floarea MARTINESCU

Secretar de redacție

Prof. înv. primar Vicenția PETRACHE

Colectivul de redacție

Membri: Delia ACHIM, Iulia AMARIE, Erika AMZĂR, Cristian ANGHELACHE, Larisa AVRAM, Andrei BEȘLIU, Raisa BRATU, Alexandra BUZULICĂ, Theodora BUZULICĂ, Ioana CALOTĂ, Anca CIOȚOIU, Mădălin CIUFLEA, Roxana CIUNGU, Alexandru COSTEA, Alexia DINU, Ana-Maria DOGEANU, Ada DUMINICĂ, Amalia FLOREA, Alexandru FOTA, Mihai GHILENCEA, Mi-hnea GRĂSUNE, Irina GRIGORE, Cătălina HAGIMĂ, Victor IACOB, Alexandru ICONĂREASA, Alexandra ILIE, Andrei ILIE, Lucian ILIEȘCU, Andrei IONESCU, Denisa IONESCU, Andrei IOSIF, Alexandra MANDU, Ruxandra MĂRTOIU, Alexandra MOGODICI, Ioana RĂBAN MO-TOUNU, Daniel NEDELEA, Maria NEGESCU, Raluca NEGREA, Ana NICOLAESCU, Andra NIȚULESCU, Ioana PÂRVU, Lidia PETRIA, Vladimir PÎRVU, Anamaria POPA, Daria POPA, Maria POPA, Matei POPA, Alin POPESCU, Darie POSTELNICU, Mara PREDESCU, Tania RADU, Ștefan STOICA, Ștefania ȘERBĂNESCU, Ștefania POPA, Carla ȘTIRBU, Mihai TEODORESCU, Daria TOMA, Anca TOMESCU, Ana TUDOR, Dragoș ULEANU, Maria VÂR-BAN, Raluca VÎLCEANU, Ana-Maria ZAHARIA, Robert ZAMFIR

Colaboratori

Prof. Renata ALEXE, Prof. Corina DUMITRESCU, Col.(r) Ing. Alexandru MARIN

Coordonare

Prof. Dr. Marian HAIDUCU, director

Prof. Lavinia ORĂȘANU, director adjunct

Vignete și desene

Cercul de Arte Plastice al Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu", Pitești, Prof. Sidonia GHERGHINOIU

DTP

Pr. Dr. Napoleon Nicolae DABU

Tipar

Editura Dialog Pitești

Aripi și suplimentul său **Arcade** sunt editate trimestrial de Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" - Pitești și se adresează în special elevilor, profesorilor și tuturor celor interesați de literatură și artă

Site-ul Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu", Pitești (inclusiv al revistei și suplimentului editate):
www.mihaieminescupitesti.ro

Facebook: Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" – Pitești

REDAȚIA

Str. Tineretului, nr.4, Pitești, Argeș, România

Tel/fax: 0248 252771, e-mail: aripi11@yahoo.com, sc_emin11@yahoo.com.

Un loc de suflet

Am acceptat cu bucurie și în egală măsură cu emoție să scriu câteva rânduri într-un moment atât de important pentru Școala Gimnazială Mihai Eminescu, Pitești. Și tot amalgamul de gânduri și emoții care mi-au străbătut ființa când mi-ați solicitat acest „mesaj” se datorează faptului că începutul formării mele ca om este AICI, la școala care azi celebrează 50 de ani de existență. Da, am fost și eu elevul care a pășit sfios spre tainele cunoașterii străbătând porțile acestei instituții, lucru pe care îl afirm cu mândrie și nostalgie. Poate că formarea mea profesională în domeniul informaticii ar trebui să „cenzureze” exteriorizarea acestor trăiri, dar cred că sensibilitatea face parte din personalitatea unui om puternic. Și am învățat să fiu un om complex urmând modelele dascălilor mei de la Școala Mihai Eminescu. Am optat ulterior pentru meseria de dascăl, deoarece ea înobilează ființa umană și presupune dăruire sufletească, capacitate de a descifra adâncul ființei și de a-ți păstra sufletul tânăr. Învățăm în permanență de la copii încercând să-i descoperim și cred că acesta este secretul unei activități didactice de succes.

Mă bucur că ați ales să marcați acest moment sub semnul excelenței deoarece acesta este cuvântul care caracterizează activitatea școlii dumneavoastră în toți acești ani. Voi rămâne în permanență cu gândul la acest loc al începutului formării mele și voi sprijini cu toată convingerea activitatea din învățământul argeșean. Mulțumesc pentru ocazia de a-mi exprima aceste gânduri, pentru ocazia de a retrăi momente plăcute ale copilăriei mele!

La mulți ani de excelență Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” - Pitești!

Prof. Marian Laurențiu ZIDARU,
Viceprimar Primăria Municipiului Pitești
Fost elev al Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” - Pitești

Mesajul domnului Inspector Școlar General, prof. Dumitru Tudosoiu, la ceas aniversar al Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești

„Caracterul însă al unei școli bune e ca elevul să învețe în ea mai mult decât i se predă, mai mult decât știe însuși profesorul” transmitea posterității poetul național al cărui nume îl poartă școala dumneavoastră cu mândrie și responsabilitate.

La ceasul aniversar al acestei școli nu bune, ci foarte bune, gândurile noastre se îndreaptă deopotrivă către elevi, dascăli și părinți, uniți într-un act educațional și o comuniune didactică de calitate, menținută la standarde înalte de toți factorii implicați.

Elevii, în ale căror suflete dascălul sădește semințe pentru lumina viitorului!

Copiii, ai căror pași sunt călăuziți de oameni mânați de vocație care îi instruiesc, îi motivează, îi învață să învețe și să reușească în viață!

Dascălul, acel „Domn Trandafir” care își cunoaște misiunea nobilă de a construi temelia formării copiilor în viață! Dascălul, care are conștiința misiunii sale întru frumoasa slujire a învățământului!

Părinții, beneficiarii secundari ai educației, care au deschis copiilor tărâmul unui destin ce trebuie împlinit de către cei care vor continua să deschidă, la rândul lor, spre cunoaștere, ochii acelor copii!

Astăzi este ziua voastră!

Ne bucurăm să vă fim alături în acest moment de mândrie, de profundă trăire și împlinire! Idealul educațional al școlii românești are în vedere dezvoltarea liberă și armonioasă a individualității

umane, în formarea personalității autonome și în asumarea unui sistem de valori necesare pentru împlinirea și dezvoltarea personală. Inspectoratul Școlar Județean Argeș este o instituție în slujba comunității, care acționează pentru realizarea obiectivelor educaționale naționale și care sprijină și promovează performanța și calitatea în școlile argeșene. Vă felicităm așadar că ați ridicat la rang de tradiție arta educației!

Azi, mai mult decât oricând, să fie un prilej de bucurie pentru toți cei ce sădiți sămânța cunoașterii în suflete, alături de cei cărora le sunteți modele și pe care îi formați cu dăruire și pasiune!

Vă dorim să vă continuați drumul succesului, presărat întotdeauna cu muncă încununată de performanță! Vă urăm sănătate și putere în

perpetuarea lucrurilor pe care le faceți cu devotament și ardere sufletească!

La mulți ani tuturor generațiilor de profesori și de elevi deveniți profesori care au în inimă cuvintele Sfântului Ioan Gură de Aur : „Nu există artă mai frumoasă decât arta educației. Pictorul sau sculptorul fac figuri fără viață, dar educatorul creează un chip viu; uitându-se la el, se bucură și oamenii, se bucură și Dumnezeu”.

**Inspector Școlar General,
Prof. Dumitru TUDOSOIU**

Despre Eminescu, mereu

Ne-am obișnuit cu etichetări sablonarde ale "Sfântului preacurat al ghierului românesc" și, în fiecare an, în preajma renașterii Sale, le reproducem până la disoluția lor în limba de lemn. Tocmai pentru El, Poetul care a distilat limba română până când i-a înălțat simplitatea la rangul de strălucire continuă, ancorând-o în rădăcinile sale latine din care își capătă vigoarea fondul principal lexical. Tocmai lui ne adresăm cu apelative seci și demonetizate! De aceea, astăzi, la Zi de Sărbătoare, aș dori să-l spunem cele mai curate cuvinte românești, pe care El le-a rostuit dându-le sens.

Româna nu este o limbă care să fi circulat deasupra granițelor, cu un gând ascuns de a contopi popoare într-o comunicare fără frontiere, într-un exces de autoritate! Româna este

matca în care au sporit, prin Eminescu și prin toți descendenții din geniul Său, noblețea și valoarea fără timp și fără spațiu. De aceea, îmi permit să lansez ideea că Eminescu a pus semnul egalității între limba în care simțim și limba prin care ne cunoaște lumea, consolidând dimensiunea spirituală a existenței noastre, ca popor. Eminescu a înălțat limba română către spațiul sacru, ceresc, al Luceafărului, a transformat-o în muzică, ale cărei mlădieri adie pretutindeni, în universul cultural mundan și a preschimbat în metaforă ontologică cuvinte din fondul latin, ca reper al univer-

salității noastre.

Eminescu nu și-a construit destinul, ci s-a contopit cu un destin național, scris în limba pe care puțini o cunosc, dar mulți o au drept sălaș al simțirii adânci, omenești, universale, indiferent de țara în care s-au născut. Limba română este sunetul existenței unui popor întrupat din veșnicia limbii latine legănate de zorile culturii universale articulate și care, oricât s-ar strădui unii să o ignore, își afirmă, cu demnitate, supremația și în lumea contemporană.

Să ne adresăm astăzi lui Eminescu, apelând la virtuțile sacre ale limbii noastre înrădăcinate în fondul latin și atunci, numele Lui va avea expresia pământescă a veșniciei. Eminescu este limba română însăși!

Pentru o școală care îi poartă numele, Eminescu este un rang nobiliar care trebuie

purtat cu onoare, demnitate și mândrie. Datoria unei astfel de școli este să se scuture de orice derapaje lingvistice depreciative și să se poziționeze, cu pietate, în fața altarului care poartă în sine icoana Poetului.

La mulți ani, Limbii Române!

La Mulți ani, Culturii Române!

La mulți ani viețuitorilor întru Eminescu!

Dar și mai simplu:

La mulți ani, Eminescu!

Conf. univ. dr. Mina-Maria RUSU
Inspector General MENCS

La ceas aniversar...

Stă în firea oamenilor să-și sărbătorească ziua nașterii și principalele evenimente de pe drumul vieții lor. Se află în natura colectivităților umane îndemnul de a nu lăsa să cadă în uitare cele mai importante întâmplări care le-au început sau le-au marcat existența.

Și iată, că ne aflăm astăzi în fața unui moment deosebit: aniversarea a 50 de ani de existență a uneia dintre cele mai importante unități de învățământ din județul Argeș: Școala Gimnazială "Mihai Eminescu".

Răspund invitației revistei dumneavoastră, nu numai din datoria postului de inspector școlar, ci, mai ales, cu bucuria profesorului care se simte fericit cu fiecare împlinire ce are loc în lumea învățământului.

Timpu trece, zilele se duc, oamenii cu

mele poetului național, asumându-și astfel greaua misiune de a se ridica la înălțimea

acestui nume, de a găsi mereu modalități de a-și autodepăși performanțele. Școala dumneavoastră a reușit din plin acest lucru, mărturie stând rezultatele deosebite pe care le obțineți an de an atât la examenele naționale, cât și la olimpiadele și concursurile școlare, dar și generațiile pe care le-ați modelat de-a lungul vremurilor.

La acest ceas aniversar, gânduri de recunoștință pentru profesorii și elevii ce au trudit la catedră și pe băncile acestei școli. Celor de astăzi, profesori și elevi, le doresc, urmând tradiția, să adauge performanțelor anterioare, altele pe măsură!

ele.

Ceea ce rămâne în lumea noastră, lumea învățământului, este școala, sunt elevii și profesorii, cunoașterea, educația, munca și dăruirea pe care acestea le cer. Căci a fi profesor înseamnă a fi modelator de suflete și de destine. Vocația profesorilor care au trecut pe aici a avut un rol hotărâtor în transformarea numelui școlii în renume. În fiecare județ există o școală ce poartă nu-

La mulți ani!

Prof. drd. Cristina CERGAN
Inspector școlar de specialitate -
Limba și literatura română

Generația tânără

“(...) pentru o parte din generația tânără ortodoxia ar putea constitui o concepție totală a lumii și a existenței, și (...) fenomenul acesta, dacă se va realiza, va fi un fenomen nou în istoria culturii românești moderne.” ([1])

Mircea Eliade

În *Itinerariu spiritual*, dar și în alte articole, Mircea Eliade – profet al neamului românesc (Dan Zamfirescu), vorbește de existența unei tinere generații, căreia i se adresa cu precădere. *Ce-ți mai face generația, domnule Eliade...?*, îl întrebau prietenii – întrebare irezistibilă la care izbucnea întotdeauna în râs. Dar în adâncul sufletului știa că nu se înșală.

Mircea Eliade era obsedat de teama că generația lui, singura generație liberă disponibilă din istoria neamului românesc de până la acea vreme, nu va avea timp să-și îndeplinească misiunea, că ne vom trezi într-o zi mobilizați, așa cum au fost părinții, moșii și strămoșii noștri, și atunci va fi prea târziu ca să putem crea liber, când nu vom putea face decât ceea ce au fost urșiți să facă înaintașii noștri: să lupte, să fie jertfiți, să amuțească ([2]).

În esul *Anno domini* ([4]), profetul dă următorul sfat unui exponent, provincialul, al generației sale: să-și închipuie, anul care începea, ca fiind ultimul lui an, și să se străduiască să facă în cele 12 luni care vor urma, tot ce își propusese să facă în viață. Temerea sa era că timpul ne e potrivit, în sensul că pentru ce avem de făcut, dispunem de prea puțin timp. Mircea Eliade s-a simțit responsabil pentru o întreagă generație

tânăra. Și-a închipuit-o chemată pentru lucruri mari, cu prima datorie de a lărgi considerabil orizontul cultural românesc,

deschizătoare de ferestre către universuri spirituale neaccesate până la acea vreme.

Ceva mai târziu, în 1965, în exil, în [1], afirmă că nu se înșelase. Generația lui avusese vreo 10, 12 ani de libertate creatoare. În 1938 s-a instaurat dictatura regală, apoi a venit războiul și în 1945 ocupația sovietică – și totul a amuțit.

În termenii săi, ne punem întrebarea care sunt liniile de orientare ale actualei tinere generații? Continuitate, viață, contradicții, mobilitate extremă... – consecințe ale intersecției a două crize majore ale istoriei contemporane: ateis-

mul regimului totalitar comunist și haosul implementării principiilor democrației postcomuniste. Acestea pe fondul tergiversării reformei în sistemul educațional laic și neputinței sistemului educațional religios de a se impune.

Critica diletantismului, ([3]), făcută de Mircea Eliade în 1927, este mai actuală ca oricând. Prăpastia dintre sentimentul puținel al simpatiei diletantului și patima ce-ațâță inteligența, s-a adâncit. Diletantul (...) se apropie de realitate cu un ochi închis al ironiei, cu zâmbete. Nu înțelege prețuirea pe care suntem datori să o arătăm funcțiunilor noastre de cunoaștere și obiectelor cunoscute (...). Diletantul nu este niciodată serios. Socotește seriozitatea dovada neghiobiei, sau a ignoranței, sau a pedantismului (...). Un anume tip de seriozitate trădează toate aceste păcate, în contextul în care creația de opere sau de valori implică seriozitate sobră. Nu poți crea un lucru în care crezi doar pe jumătate. Diletantul confundă însă, ca de obicei cele două seriozități. De aici prudența diletantului. Nu se angajează în afirmații sau în negații. Alcătuieste marea clasă a diletantului sceptic, suficient, superficial.

- continuare în pag. 8 -

Prof. Dr. Marian HAIUCU
Director al Școlii Gimnaziale
“Mihai Eminescu”- Pitești

Generația tânără

- urmare din pag. 7 -

Inteligențe care nu pot pătrunde până la scheletul tainelor, ci se mulțumesc să le descrie așa cum le pipăie la suprafață. Și cu toate acestea, în sfera diletantismului își găsește loc și curajul (...), ce generează un alt tip de diletanți, cei constructivi. Curajul pe care ceilalți diletanți – de salon, de revistă, de catedră- îl risipeau în paradoxuri, în fraze de spirit, în enigme minore – aceștia îl dovedesc în construcții. Trăsătura reprezentativă este necesitatea sintezei universale, a rotunjirii, a sistematicii, a legiferării.

Despre criza profundă a sistemului educațional laic și religios, care sacrifică tânăra generație, nu voi face comentarii. Ar presupune reflecții imprudente ([3]). A vorbi de știință sau de

savanți (...), în câteva rânduri, nu poate fi decât dovada neseriozității și a ignoranței. Subiectul este grav, iar tratarea trebuie săvârșită cu tot fastul și clarobscurul unei oficiere. Absența citatelor și autorilor – într-un asemenea subiect – descalifică.

Generația tânără actuală va depăși orice nivel anterior la capitolul experiențe ([3]). Conștiința vibrează, se convulsionează, arșă, mângâiată, îmblânzită, încordată, umectată – în experiențe. Experiențele provoacă atitudini, iar atitudinile – poziții spirituale. Dar poziția poate fi exagerată, ca intensitate sau ca durată și atunci

rezervele sunt epuizate. De aici, dezechilibrul mental sau moral, vicierea viziunii, tulburarea armoniei personalității.

Cultura ([3]), nu este decât valorificarea experiențelor sufletești și organizarea lor independentă de celelalte valori (economice, politice etc.). Afirmatia că nu am avut o cultură unificată prin didactică, prin școli (făcută de Mircea Eliade în 1927), este mult mai încărcată de gravitate în zilele noastre.

Dincolo de insuficiența literaturii, ([3]), ca un aspect al culturii, o afirmare a unei poziții spirituale, mesajul lui Eliade se extinde azi în sensul cel mai banal posibil, imposibil de intuit la acea vreme: substituirea dramatică a cititului, de către noile tehnologii.

La final, simt nevoia să spun că, în Itinerariu spiritual, la care am făcut trimitere pe parcursul acestui demers jurnalistic, se vorbește despre pulsul generației noastre - ortodoxia, creștinismul autentic; despre faptul că sfânta credință și sfintele rânduieli ale Bisericii, sunt singura țintă; nici mai mult, nici mai puțin despre

faptul că pe orice drum ar apuca, o conștiință contemporană ajunge la creștinismul ortodox, afirmație amendată de unii critici ai vremii (Nae Ionescu, Mircea Vulcănescu, Paul Sterian).

Și pentru că rândurile acestea vizează mai ales un impact asupra generației în formare, pe care se va întemeia societatea viitoare, trebuie să subliniez valoarea culturii, a conștiinței de sine și a conștiinței naționale în construcția unei societăți sănătoase și durabile. Toate acestea se construiesc în timp, un timp care este al vostru în totalitate și de aceea nu avem voie să uităm sfatul lui Octavian Paller avem timp pentru toate... ([5]), și să învățăm că doar noi suntem responsabili pentru ceea ce devenim.

Bibliografie:

[1] Mircea Eliade, Itinerariu spiritual: "Tânără generație", Cuvântul în exil, nr. 40-41, septembrie-octombrie, 1965, p.1-4.

[2] Mircea Eliade, În loc de cuvânt înainte al autorului, Profetism

Românesc, 1, Editura Roza Vânturilor, București, 1990

[3] Mircea Eliade, Itinerariu spiritual, Profetism Românesc, 1, Editura Roza Vânturilor, București, 1990

[4] Mircea Eliade, Destinul culturii românești, Profetism Românesc, 1, Editura Roza Vânturilor, București, 1990

[5] Octavian Paller, Poeme, Editura Semne-Artemis, 2008

Prof. Dr. Marian Haiducu
Director al Școlii Gimnaziale
"Mihai Eminescu"- Pitești

Conversație între prieteni

Interviu cu domnul Dragan Pavlovic,
directorul Școlii Milutin I Draginja, Kragujevac-Serbia

**În primul rând mulțumim pentru amabilitatea de a răspunde întrebărilor noastre care vor satisface o parte din curiozitățile cititorilor revistei „Aripi”.
Domnule Dragan Pavlovic, ce ați dori să ne spuneți înainte de toate? Considerați că interviul ar trebui să aibă un nume, o temă?**

Dragan: Sunt onorat să fiu interviuat în revista școlii voastre cu ocazia sărbătoririi unui mare eveniment. În numele tuturor elevilor și profesorilor școlii noastre, vreau să vă felicit pentru aniversarea celor 50 de ani de muncă susținută. Suntem foarte fericiți să vă avem ca prieteni, așadar, să numim interviul nostru Conversație între prieteni.

**Paginile noastre se adresează în primul rând elevilor.
V-aș ruga să schițați un scurt portret al elevului Dragan.**

Dragan: Zilele de școală au fost cea mai frumoasă și liniștită perioadă a vieții mele. Ca elev îmi amintesc că eram foarte conștiincios și responsabil, un elev excelent. Cărțile și benzile desenate despre cowboy erau cei mai buni prieteni ai mei. Materiile mele preferate erau matematica și tehnologia. Am visat să ajung inginer, dar în final am ales să devin profesor. Chiar și astăzi această decizie mă face să fiu fericit. Mi-am întâlnit prima dragoste în școală. Hobby-urile mele sunt fotbalul și filatelia.

Știm că soarta unei națiuni/societăți se modelează prin cultură. Care este rolul educației în societatea actuală europeană?

Dragan: Cultura este îngerul păzitor al unei nații. Un stat care investește în cultură nu trebuie să-și facă griji pentru viitor. Educația este baza dezvoltării unei națiuni și învățarea pe întreg parcursul vieții este cheia dezvoltării continue. Dacă nu avem o națiune educată, nu vom progresa.

Suntem datori să amintim tinerilor că teritoriul unei nații este pământul sfânt al patriei, mormântul strămoșilor, leagănul copiilor. Cum îl convingem pe elevul de azi să fie patriotul de mâine?

Dragan: Dacă omul se respectă pe el, îi va respecta și pe ceilalți. Obligația fiecărei nații este să aibă grijă de tradiție și de identitatea națională. Dacă îți cunoști propriile valori, vei învăța și despre alte culturi și vei respecta multiculturalitatea și toleranța. Dacă ne recunoaștem propria moștenire culturală, ca o parte a moștenirii europene, vom crea un elev responsabil care va dori să se dezvolte din punct de vedere intelectual și care va avea grijă de toate valorile naționale. Am văzut un exemplu foarte bun în școala voastră în România; în acest fel îi învățați pe elevi să-și iubească țara încă de mici și sunteți pe drumul cel bun pentru a atinge acest ideal. Pentru că vorbim despre patriotism, în fiecare an delegațiile noastre au asistat la comemorarea unui moment cu profundă încărcătură emoțională, la Șumarice.

V-am ruga, pentru cititorii noștri, să faceți o prezentare sumară a simbolisticii acestui eveniment.

Dragan: Luna octombrie în Kragujevac reprezintă tragicul eveniment din al II-lea Război Mondial, când, la 21 octombrie, germanii au împușcat 2.400 cetățeni ai orașului. Printre victimele terorii fasciste au fost și 300 de elevi și 15 copii cu vârste cuprinse între 8 și 15 ani. Masacrul a avut loc în Sumarice ca o răzbunare pentru uciderea și rănirea soldaților germani, în urma luptei cu partizanii de lângă Kragujevac. Victimele tragicului eveniment au fost ridicate într-un raid fără ca ei să se opună, întrucât soldații germani le-au spus că sunt luați pentru a li se schimba documentele. Astăzi, locul unde aceștia au fost omorâți, este Parcul Memorial 21 octombrie. Acesta conține 10 monumente care sunt ridicate pe mormintele victimelor și Muzeul 21 octombrie ridicat în memoria acestui tragic eveniment. Locul cel mai important îl constituie Monumentul V (clasa a V-a), fiind un simbol al clasei de elevi uciși. Ziua de 21 octombrie este o zi națională și în fiecare an este o comemorare și un program cultural pentru a ne aminti și a nu uita niciodată.

- continuare în pag. 10 -

Conversație între prieteni

- urmare din pag. 9 -

Parteneriatul dintre școlile noastre are o tradiție îndelungată (10 ediții). În tot acest timp elevii și profesorii care v-au vizitat au putut cunoaște școala dumneavoastră și mai ales evoluția, succesele obținute de-a lungul timpului.

Am dori să faceți o prezentare a tot ce este semnificativ, în ultima perioadă, pentru activitatea școlii Milutin I Draginja Todorovic pentru ca astfel să vă cunoască și ceilalți colegi și elevi ai noștri.

Dragan: Suntem foarte mândri de colaborarea noastră de 10 ani, având foarte multe succese și rezultate deosebite. Am derulat o serie de proiecte de succes, am obținut finanțări pe care le-am folosit în scopul dezvoltării educației la nivelul școlii. Am realizat câteva proiecte naționale foarte importante. În 2015 am câștigat cel mai important premiu – Sf. Sava. În acest an am devenit una dintre cele trei școli din Serbia care promovează educația antreprenorială.

Dumneavoastră sunteți managerul acestei instituții de mulți ani. Care este secretul unui management de durată?

Dragan: Pentru fiecare succes e nevoie de muncă, cunoaștere, oameni și viziune. Am avut o motivație puternică de a face schimbări în școală, am organizat profesorii și i-am motivat să muncească, pentru a avea cea mai bună școală. În acest an ne-am atins obiectivul și am devenit una din primele 10 școli din Serbia.

Trecut, prezent și viitor...

Cum ați putea descrie aceste trei coordonate temporale din perspectiva omului Dragan Paylovic?

Dragan: Vreau să îi mulțumesc trecutului pentru că m-am născut. Îmi petrec prezentul în cel mai eficient mod și investesc în fiecare zi în viitorul meu, pentru că vreau ca elevii să-și depășească profesorii. Am încredere în tânăra generație, pentru că ei sunt viitorul.

Ați putea defini în 3 cuvinte parteneriatul dintre școlile noastre?

Dragan: Iubire, prietenie, armonie.

Pe 15 ianuarie 2016, Școala Gimnazială Mihai Eminescu Pitești marchează un dublu eveniment: aniversarea zilei de naștere a marelui nostru poet național Mihai Eminescu, patronul spiritual al instituției noastre de învățământ, (devenită Ziua Școlii), precum și împlinirea a 50 de ani de activitate.

Vă transmitem tuturor prietenilor

dragi de la Kragujevac cele mai bune gânduri din partea redactorilor și colaboratorilor revistei Aripă, a colectivului de cadre didactice, a conducerii școlii și, nu în ultimul rând, al elevilor. Mulțumim pentru amabilitate și așteptăm să ne fiți alături, oaspeți dragi, pe 15 ianuarie 2016!

În curând veți primi și o invitație oficială în acest sens.

Orașul vesel

Prof. Manuela DOVLEAC
Prof. Bianca AMARIE

Școala Gimnazială "Mihai Eminescu"- Pitești

O ȘCOALĂ CU VALOARE EUROPEANĂ ADAUGATĂ PRIN PROIECTELE COMENIUS

În contextul actual al secolului XXI, școala trebuie să răspundă noilor cerințe ale educației de tip european, să își diversifice metodele de lucru, să își formeze dascălii în spiritul acestor cerințe, să lărgescă orizontul elevilor săi.

Mereu deschiși către nou, cu simțul responsabilității cunoscut, cadrele didactice ale școlii noastre s-au implicat în realizarea de Proiecte Comenius. Comenius este prima componentă a Programului de Învățare pe Tot Parcursul Vieții, prin care Comisia Europeană sprijină financiar instituțiile de învățământ preuniversitar în realizarea de parteneriate școlare și în participarea la formare a cadrelor didactice, care duc la creșterea calității și la consolidarea dimensiunii europene în educație. Programul Sectorial Comenius urmărește dezvoltarea cunoașterii diversității culturale și lingvistice europene în rândul profesorilor și elevilor, precum și sprijinirea elevilor pentru a dobândi competențele și abilitățile necesare dezvoltării personale pentru integrare profesională și cetățenie activă.

Prin proiectele de parteneriat european școlile românești au fost veritabili ambasadori ai României în Europa, contribuind, an de an, la promovarea unei imagini pozitive a României și a valorilor școlii românești. Aceste parteneriate au vizat, în principal, formarea și dezvoltarea de competențe-cheie, au favorizat crearea unor rețele de parteneri, au promovat valorile naționale și europene, antrenând copii, tineri, profesori, părinți în acest

exercițiu al existenței împreună, într-o Europă unită.

Primul pas în aventura noastră europeană a constat în realizarea unei vizite

Pregătitoare în vederea realizării unui proiect de dezvoltare Comenius 1.3. Vizita pregătitoare a avut loc în Grecia, la Liceul Asclepios din Lygurio în perioada 20 -27 oc-

tombrie 2004, școala noastră fiind reprezentată de prof. Gabriela Pendiuc, director, prof. Orășanu Lavinia, consilier educativ, prof. înv. primar Petrache Vicenția, prof. limba engleză, Dumitrescu Corina.

Ulterior, echipa de proiect formată din oameni cu preocupări comune, cu dorința de a face lucruri frumoase, interesante, noi, de a oferi o dimensiune europeană prestigiului școlii a realizat Proiectul Lingvistic Comenius 1.2 cu titlul "Curiozități despre personalități istorice" în parteneriat cu Colegiul Vacy

Mihaly din Budapesta, Ungaria. Un număr de 30 de elevi români din școala noastră, însoțiți de profesorii Gabriela Pendiuc, director, Orășanu Lavinia și Amarie Bianca, responsabili de proiect, Dumitrescu Corina, Ionel Țuță, au lucrat împreună cu partenerii maghiari timp de două săptămâni la Budapesta în ianuarie 2006 și două săptămâni la Pitești în mai-iunie 2006 și au creat o broșură trilingvă (română, engleză, maghiară) despre personalități istorice comune celor două țări, un mini - ghid de conversație în aceleași trei limbi, un site al proiectului, ca produse finale ale proiectului.

Pentru a pune în valoare aceste realizări, Ministerul Educației și Cercetării a lansat școlilor invitația de a participa la o competiție națională a produselor realizate în cadrul proiectelor de cooperare europeană, competiție numită Concursul național de produse finale ale proiectelor de cooperare europeană, "Made for Europe". Între 5-6 mai 2007 s-a desfășurat faza națională, la Brăila, la care am avut onoarea să ne prezentăm și să câștigăm Premiul al III-lea cu broșura trilingvă. Echipa proiectului a fost reprezentată la faza națională de Matei Cristina – elevă în clasa a VIII-a B și profesor Lavinia Orășanu – responsabil de proiect.

- continuare în pag.12 -

Prof. Corina DUMITRESCU
Prof. Bianca AMARIE
Prof. Lavinia ORĂȘANU

O ȘCOALĂ CU VALOARE EUROPEANĂ ADAUGATĂ PRIN PROIECTELE COMENIUS

Anii au trecut, dar dorința de a depăși granițele sistemului nostru de învățământ și de a face schimb de experiență cu alte școli, de a învăța lucruri noi, alte culturi și obiceiuri ale altor țări din Europa, de a ne perfecționa continuu nu ne-a părăsit.

Astfel, echipa de proiect, coordonată de prof. Orășanu Lavinia și prof. Dumitrescu

Corina, s-a axat pe realizarea unui Proiect Școlar Multilateral Comenius, care a și câștigat finanțare pentru derularea sa în anii școlari 2011-2013. Proiectul "Umorul în literatura europeană" a avut ca parteneri școli din Logrosan-Spania, Perama-Grecia, Bilecik-Turcia, Kolcse-Ungaria și Pitești-România și a constat în lectura de plăcere a povestirilor umoristice ale unor autori europeni celebri, dar și în înțelegerea obiceiurilor și tradițiilor diferitelor țări europene.

Cărțile alese de către echipa de proiect au intenționat să trezească interesul și admirația elevilor față de literatura europeană, precum și să promoveze imaginația și creativitatea acestora. Coordonați de către profesori, elevii

din cele 5 țări implicate în proiect s-au bucurat citind opere literare umoristice,

creând propriile lor lucrări literare: poezii, eseuri, povestiri, lucrând în echipă pentru a face postere, puzzle-uri, diferite obiecte hand-made, punând în scenă piese adaptate după cărțile citite, cântând

și dansând, pictând, folosind noi tehnologii ca instrument de lucru și instruire personală.

S-au realizat produse finale minunate, dintre care amintim: o broșură în 6 limbi străine, un mini-dicționar de termeni literari și expresii de bază, un

site al proiectului, o carte de colorat în limba engleză. Fără îndoială, atât elevii, părinții lor, cât și profesorii și-au dezvoltat spiritul de lucru în echipă, dovedind atitudini de toleranță, soliditate și coexistență.

În cadrul programului Comenius 2.2.C. Agenția Națională Socrates a oferit finanțarea burselor de formare continuă în Marea Britanie și Franța pentru mai mulți profesori din școala noastră. Astfel, au putut beneficia de stagii de două sau trei săptămâni cu un impact deosebit asupra competențelor lingvistice și metodologice și mai ales

asupra dezvoltării capacității empatice următoarele cadre didactice: Amarie Bianca la Mayflower College din Plymouth în iulie 2005, Dumitrescu Corina la Richard Language College din Bournemouth în iulie 2005, Postelnicu Natașa la Mayflower College din Plymouth, Marea Britanie în iunie 2007, Chioveanu Ștefania și Garcia Manuela la Besancon, Franța în august 2012. Interacțiunea cu profesorii de acolo, dar și cu ceilalți colegi din alte țări europene, ne-au făcut să înțelegem că, deși aparținem unor spații și culturi diferite, suntem toți la fel la nivel uman, umanitatea și empatia fiind cele mai importante calități ale unui profesor.

Prof. Corina DUMITRESCU
Prof. Bianca AMARIE
Prof. Lavinia ORĂȘANU

Școala Gimnazială
"Mihai Eminescu" - Pitești

Retrospectivă. Din viața școlii

Nu e ușor să rostogolești ecourile timpului, să te întorci la începuturi și să încerci o immortalizare a lor, dar o fac dintr-un sentiment de pietate față de aceia pe care i-am întâlnit aici și acum nu-i regălesc decât în memoria afectivă, așteptând liniștiți, asistând la evenimentul pe care îl vom trăi în vechea noastră instituție, „Școala Nr. 11 Mihai Eminescu”, Pitești, care poartă pe fruntea ei gloria celor cincizeci de ani.

Am venit în această clădire înaintea școlii generale care se va înființa în 1966, pentru că aici a funcționat Liceul „Alexandru Odobescu”, a cărui elevă eram.

Priveam din clasă—actuala bibliotecă – la micii școlari care intrau în curte voioși, zâmbitori, siguri. O școală micuță care a devenit extrem de repede vestită, având, cum se spunea în oraș, cea mai bună încadrare.

Nu știam pe atunci că aici mi se va împlini destinul profesional. Am venit mai târziu cu elan în „Școala Nr. 11 Mihai Eminescu”, spre a respecta, poate, o promisiune. Elevă fiind, am fost întrebată de profesoara de limbă și literatură română, Florica Constantinescu, diriginta mea, ce voi deveni. „Profesoară de limbă și literatură română; voi veni aici”, am răspuns. Din toate școlile țării!!!

Mi-am dat seama, cu timpul, că a fost voința lui Dumnezeu și împlinirea unui vis!

Am întâlnit o cancelarie sobră cu dascăli de distincție aristocratică, dar în același timp foarte apropiați elevilor.

Începuturile școlii au intrat în legendă – directori profesorii Marin Păunescu și Marieta Ștefănescu, oameni cu suflet mare care au pus prima piatră, urmați în decursul anilor de alții. Toți au dorit să introducă un suflu nou, să lase ceva în urmă. Și au reușit.

O galerie din care se desprind pe rând profesorii directori Stancu Salțița, Costiana Pârvu, Iosub Silvia, Sebastian Florescu, prezențe energice și tonice, optimiste, subtilul, inteligentul Ionel Tuță, delicata și ferma Cornelia Bâlnicu, distinsa, frumoasa Adela Stan.

Îi urmăresc pe treptele timpului, demni și gravi,

hotărâți precum Nicolae Vameșu, Nicolae Costea, Marin Bondoc, generoși, înzestrați cu spirit managerial precum profesoara Gabriela Pendiuc, sufletești Corina Arghira, Lavinia Orășanu, Marian Haiducu.

Dascălii - învățătorii și profesorii - își au locul în acest măreț tablou format din trecut și prezent. Învățătorii în fața cărora am spus mereu „Jos pălăria!”, au fost și sunt oameni deosebiți care formează primii personalitatea elevului. Toți unul și unul: Maria Simion, Aritia Nuță, Ioana Pupezescu, Elena Dan, Florica Condoruș, Lucica Croitoru, Elena Marin,

Maria Desculțu, C o n s t a n t i n a Mustățea, Florentina Tavșance, Victorița Matei, Rădița Miu, Claudia Tomescu, Ligia Cristescu, Elena Necșoi, Felicia Costache, Corina Barbu, Maria Dobrița, Floarea Stănescu, Magda Iordache, Ileana Cumpenașu, Vicenția Petrache, Elena Proistosescu, Tanța Simandi, Sorina Grosu, Clarisa Dimulescu, Duța Trandafirescu,

Maria și Ruxandra Stoica, Ion Nen, sunt numai câteva din cadrele didactice ale școlii cu care am colaborat.

Sunt convinsă că cei prezenți acum în școală sunt la înălțimea înaintașilor. O dovedesc frumoasele rezultate obținute. Sunt oameni veșnic preocupați, pasionați de profesia lor.

Privirea mi se oprește în fața catedrei de limbă și literatură română cu autoritara profesoară Maria Popescu, ferma și conștiincioasa Elena Nițulescu-Popescu, demna, sensibilă Maria Mihăiță, înțeleptele Maria Marinescu, Cornelia Manea și Maria Mande, vesela Mariana Boșneag și gânditorul Mihai Șerban.

Acestora li s-au adăugat forțe noi, aducătoare de speranțe. Este o catedră grea atât prin munca și răspunderea cerută, cât și prin implicarea morală. Profesorul de limba română formează mintea și sufletul.

- continuare în pag. 14 -

Prof. Renata ALEXE

Retrospectivă. Din viața școlii

Aș zice că partea legată de suflet este delicată, dar nu imposibilă.

Matematica înecată în calcule și procente, reprezentată de marii dascăli: Bîlnicu Cornelia, Arcadie Joumin, Sofia Vrabie, Ion Velescu, Marin Bondoc este urmată acum de prezentul ce se situează la înălțime.

În valsul evocării nu pot să nu întind o mână și să-i aduc în acorduri pe cei de la chimie și fizică, regretata Elena Diaconescu și înțelegătoarea Adina Dumitru sau pe cei de la engleză și franceză care traduc

jocuri de cuvinte: Maria Georgescu, Diana Crăciun, Natașa Postelnicu, Maria Nedelcu (Milena), Elena Rădulescu, Simina Mihai.

Palierul se completează cu imaginea profesorilor de muzică, Dara Viciu și Luminița Marin, a căror voce vibrează și acum în săli,acompaniate de pasionatul profesor Nedeia Emanoil și de profesorul Mihai Gheorghe.

Într-o școală învățătura se adresează deopotrivă minții și sufletului. Alături de toți colegii, profesorii de religie Aurelia Isăroiu, Floarea Martinescu, Marinela Badea, psihologul Mihaela Mihăilă, Roxana Constantin au transmis lucruri subtile și interesante. De undeva zâmbesc profesorii Ecaterina Rădulescu, Dumitru Costin, Ion Ioniță și profesorul Flămânzeanu, amintind că orice învățatură trebuie să fie însoțită de o muncă desfășurată într-un atelier.

Interesante au fost ieșirile în natură ale biologilor Eugenia Bălăceanu, Adela Stan, Filofteia Dița, Domnica Stanciu, Petrică Niculina, Veronica Ioanicescu, ale profesorilor de educație fizică Nicolae și Georgeta Costea, Mihai Georgescu, Paul Smadea, Magdalena Mihail, Cristi Paraschiv și Cristi Neacșu. Sunt destule de spus în cincizeci de ani.

Am omis poate multe, pe mulți nu-i cunosc nici eu, anii au trecut într-un timp scrut, dar toți au pus o piatră la temelia acestui edificiu de cultură, lucrând

cu suflete, cu materie sensibilă – elevii.

Gingași fermecători, inteligenți, optimiști, jucăuși, elevii formează partea cea mai frumoasă a școlii. Ei merită atenția și frământarea noastră. Elevii devin centrul preocupărilor unui dascăl.

Nu pot să trec peste ani, fără să amintesc de revista Aripă.

A curs multă cerneală, au trecut multe nopți până când s-a zămislit această revistă. A fost un efort comun depus de elevi și de cadre didactice.

Publicația s-a vrut a fi cartea de vizită a școlii și ani la rând a fost considerată cea mai bună revistă școlară din țară. În paginile ei nu a curs cerneală, ci suflet.

Cine a înțeles aceasta înseamnă că este un om profund.

Redactorii ei de la începuturi, prof. Petru Stoicescu, Maria și Mihai Georgescu, Maria Simion, Elena Marin, Ionel Țuță, Diana Camber, Renata Alexe și cei actuali(membrii catedrei de limba română) au încercat să o mențină la înălțimea zborului, au încurajat talente, au sperat și speră în valoarea ei.

„Școala Nr. 11 Mihai Eminescu” este o inimă care bate puternic, amintind că fără muncă și suflet nu se pot crea valori.

Alături de toți au venit bibliotecarele, regretata Alexandra Martinescu și actuala Liliana Dumitru – alfa și omega – Gabriela Țuță, Liliana Pleșa, laboranta Mihaela Smadea, dar și secretarele Adina Iordache, Adriana Țuță, ultimele plecate din instituție.

Am accentuat trecutul și am lăsat prezentul să vorbească, dar în fața generațiilor de dascăli și elevi, foste și actuale, mă înclin cu zâmbet și admirație, mă înclin pentru ceea ce a fost, este și va rămâne spirit în această instituție.

Vivat, crescat, floreat!

Prof. Renata ALEXE

Să vorbești cu sufletul muzicii!

Parcă a fost ieri... terminasem facultatea, aripi îmi creșteau din suflet, eu, tânăra absolventă a Conservatorului Ciprian Porumbescu din București, îmi împărțeam activitatea între două școli, 8 și 11 - Pitești.

După 90, m-am mutat cu întreaga-mi catedră la școala pe care astăzi o sărbătorim: un colectiv excelent, învățători și profesori de excepție, elevi mereu însetați de carte!

Copiii mei au învățat aici, astăzi și nepoții pășesc pe urmele părinților! Sper să fiu mândră bunică de rezultatele lor!

Privesc cu drag în urmă, vorbesc în graiul copiilor, săltând pe note muzicale- atâtea spectacole, atâta efort creator, muncă și imaginație, implicare și pasiune; eu și colega mea, Renata Alexe, de la catedra de Limba română, transpunând artistic, cu drag și neobosire, sentimente și trăiri inspirate de: Ziua Unirii, Ziua femeii, Sărbătoarea Națională, Ziua copilului, Ziua Școlii...

Școala se poate mândri cu excelențele rezultate obținute de elevii pe care i-am pregătit în prezentarea unor spectacole și concerte în diverse concursuri! Mărturie sunt diplomele câștigate! Cine nu a auzit și nu le-a văzut evoluând pe scenă pe soprana Andra Bivol Costea și pianista Raluca Ioan?

Absolvente ale școlii noastre, vedete în spectacole pe care le-am organizat an de an. Au urmat cursurile facultății de muzică București, iar astăzi sunt: Andra Bivol – mezzosoprană de succes pe scenele țării, profesor la Liceul de Artă Pitesti, dirijor al corului Ars Nova; iar Raluca Ioan compozitoare și apreciată profesoară de pian la liceul George Enescu din București.

Și alți foști elevi ai școlii noastre sunt instrumentiști de bază ai orchestrei filarmonice din Pitești. Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu” a fost citată de

atâtea ori! Mi-e dor de fiecare clipă frumoasă, pe care am împărțit-o cu elevii școlii, păstrez în suflet candoarea vocilor lor, implicarea totală, farmecul dăruirii.

Trăiesc prezentul cu bucuria și înțelepciunea ce derivă dintr-o activitate dăruită școlii, pe care am iubit-o ca pe a doua mea casă. Și dacă ar fi s-o iau de la capăt, aș face aceeași meserie și mi-aș dori aceiași colegi bine pregătiți, generoși, cu dragoste pentru școală, pentru copii!

Am încredere în ziua de mâine, chiar dacă, între culori, își face loc, adesea, cenușiul. Prin dăruire și prin perseverență, el poate deveni curat, așa cum sunt sufletele copiilor!

Noi, dascălii, profesorii de ieri și de astăzi, avem misiunea de a duce mai departe speranța și optimismul meseriei noastre.

Aș încheia cu Jurământul educatorilor:

Îmi voi exercita profesiunea cu conștiință și demnitate. Voi vedea în elevii mei nu atât școlari, cât copii și nu voi uita niciodată că, pentru partea care îmi revine, sunt răspunzător pentru destinul lor.

Voi menține prin toate mijloacele de care dispun onoarea profesiei didactice.

Colegii mei vor fi prietenii mei.

În colaborare cu ei, mă voi strădui să amelioresc în mod constant mijloacele pe care școala le pune în mișcare ca să asigure recunoașterea efectivă a dreptului la educație și la justiția socială în educație.

Fac aceste promisiuni în mod solemn, liber, pe onoare. (propus de pedagogul elvețian Robert Doltrens)

La mulți ani tuturor celor care iubesc spiritul școlii și cred în frumusețea educației!!

Luminița MARIN
profesor de muzică

La altă aniversare

Vorbim de ARIPI! Le vedem! Le citim! Cuvintele sunt nenumărate. Le alegem cu grijă pe cele mai potrivite, care să exprime aprecierea și admirația, pentru tânărul colectiv redacțional susținut de conducerea Școlii „Mihai Eminescu” -prof. dr. Marian Haiducu și dir. adj. Lavinia Orășanu.

„Părinți”, care după ce le-au „născut”, le-au săltat din „cuib”, să le învețe tainele zborului.

Le vedem zburând... Uneori zborul se mai clatină și ca el să fie echilibrat, lin, trebuie depuse alte eforturi de intensă gândire, uneori purtând haina insomniei. Le citim. Paginile frumoase și cu sens ilustrate, tematica cu rubrici interesante și educa-

tive, dau impresia unei păsări mari, măiastră, pe cerul idealului de care este animată. Să spulbere urâtul vieții, să-l facă suveran pe Bine, cu ajutorul colaboratorilor. Copii sensibili și talentați care peste timp vor intra pe ușa afirmării scriitoricești depline. Precum adulții – colaboratori ai revistei număr de număr și cu toată dăruirea. În acest context, aniversarea (aniversările) nu sunt altceva decât un popas de bucurie. O retrospectivă a tot ce s-a înfăptuit nobil și durabil și a tot ce urmează a se împini!

Zina PETRESCU
scriitoare

O școală care

“Puterea exemplului nu este doar o formă de educație, ci este SINGURA.”(Albert Einstein)

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” din Pitești este una din școlile de prestigiu ale județului Argeș, cu o istorie bogată și încărcată de evenimente. Înființată la 1 septembrie 1966 în localul Școlii Medii Nr. 3 și funcționând paralel cu Liceul Odobescu până în 1969, școala se extinde, impunându-se prin rezultate, prin corpul profesoral de excepție și primind în 1998 numele poetului național. De-a lungul timpului, numeroși elevi au obținut rezultate deosebite la olimpiadele naționale. Astfel,

foștii noștri olimpici Ciprian Manolescu, Gabriel Diaconu (matematică-prof. Marin Bondoc), Liviu Suci (matematică-prof. Cornelia Bâlnicu), Ileana Grigore (limba și literatura română-prof. Renata Alexe), Eugen Vlaicu, Cristian Proistosescu, Constantin Proistosescu (fizică-prof. Silvia Iosub), Crai Alexan-

dra (limba și literatura română-prof. Cornelia Manea) sunt în prezent absolvenți ai unor prestigioase universități de peste hotare. În ultimii ani, rezultatele obținute nu sunt mai prețioase, astfel încât ne mândrim că elevii din școala noastră au reprezentat județul la fazele naționale ale Olimpiadelor Școlare de limba și literatura română (2012-Tănase Andra, prof. Miana Popa), matematică (2012-Pârlog Vlad, 2015-Iancu George-prof. Marian Haiducu), fizică (2012-Iordache Cristiana, Ghiță Alexandru, 2014-Iancu George, Zamfir Robert, 2015-Zamfir Robert-prof. Lavinia Orășanu) și biologie (2014-Atanasescu Andreea-prof. Domnica Stanciu).

Fiind conștiente că formarea unei personalități nu înseamnă doar

dobândirea de informații, cadrele didactice ale Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” încurajează implicarea unui număr cât mai mare de elevi în activități educative extrașcolare. De aceea, în școala noastră funcționează cercuri cu o activitate bogată: Cercul de folclor „Tradiții” (profesori coordonatori: Carmen Ionescu și Corina Barbu), „ECOS”-Cercul micilor ecologiști (coordonator: prof. Elena Proistosescu), Cercul de educație pentru mediul înconjurător „Prietenii naturii” (coordonator: prof. Claudia Tomescu), dar și Ansamblul coral (coordonator: prof. Enamoil Nedea), ce ne bucură la fiecare săr-

școala noastră a organizat în 2008, 2009 și 2010, Simpozionul Internațional „Împreună pentru viitorul Terrei” (profesori coordonatori: Sorina Grosu, Lavinia Orășanu, Corina Dumitrescu) la care au participat în fiecare an peste 300 de cadre didactice din țară și de peste hotare, dar și numeroși elevi prin lucrări plastice, postere și fotografii înscrise la secțiunea concurs „Mesaj despre Terra!”.

Preocupate de perfecționare și deschise spre nou, cadrele didactice ale Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” – Pitești au înțeles necesitatea cooperării între școli din țară și de peste hotare, în vederea integrării învățământului românesc în coordonate europene. Încă din anul 2001, școala noastră este implicată în parteneriate cu școli din Serbia, Suedia, Olanda, Grecia. Din fericire, munca susținută a fost apreciată și la nivel național, școala noastră primind prin Agenția Națională (A.N.P.C.D.E.F.P) aprobare și sprijin financiar de la Comisia Europeană pentru derularea mai multor proiecte: Vizita pregătitoare în Grecia

bătoare cu acorduri minunate și ne-a adus numeroase premii la concursurile de specialitate. Rezultatele obținute de sportivii noștri la Olimpiada Națională a Sportului Școlar sunt meritorii: echipele de fotbal ciclul primar (prof. Cristian Neacșu), de baschet fete (prof. Cristian Paraschiv) și de baschet băieți (prof. Paul Smadea) sunt premiate în fiecare an.

Școala noastră a devenit la 22 Aprilie 2005 Eco-Școala „Mihai Eminescu” – Pitești pentru rezultatele dobândite în educația pentru mediul înconjurător prin derularea Programului Internațional Eco-Școala, desfășurat sub coordonarea Centrului Carpato-Danubian de Geocologie (CCDG), primind totodată și Premiul Simbol Stegul Verde. În cadrul acestui program

(octombrie 2004, profesori implicați: Gabriela Pendiuc, Corina Dumitrescu, Lavinia Orășanu, Vicenția Petrache), Proiectul Lingvistic Comenius „Curiozități despre personalități istorice” în parteneriat cu Colegiul "Vaci Mihaly" Budapesta (anul școlar 2005-2006, profesori coordonatori: Bianca Amarie, Lavinia Orășanu) și Proiectul multilateral Comenius “Humour in European Literature” (anii școlari 2011-2012, 2012-2013, profesori coordonatori: Corina Dumitrescu, Lavinia Orășanu) în colaborare cu școli din Spania, Grecia, Turcia și Ungaria (detalii despre acest proiect și rezultatele sale finale pot fi accesate pe pagina EST:

http://www.europeansharedtreasure.eu/detail.php?id_project_base=2011-1-ES1-COM06-36284).

formează OAMENI!

Vizitând școlile din țările partenere, elevii și cadrele didac-

Fiecare dintre aceste proiecte au contribuit la recunoașterea instituției noastre la nivel național și chiar european.

Toate cadrele didactice și toți elevii implicați în acestea au trăit experiențe de neuitat, care au creat sentimentul că suntem membrii cu drepturi egale ai unei comunități europene și putem lucra ca o mare echipă.

Bogata activitate educativă din cadrul școlii noastre nu se poate descrie doar în câteva rânduri, dar cred că am dovedit până acum că Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” are ca prioritate, pe lângă transmiterea de informații, formarea de atitudini și comportamente care să genereze un nou „model” de cetățean informat și activ, creând competențe ce vizează dorința, știința și puterea de a face lumea mai bună! Aș dori să existe mai multe școli ca a noastră, în care elevii să fie încurajați să își lărgescă orizontul cunoașterii, atât din punct de vedere academic, cât și din punct de vedere cultural și social.

Consider că o școală este importantă datorită oamenilor ei, iar instituția noastră a fost binecuvântată de-a lungul anilor cu personalități puternice, care i-au marcat istoria și au adus-o în topul școlilor argeșene.

Sunt convinsă că și în prezent, educația trebuie să se realizeze prin exemplu per-

sonal, prin seriozitate și bun-simț asumat în această lume ce tinde să-și piardă echilibrul, unde pare că respectul și buna-creștere au rămas doar cuvinte într-un dicționar prăfuit.

Într-un moment în care totul pare să „meargă și așa”, cred că orice lucru trebuie făcut cu simț de răspundere, să încerci să acorzi fiecărui eveniment, fiecărei sarcini de lucru atenția cuvenită.

De aceea, când întâlnești oameni care nu precupețesc niciun efort pentru binele comunității școlare din care fac parte, care pun suflet în tot ceea ce întreprind, consumând energie, timp și resurse personale, trebuie să înveți să apreciezi munca lor și să fii mândru că faci parte dintr-un astfel de colectiv! După 15 ani de activitate în Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” - Pitești, mulțumesc din suflet atât colegilor alături de care am lucrat, cât și elevilor la a căror formare am contribuit într-o mică măsură și de ale căror realizări mă bucur de fiecare dată!

Prof. Lavinia-Elena ORĂȘANU
director adjunct
al Școlii Gimnaziale
„Mihai Eminescu” Pitești

Ștefania LEFTER
Clasa a VIII-a D

tice au putut cunoaște alte sisteme de învățământ, organizarea activităților școlare și extrașcolare, au cunoscut activitatea desfășurată în cadrul comunităților locale, au vizitat obiective turistice reprezentative pentru fiecare țară, au comunicat în limba engleză, au învățat cuvinte și expresii de bază în limbile țărilor partenere și au legat prietenii care nu s-au sfârșit odată cu încheierea proiectelor.

Cuvintele exprimate de parteneri, atât în timpul întâlnirilor, cât și ulterior, au răsplătit efortul în organizarea cât mai eficientă a activităților efectuate de echipa școlii noastre în cadrul proiectului. Au fost apreciate atitudinea deschisă, respectul și prietenia cu care au fost primiți și tratați pe tot parcursul reuniunilor, atât de către cadrele didactice din școală, cât și de elevi, părinți, reprezentanți ai comunității locale. “Ospitalitatea românilor nu este doar o legendă!” au spus partenerii noștri.

Raluca MONDOC
Clasa a VI-a E

Mulți ani să ne călăuzești!

Colaborarea cu Școala "Mihai Eminescu" din Pitești a fost, pentru mine, nu numai o simplă exercitare a profesiei, ci o adevărată provocare de a ține pasul cu cei mai buni : dascăli și elevi. Aflată deloc întâmplător sub patronajul spiritual al celui mai mare poet român, această școală continuă să producă performanță, să uimească mediul școlar din județ cu rezultate deosebite și cu o implicare de succes în mai toate concursurile școlare și extrașcolare la nivel județean, regional, național și european. Școala "Mihai Eminescu" i-a încurajat nu numai pe proprii elevi să participe la competiții naționale, ci și pe mulți elevi români care studiază în școli din Italia și Spania, dezvoltând diverse parteneriate la nivel european cu unități școlare din aceste state, cu o numeroasă prezență românească. Elevii acestei școli au

oferit premii constând în cărți în limba română câștigătorilor la anumite concursuri de creație (literară și plastică) din Italia și din Spania; i-au încurajat pe colegii lor români să promoveze cultura românească peste granițele României, în contextul unei Europe multiculturale și plurilingvistice. Aceste activități desfășurate în colaborare au căpătat transparență și vizibilitate în revista școlii, prin strădania dascălilor care au promovat intercultura și performanța.

Acum, la ceas aniversar, urez cele mai bune gânduri elevilor și dascălilor acestei instituții, fiind convinsă că activitatea instructiv-educativă va atinge noi performanțe demne de un asemenea nume!

Prof. Dr. Delia DUMITRICĂ

Gânduri despre Eminescu...

Norocos poporul român, să fie el singurul între toate națiile lumii născut în „Grădina Maicii Domnului”! Și el și-a onorat perpetuu geneza, mai cu seamă prin mințile strălucite din aproape toate domeniile spiritualității românești.

Dar cel care a atins Înaltul a fost el, cel răsărit dintre oamenii simpli ai pământului natal - Eminescu. Cel care, copil fiind, și-a încărcat sufletul cu înfrigurare de toate tainele naturii.

„Băiet fiind, păduri cutreieram,
Și mă culcam ades lângă izvor...”

Din frageda vârstă s-a confruntat cu greutățile. Miraculos cum din ele să apară versurile...

„Când luminat
Și luminând
S-au arătat
Din când în când
Al lunii disc

Ce trece lin,
Pe orice pisc
Punând senin...”

„Al lunii disc”-el, Eminescu, cel care a fost neîndoelnic un rătăcitor disciplinat prin aproape toate

Viața și opera lui Eminescu sunt cuprinse în nenumărate tomuri. Ce însemnătate ar mai avea firavele mele gânduri? Nu pot decât să subscriu spuselor lui Arghezi, cum că despre Eminescu trebuie vorbit pe șoptite, pentru a nu-i călca „nici umbra, nici florile de tei”. Pentru că el

„Cel mai chemat s-aline, dintre toți
Și cel mai teafăr
Și-a înmuiat condeiul
De-a dreptul în Luceafăr...”

Prof. Georgeta ILIESCU

A fost odată...

A fost odată o revistă. Și niște Oameni care au crezut în renașterea ei.

Au visat într-o viață lungă a ”Aripilor” pentru care și-au lăsat o părticică din inima și sufletul lor. I-am cunoscut la începutul activității mele. Probabil toți au auzit de numele lor: Petru Stoicescu, Elena Marin, Ionel Țuță, Renata Alexe, Cătălin Petrescu. Ei au fost nucleul și lor li s-au adăugat de-a lungul timpului și alți colaboratori.

Pentru o vreme am visat împreună cu ei. Am participat la ședințe de redacție, am comentat variantele bune de tipar, am cules multe din articolele tipărite în revistă sau în suplimentul Arcade. Desenele și vignetele erau triate apoi cu grijă și împreună cu textul bine corectat mergeau la tehnoredactare. Cu emoție așteptam de fiecare dată ca revista să vină de

la tipografie. Și nici nu se termina bine editarea unui număr că aveam deja o parte din materialele pentru numărul următor. Multe din rubricile ce apar și acum în revistă au fost create atunci. Copiii aduceau cu bucurie poezii, proză, desene, curiozități.

A fost un moment frumos din cariera mea didactică. Le mulțumesc acestor Oameni pentru că m-au luat cu ei în acest vis minunat.

Iar celor care coordonează acum revista “Aripi” le urez mult succes. Cu ei “Aripile” nu-și vor întrerupe zborul.

La Mulți Ani, Școala Mihai Eminescu!

**Diana COMAN
(CAMBER)**

Școala ca speranță

S-au împlinit 47 de ani de când – plin de emoții, ca orice școlar mic – pășeam pentru prima dată în Școala “Mihai Eminescu”, pe atunci Școala Nr. 11 Pitești. Anii de școală, ani de emoții, de extemporale și teze, de mici eșecuri sau triumfuri au trecut marcați de figurile luminoase ale celor ce mi-au fost dascăli, oameni cu studii serioase dăruți pentru a duce misiunea grea care este educația. Pentru trei profesii trebuie oameni aleși: preoția, medicina și învățământul. Ele înseamnă jertfă, slujire și dragoste ce se regenerează mereu.

Misiunea dascălului este grea și de cele mai multe ori neînțeleasă și neapreciată de societate la adevărata ei valoare, astfel încât confirmă versurile unui poet basarabean care referindu-se la dascăli scria:

”De-ar fi rămas și ei plugari,
Ca frații lor, legați de fire,

Poate aveau azi nervi mai tari
Și-o mai înaltă prețuire”

Iată că s-au împlinit 25 de ani de când slujesc această școală în calitate de profesor și înțeleg că pentru a se forma copilul are nevoie de afecțiune și modele și că până când va ajunge să discearnă valorile este important ca modelul să nu-l dezamăgească. Într-o lume invadată de tehnică și calculatoare în care omul tinde să se robotizeze este încă nevoie de un Domnul Trandafir.

De cele mai multe ori copiii sunt amețiți de strălucirea unei lumi murdare ajungând să considere eroi pe cei care – evitând abil munca cinstită și serioasă – se bucură de câștiguri imediate în timp ce profesorul justificat în truda sa de propriul avânt și de dragostea pentru copil și profesie, nu este considerat model.

Uitat de mulți părinți în fața calculatorului sau televizorului de unde să-și culeagă inspirația în terorizarea profesorului copilul este victima sigură a fugii de răspundere cu generozitate împărțită între mulți părinți, unii profesori și societatea care ar trebui să-l ajute să devină un om matur, înțelept, credincios și responsabil. Indurerat și trist, lipsit de certitudinea unui viitor așa cum l-a sperat, judecat adesea după aparențe, muncind să-și întrețină niște părinți alcoolici care l-au aruncat în lume într-o clipă de plăcere, tânărul eșuează în paradisul artificial al drogului, alcoolului sau sexului, ori sfârșește pe caldarâmul rece al orașelor populate cu prea multe trupuri și prea puține suflete. Paiul din ochiul aproapelui umbrește prea des bârna din ochiul nostru, bucuria de-o clipă ne face să ne credem veșnici și să trecem nepăsători pe lângă cel ce are nevoie de ajutor și totuși nu-l cere. Și ciobul de iad din noi întunecă partea de Rai, astfel că uneori nici profesorii nu înțe-

leg țipătul nestrigat al tânărului. Pe de altă parte și profesorul, atacat din toate părțile, se apără știind că și-a lăsat visele și tinerețea pe un prag pe care se calcă prea apăsător și tocmai de aceea acuzatorul ar trebui mai întâi să privească în oglindă și poate astfel mâna pregătită să arunce piatra va cădea inertă pe lângă corp.

Familia ar trebui să înțeleagă că terorizarea profesorului pentru a proteja în mod absolut pe copil va ajunge cu vremea un periculos bumerang; profesorul ar trebui să înțeleagă și el mai bine sufletul copilului și să știe că nu se prea poate profesora fără mai multă duhovnicie și societatea ar trebui să audă cuvintele Mântuitorului cu ambele urechi:

”Căci fără Mine nu puteți face nimic” (Ioan, 15,5)

Cum bine spunea poetul:

”Pe copil să-l ții în frâne
De vrei, om, la toți să placă
Nu-l lăsa orice să-ngâne,
Nu-l lăsa orice să facă;
Nu-l lăsa oriunde-i place
Într-acolo să se ducă
Din același lemn poți face
Și icoană și măciucă.”

Visul oricărui profesor ar trebui să fie acela de a face icoane din elevii săi, pentru că altfel ceea ce a pus la bază se poate întoarce împotiva sa.

Privind retrospectiv lucrurile înțeleg că prima bază a formării mele a fost educația din familie pe care, oricât ne-am moderniza, am crede că progresăm, n-o putem eluda și nici arunca pe spatele școlii. Școala a venit apoi cu profesorii săi minunați pe care mă tem să-i numesc pentru a nu omite pe vreunul, dar toți au fost o parte din educația mea.

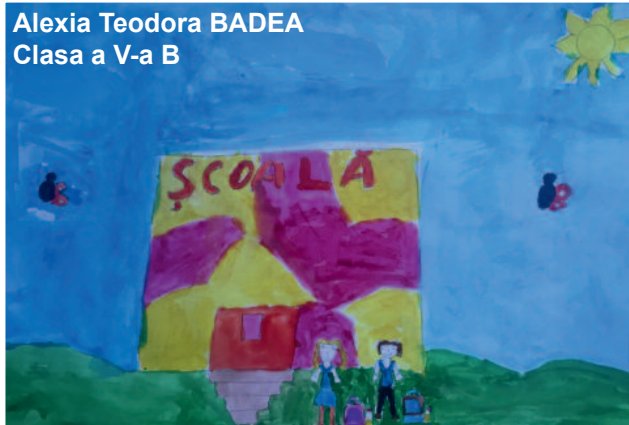
Acum Școala “Mihai Eminescu” este în continuă dezvoltare, în timpuri noi cu programe noi, cu tehnologii noi. Dar oamenii trebuie să fie oameni și nu roboți pentru că – oricât de mult ne-ar încânta calculatoarele – educația este mai mult decât utilizarea corectă a lor.

Pentru mine Școala “Mihai Eminescu” este mai mult decât o școală de prim rang, este locul de unde am pornit în lume, locul în care am cunoscut profesori de mare valoare care mi-au șlefuit devenirea, care mi-au fost dascăli, apoi colegi și minunați prieteni (este cazul minunatului dascăl și artist, prieten nedespărțit al meu și al soției mele, Petru Stoicescu, un om cu un suflet uriaș), locul unde alături de colegii mei dragi încerc să fiu la înălțimea foștilor profesori pentru că societatea ar trebui să știe și să înțeleagă adevăratul statut moral al dascălului definit astfel:

”Altarul să fie și zidul să ție

Cer inima și viața zidite-n temelie”

Prof. Cătălin PETRESCU

Alexia Teodora BADEA
Clasa a V-a B

50 de ani de excelență

50 de ani de excelență....da, este adevărat! Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” a fost, este și sunt convinsă ca va fi o școală de elită deoarece este locul în care toți: părinți, cadre didactice și în primul rând elevi, se simt ca într-o a doua casă.

Acest lucru spune multe pentru că școala așa cum este ea, este menită să formeze caractere, să îi pregătească pe elevi pentru viață, totul desfășurându-se ca într-o echipă.

Știu, nu este ușor, dar nici imposibil atunci când toți pun umăr lângă umăr pentru formarea acestor copii, contribuind la dezvoltarea lor frumoasă și armonioasă; satisfacțiile nu întârzie să apară. Rezultatele elevilor acestei școli sunt dintre cele mai alese deoarece aici se muncește, chiar se muncește și se oferă învățământ de calitate de către cadre didactice de elită. Nu, nu sunt doar cuvinte mari, ci purul adevăr, ceea ce eu, prof. Zanfira Ramona am trăit în această școală de care, cu mult drag și nostalgie îmi amintesc. Sunt tare mândră că timp de 2 ani am făcut

parte din suita de profesori ai acestei școli. Îndrăznesc să spun că, în această perioadă am participat la scrierea acestei povești frumoase pe care școala o scrie an de an, generație cu generație, în care personajele principale- elevii, se bucură de o atmosferă caldă și primitoare. Mai mult decât atât, educația pe care ei o dobândesc în mediul școlar a reprezentat întotdeauna o bază foarte bună pe care s-a clădit mai apoi experiența de viață.

Important este că, dincolo de rezultatele deosebite pe care elevii acestei școli le obțin, ei învață despre atitudine, valori și principii corecte de viață. În acest scop elevii și profesorii sunt constant antrenați în activități efective, iar motivația lor stă în reușita acestora care îi întărește și le alimentează resursele.

Felicitări întregii echipe a Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” Pitești!

Prof. Ramona Mihaela ZANFIR
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Bradu

Gânduri la ceas de sărbătoare

Pentru a vorbi de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, poate ar trebui să încep să vorbesc despre Eminescu. Dar ce poate vorbi un biet muritor dascăl despre Eminescu? Lui Eminescu putem doar să ne închinăm. Așadar, voi alege, cu smerenie, să vorbesc despre lucruri lumești, prin urmare voi face o introducere în timp.

Era în anul 1976. Stagiul de trei ani de profesor de limbă și literatură română l-am efectuat într-o comună prăfuită vara și geroasă iarna din județul Vaslui. Spiritul eminescian era aproape, se simțea în comuna aceea uitată de lume, în limba română căreia marele poet i-a dat accente de limbă sacră. Ca și Eminescu, locul stagiului meu l-am păstrat în minte ca pe un model paradisiac, cu valori magice, ca un mic Eden, așa cum Ipoteștii Botoșanilor reprezenta pentru poetul național.

După această perioadă am revenit în orașul în care mi-am făcut studiile- Pitești. Am profesat în Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, școală cu renume în municipiu încă de pe vremea aceea. La început de carieră, am pășit pragul școlii cu emoția elevului la început de an școlar. Am fost primită însă cu căldură de un colectiv prietenos, dascăli cu prestață și de mare valoare profesională. Valori morale ca: sinceritatea, respectul, curajul, modestia, toleranța, al-

truismul, precum și principii ca: cinstea, demnitatea, înțelegerea, răbdarea, evoluția, loialitatea caracterizau dascălii din acea vreme.

Mărturie stau rezultatele deosebite ale elevilor școlii la concursuri și olimpiade naționale și internaționale. Valorile și principiile au deservit de-a lungul anilor celor două scopuri fundamentale ale școlii: instrucția și educația.

Așadar, după 33 de ani de profesie, păstrez cu drag în memorie numele colegilor mei: Marieta Ștefănescu, Ionel Țuță, Nicolae Costea, Adela Stan, Costiana Pârvu, Alexe Renata, Cornelia Bâlnicu, Elena Nițulescu, etc, dascăli cu mare dragoste pentru profesie și pentru elevi.

Sunt mândră că am fost profesor în această școală. Îmi doresc ca valorile și principiile morale să fie duse mai departe de dascălii acestei școli, dar și de elevii ei. Faptul că nepoatele mele, Teodora și Alexandra, au ales să urmeze cursurile acestei școli îmi confirmă perpetuarea valorilor în cadrul

școlii.

În prag de mare sărbătoare – Semicentenarul Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”- urez:

„La mulți ani, Școala „Mihai Eminescu”!”

„La mulți ani, stimați colegi!”

„La mulți ani, dragi elevi!”

Prof. Maria MANDE

Et in Arcadia ego!

Longevitatea revistei cu nume atât de metaforic pentru aspirația spre înalt e o fericită confirmare a maturității sale girate de exigența timpului.

Nu numai că a supraviețuit, dar a strălucit în peisajul cultural atât de divers, prin dinamismul său, capacitatea de a-și contextualiza mesajul în funcție de standardele contemporane, prin puterea de dăruire a truditonilor săi, prin originalitate, devenind o emblemă a școlii patronate spiritual de Mihai Eminescu.

La ceas aniversar al acestei strălucite instituții, dorim echipei redacționale și tuturor cadrelor didactice sănătate, energie, succese, iar revistei lungă viață publicistică!

Regrețatii dascăli Elena Marin, Petru Stoicescu, Ion Țuță, rămân incontestabilii ctitori ai unei publicații al cărei renume a traversat toate probele inițiatice. Colonelul Marin Alexandru și profesoara Renata Alexe

(critic literar și valoroasă membră a Fundației literare „Liviu Rebreanu”), alături de alți intelectuali de marcă ai Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”, au cârmuit echipa redacțională și au făcut din revista „Aripă” și suplimentul său literar „Arcade” un spațiu privilegiat de întâlnire a culturii și creativității celor mari și celor mici, promovând cele mai nuanțate și sensibile moduri de expresie literară.

Et in Arcadia ego... În paginile „Arcadelor” am publicat atât eu, cât și tatăl meu (poet, profesor de română), în paginile „Aripilor”, copiii și elevii mei au schițat primii „Pași pe nisip”...

Prof. Allora ALBULESCU
Președinta Fundației literare „Liviu Rebreanu”

Izvor de lumină

Cu toate că suntem în plină iarnă, sufletul meu este plin de emoție și căldură când mă gândesc la anii petrecuți împreună cu dragii mei colegi.

Acum, în prag de zi aniversară, abia aștept să mă reîntâlnesc atât cu foștii mei colegi pensionari, cât și cu colegii actuali.

Tot la această școală s-au format pentru viață și fiii mei, Petrică Florin și Petrică Dragoș, care au devenit apreciați atât de cei din jur, cât și în societate (unul e medic, altul profesor).

La mulți ani „Școala noastră dragă” îți spun sutele de profesori și miile de elevi care au primit lumină din truda și dragostea minunaților dascăli.

La mulți ani!

Prof. Niculina PETRICĂ

Au trecut anii...

În urmă cu peste 37 de ani mergeam grabită, ținându-mi copiii de mână spre Școala Nr.11 Pitești, din cartierul Craiovei. După ce îi introduceam în curtea școlii, mi se prelingeau lacrimi pe obraz. Aș fi dorit să predau și eu în acea școală, eram o tânără profesoară.

Dar... anii au trecut, eu mi-am desfășurat activitatea în alte instituții ale învățământului argeșean și, spre amurgul carierei, am ajuns la Școala Gimnazială – Mihai Eminescu – Pitești. Nici nu știu când și cum au trecut cei 9 ani cât am lucrat aici. Parcă mă văd și acum plutind pe coridoarele școlii alături de dascăli minunați. Pe unii îi cunoșteam din tinerețe, alții erau foarte tineri și doritori de a ști totul în ale meseriei noastre. Până intram în sălile de curs, noi, colegele de limba și literatura română, tot dezbăteam și dezlegam din misterele teoriei literare și interpretam metafore simbol, pentru a transmite ce e mai bun elevilor noștri.

Era o armonie deplină în catedra de limba și literatura română, lecții metodice susținute între noi la cel mai înalt nivel, discuții aprinse. Învățam unele de la altele, chiar dacă unele dintre noi eram la apusul carierei.

Consider că mi-am lăsat o amprentă vizibilă în această școală. În puținii ani am contribuit și eu la construirea edificiului măreț al limbii și literaturii române din care s-au hrănit minunații elevi ce au avut rezultate deosebite atât la concursuri școlare, la olimpiade, cât și la examenele de capacitate.

Unii dintre ei reprezintă România în lume nu numai în țară și sunt convinsă că nu vor uita școala, care le-a pus temelia educației pentru toată viața.

Acum, în ceas de aniversare, vă urez dumneavoastră, stimați dascăli, vouă dragi elevi ai școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”, multă sănătate, putere de muncă, fiți mereu în frunte cu ceea ce faceți pentru a păstra vie flacăra cunoașterii și a nu uita că anii trec, dar școala va rămâne.

Iubiți elevi, respectați-i pe dascălii voștri, prin ei veți ajunge ceea ce veți dori!

Prof. Cornelia MANEA

La mulți ani, școală dragă!

Motto: "Cel ce deschide o școală, închide o temniță"
(Victor Hugo)

Iată, au trecut 50 de ani de când primul clopoțel a sunat între zidurile școlii noastre. Începutul a fost modest, căci la 1 septembrie 1966 școala și-a deschis

porțile doar cu 4 săli de clasă, însă din 1969 se extinde rapid în localul format din parter și două niveluri. Tot atunci apare revista "Aripi", care primește de-a lungul anilor numeroase aprecieri și premii pentru varietatea și complexitatea materialelor publicate. Și dacă a fost ca școala să poarte un nume, ea poartă numele geniului românesc-Mihai Eminescu.

În timp, școala a adunat în jurul ei o sală de sport, un club sportiv-"Aripi", profesori, elevi, educatori, învățători și părinți.

Școala noastră este un organism viu ce trăiește din realizările celor ce o compun. Sunt 50 de ani de împliniri, de continuă creștere a valorii actului educativ și formativ al zecilor de generații de elevi, căci aici

s-au format valori ale societății.

Cu multă trudă, cu mîgală și prin eforturile multor generații de dascăli și de elevi, școala a devenit ce este astăzi: un templu al cunoașterii ce împărtășește lumină (învățătura) și căldură (suflet). Am păstrat în seiful de valori al școlii specialiști, dar mai ales personalități armonioase.

Competența și eficiența tuturor echipelor manageriale și a întregului corp profesoral sunt reflectate în zilnicul examen dat în fața lor, în fața elevilor.

Și pentru ca vorbele mele să nu vi se pară exagerate, vă invit să priviți vitrina de medalii, diplome și trofee cucerite în timp de absolvenții acestui lăcaș de cultură...sau să ascultați cu emoție poveștile șoptite de pereții îm-

povărați de-a lungul vremii de atâtea și atâtea diplome. Aceste recunoașteri ne fac să rostim cu mândrie și cu încredere: "La mulți ani, școală dragă! La mulți ani, dragi colegi! La mulți ani, dragi elevi!"

Prof. Miana POPA

Gânduri la o aniversare

Există o școală în Pitești care, atunci când trec pe lângă ea, mă face să încetinesc pașii, să o privesc cu atenție, după care, ca la un semnal, în mintea mea se contopesc tot felul de amintiri vechi. Nostalgie? Melancolie? Respect? Mândrie? Bucurie?...Probabil că toate la un loc, pentru că mintea este atât de darnică cu sentimentele umane.

Este vorba de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, școala în care am învățat și care m-a format ca om. Aici, am avut profesori deosebiți, "adevărați stâlpi ai societății"(după cum îmi place mie mereu să spun), profesori pe care toată viața am să-i păstrez în gândurile mele. Deși vorbesc despre o clădire, pentru mine școala a fost și va rămâne unul dintre „prietenii” copilăriei mele.

Poate că sunt de modă veche, poate din cauză că sunt și eu profesor, dar, cred în continuare că școala rămâne indispensabilă dezvoltării umane.

Cred în școală și în special în Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”.

Prof. Dragoș PETRICĂ

La aniversară...

A scrie despre "Școala Nr.11 Mihai Eminescu", Pitești înseamnă omagiu adus trecutului și prezentului; înseamnă retrăire a clipei frumoase și grave petrecute alături de elevi, colegi și părinți.

Important este că în fiecare moment am încercat să mă adaptez, pătrând echilibrul între nou și vechi, că am reușit să pun în consonanță bătăile inimii cu ritmul școlii-imensa inimă a generațiilor întâlnite.

Aici, într-adevăr, m-am considerat împlinită, aici

căutam permanent soluții, cream lecția, trăire spirituală în relația profesor-elev. Către acest sanctuar al educației mi-am îndreptat gândul cu pasiune și speranță, încercând un Tot armonios.

A doua oară în viața, aș face același lucru, n-aș renunța, aș merge până în pânzele albe pentru a sensibiliza elevii cu frumusețea limbii și literaturii române.

Prof. Renata ALEXE

La ceas aniversar

La ceas aniversar, mă întorc cu emoție în timp, acum 50 de ani.

Am pornit la drum alături de un colectiv de cadre didactice de un înalt profesionalism și am reușit, prin multă muncă și dăruire, să facem din Școala Nr. 11 o școală de referință, una dintre cele mai prestigioase ale municipiului Pitești.

Ca profesor de limba și literatura română, de-a lungul timpului petrecut în această școală, de la înființarea ei și până când m-am pensionat, am îndrumat cu dragoste, implicare și perseverență multe generații de elevi. Am reușit, alături de colegii mei, oameni dedicați profesiei lor, să nu fim doar o sursă de

cunoștințe pentru elevi, ci să le modelăm cu măiestrie personalitatea, să le fim o călăuză adevărată pe drumul fiecăruia către propria performanță. Rezultatele deosebite ale elevilor noștri și devenirea lor ulterioară au fost pe măsura muncii depuse, au afirmat școala noastră în rândul celorlalte și au confirmat valoarea ei.

Reîntorcându-mă în prezent, la această sărbătoare emoționantă, îmi doresc ca tradiția acestei școli să fie dusă mai departe cu dragoste, entuziasm și dăruire, iar succesele și performanța să o încununeze mereu.

Prof. Maria POPESCU

La mulți ani, școala mea dragă!

Școala mea a împlinit 50 de ani! Când scriu aceste rânduri nu-mi vine să cred cum au trecut anii! Ce vârstă demnă de respect; câte destine care și-au început zborul aici.

Mă mândresc cu faptul că am fost elev aici. Mă mândresc și-i mulțumesc doamnei învățătoare Elena Necșoi, care a pus tot sufletul, toată priceperea, tot simțul pedagogic pentru a ne face să ne apropiem de carte, să ne fie drag să venim la școală și să ne bucurăm de fiecare întâlnire cu DOAMNA. Atât de mult îi datorăm eu și colegii mei, atât de mult o prețuim că a știut să clădească oameni încât prichindeii de odinioară acum la rândul lor având copii și cariere onorabile în societate, nu am uitat-o și ne-am întâlnit, simțind-o ca pe o mamă care-și adună copiii plecați în lume. Datoroz în egală măsură același respect statornic tuturor profesorilor noștri, cu a căror zestre de demnitate și pregătire am plecat mai departe, spre alte școli. Școala Nr. 11 a fost și a

rămas un nume în învățământul argeșean, nu numai prin rezultatele școlare, ci și prin sport. Aici, grație unor cadre didactice dedicate, s-au format „Școala de gimnastică de la 11”-campionă națională și „Școala de fotbal de la 11”-Aripile, ale căror performanțe naționale au prefigurat centrele, școlile și academiile de fotbal. Mi-e teamă să dau nume; dacă aș omite din greșală pe cineva, după atâția ani, aș provoca, probabil, o profundă dezamăgire. Dar pe toți profesorii mei mi-i amintesc într-o frumoasă competiție profesională, cu dragoste față de elevi și cu respect față de această prea frumoasă și prea plină de responsabilități meserie.

În încheiere, un gând pios pentru toți cei care nu mai sunt printre noi și multă sănătate pentru cei care sunt astăzi Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, Pitești!

Prof. Sorin ULMEANU

Fost elev al Școlii Gimnaziale “Mihai Eminescu” - Pitești

Amintiri din suflet de copil

Era o zi caldă, de toamnă, când mă îndreptam cu pași mărunți și cu emoție puternică în suflet spre școala care urma să îmi fie prietenă pentru toată viața. Un suflet mic și timid aștepta cu un buchet de flori în mână.

Cele mai calde amintiri sunt din prima zi de școală când orice copil rămâne impresionat de zidurile mari, de tablourile și pozele din clasă, de orele de sport sau de calligrafie, de chipul doamnei învățătoare dragi, o persoană blândă, voioasă, cu vorba dulce și care ne-a devenit prietenă din prima clipă. Sunt multe amintiri frumoase care mi-au rămas în suflet, dar cea mai de preț rămâne dragostea de carte insuflată de cadrele didactice din școală. Dorința de a învăța, de a deveni cineva în viață, de a nu-mi fi rușine de mine au fost primele sfaturi ale acestor oameni minunați, adevărați dascăli și mentorii acestui suflet de copil.

Mă bucur că am învățat în această școală și că acum, la ceas aniversar, am ocazia să îmi aștern gândurile în revista în care, cu mulți ani în urmă, scria eleva Moga Liana Georgiana.

Vă mulțumesc domnilor profesori, chiar dacă poate nu mai sunteți printre noi și faptul că acum sunt și eu dascăl este dovada vie că menirea dumneavoastră a fost îndeplinită.

Îmi exprim încă o dată bucuria de a fi fost elev al acestei școli, rezultat al unui colectiv de cadre didactice profesioniste și mă mândresc că pot duce mai departe gândurile și ideile unor oameni care au schimbat vieți.

Prof. Liana Georgiana OPREA

Cuvinte pentru suflet...

Am acceptat cu mare bucurie solicitarea de a scrie câteva rânduri cu ocazia acestui moment aniversar deoarece am considerat că este o foarte bună oportunitate de a-mi manifesta respectul și recunoștința față de toți aceia care mi-au fost dascăli.

Dacă vorbesc despre Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” cu siguranță că voi simți emoții precum: nostalgia regresivă pentru copilărie, deoarece pe axa timpului mă regăsesc în calitate de fost elev al școlii, totodată o admirație pentru numele sonor în peisajul literaturii române al marelui poet, prozator și jurnalist, Mihai Eminescu.

Anii de gimnaziu sunt o parte extrem de importantă a copilăriei mele. În această școală am învățat cam tot ce știu. Și prin asta nu mă refer doar la materiile predate, ci la experiența de viață în special. În școală am învățat cum e să te simți lăudat, cum e să ai prieteni, cum e să reușești, cum e să o dai în bară, cum să te bucuri împreună cu altcineva...

Emoția mă încearcă, chiar și acum, când după ani și ani m-am reîntors la școală, dar cu un alt statut, acela de profesor de sprijin pentru elevii acestei școli.

Încă de la intrarea în instituție este arătată prețuirea cadrelor didactice și a elevilor față de marele poet, fiind marcată de busturi și tablouri, realizate în comemorarea geniului eminescian.

Considerăm ca fiind necesar să insuflăm generației actuale de învățăcei gustul pentru trecut și pasiunea pentru istoria națională, atât de frumos conturată în operele sale de protectorul spiritual al instituției noastre școlare.

În contextul actual, se constată o atracție deosebită a tinerilor spre internet, smartphone-uri, conturi virtuale de socializare, tablete și ebook readers. Cercetătorii recomandă informarea corectă a elevilor asupra efectelor negative ale acestei lumi virtuale, riscante, care ne golește sufletește, ne sărăcește din punct de vedere interrelațional. Putem stopa, cumva aceste consecințe nefavorabile dezvoltării umane prin a sugera elevilor experimentarea studiului individual, sau în echipă, a îm-

părțării sentimentului plăcut pe care îl are răsfoirea unei cărți, amplificat de siguranța că informația este de calitate.

Pentru o dezvoltare psihologică armonioasă, copiii au nevoie de interacțiune reală, funcțională și de atenția celor din jur, pentru că așa învață să se exprime, să-și cunoască adevărata valoare, să-și depășească barierele în comunicare, limitele, să înțeleagă emoțiile din privirile interlocutorului pe care cuvintele tastate pe tastatură sau telefon, oricât de frumoase ar fi, nu le vor putea reda niciodată.

Atragem atenția asupra „înțoarcerii spre natură” și asupra beneficiilor timpului petrecut în aer liber. Printre marile teme ale literaturii eminesciene se remarcă elogiul iubirii și al naturii. Cadrele didactice ale școlii noastre promovează atracția spre natură prin derularea Programului educațional “Eco-Școala”, astfel că elevii au dovedit că respectă și îngrijesc natura. Specialiștii din diverse domenii consideră că natura stimulează relaxarea mentală, iar activitățile în natură cresc încrederea în sine, autonomia și abilitatea de a lupta împotriva stresului.

Sperând că Dumnezeu a pus în inima și în mintea mea acel cuvânt de folos ce așterne în suflete pace și bucurie și că aceste rânduri scrise cu suflet vor reuși să cuprindă măcar o parte din ceea ce a însemnat pentru mine perioada petrecută în această unitate de învățământ, închei mulțumind tuturor profesorilor care mi-au împărtășit din cunoașterea lor și care astăzi îmi sunt colegi, primindu-mă cu drag în mijlocul lor și domnului pentru oportunitatea de a vă adresa aceste gânduri și sper că aceste cuvinte pline de respect, recunoștință și dragoste vă vor mângâia sufletul.

Prof. itinerant și de sprijin Cătălina RADU
Școala Specială pentru Copiii cu deficiențe asociate „Sf. Stelian”, Costești

50 de ani de lumină

Deși suntem în majoritate oameni ai timpului, nu ne poate fi peste măsură să scormonim trecutul nu prea îndepărtat, cu doar 50 de ani în urmă.

Atunci s-a pus la cale ființarea unui lăcaș pentru “minte și literatură”.

Zilele, dar mai ales anii ce s-au scurs de atunci, au trecut în sprijinul afirmației de mai sus.

Lăcașul despre care este vorba este actuala Școala Gimnazială ”Mihai Eminescu”.

S-au pus atunci bazele unei instituții în folosul copiilor, al omenilor de mai târziu, care și-au făurit destine lor, dar și atâtor generații până în zilele noastre.

Au dat din preaplinul lor dascăli cu simțită trăire, lucrând asupra minții celor mai mici sau mai mari spre a-i pregăti pentru viitor.

Gândul lor a fost că au o singură menire ce depășește propria voință: să creeze lumea de mâine.

S-a insistat aidoma naturii care își poate repeta speciile până la perfecțiune.

Harul dascălului care prinde viață în cuvinte, în sfaturi blânde și înțelept rostite se pogoară asupra creștetelor învăluite în aura copilăriei. Spre ele se îndreaptă apoi dragostea ucenicilor la slove și a celor încărunțiți mai apoi în lumea tulburată a gândurilor.

Amintirea lui vie însoțește drumurile nesfârșite de mai apoi ale fiecăruia.

Ființa lui străbate de departe prin neguri, zugrăvit în slove frumoase, și umbra lui, care prinde viață în foile îngălbenite, răzbate din colbul vremii până la noi.

Deși mereu altul în timpuri, el rămâne veșnic neschimbător.

Învățând pe alții, el dăruiește și croiește cărări luminoase în întuneric. Darul lui este să-i învețe pe alții și nimic nu-l abate din apostolatul său.

Dascălul, orice chip ar avea, este mucenicul care se luptă din răspuțeri prin vremuri să risipească bezna dintre oameni.

El coboară din spița celor trimiși în lume să răspândească prin har adevărul, iar menirea lui este înaltă ca și rangul pe care îl poartă.

Încins în veșmintele învățăturii, el străbate cu toiagul timpului împlinindu-și astfel destinul.

Să nu uitam: la temelie creșterii și înălțării neamurilor stă învățătorul. Iar în limba română, lui Iisus i se spunea “ÎNVĂȚĂTOR”.

Col. (r) ing. Alexandru MARIN

La ceas aniversar

Aniversarea a 50 de ani de existență a acestei școli unice evidențiază recunoașterea cu bucurie a muncii celor care au luptat pentru luminarea multor generații.

Afirm cu mândrie faptul că am fost eleva Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu”, având alături un colectiv deosebit. Cadrele didactice au contribuit în mod excepțional la dezvoltarea mea educativă, moral-civică și culturală.

Momentul în care trecutul s-a întâlnit cu prezentul a fost cel în care am pășit din nou pe holurile școlii, pregătită să formez, la rândul meu, elevi.

Prima excursie, prima serbare, prima ședință cu părinții, le-am trăit cu emoție în această școală,

atât ca elev, cât și ca profesor. Îmi exprim bucuria și mândria de a fi învățat și de a mă fi format în această școală.

Acest eveniment aniversar este un bun prilej pentru a mulțumi acestei școli fiindcă mi-a deschis porțile cu dragoste. Mi-a vegheat copilăria și mi-a călăuzit primii pași în cariera didactică.

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” scrie cu har pedagogic și devotament istoria unor generații și dă aripi elevilor spre cunoaștere și cultură.

Laura Georgiana PREPELIȚĂ

Am fost și profesorii și părinții, dar... și prietenii elevilor noștri

În urmă cu 50 de ani cartierul Craiovei era un cartier nou, încă în construcție, iar Școala Generală Nr. 11, nou construită, își împărțea actuala clădire, pentru un timp scurt, 1966-1969, cu Liceul Al. Odobescu, o aripă și o aripă.

Cartierul era locuit de foarte multe familii tinere.

În școală, totul, clasele, laboratoarele, cabinetele, elevii și profesorii își începeau activitatea în mirosul încă proaspăt de clădire nouă.

Așa am găsit Școala Nr.11 în anul 1968, toamna, când, noi, eu și viitoarea mea soție, proaspeți absolvenți de facultate, pășeam pe coridoarele acestei școli.

Poate că un joc al întâmplării, al șansei, sau al sistemului de formare a viitorilor dascăli, a făcut ca în scurt timp corpul de profesori ce predau în acea perioadă de început, să îmbine experiența, ținuta și competența profesională a unora, cu entuziasmul, pasiunea, puterea și plăcerea de a munci a unui grup de 5-6 profesori tineri, nou veniți.

Acest mixaj, a făcut ca întregul corp profesoral să constituie pentru elevii școlii, mediul care să le stimuleze și să le pună în valoare calitățile, competențele, pasiunile și întreaga lor energie, specifică vârstei.

Foarte repede, între elevi, profesori și părinți s-a realizat o reală legătură, cu un puternic suport afectiv, orientată spre realizarea unei pregătiri școlare foarte bune și a diversificării activităților instructiv-educative în care să fie prinși cât mai mulți elevi ai școlii.

S-a creat o puternică emulație pentru performanțele școlare la nivelul fiecărei clase și între clase. În fiecare clasă cel puțin 10-12 elevi, dacă nu mai mulți, erau prinși într-o com-

petiție foarte frumoasă, colegială, prietenească, de a obține rezultate școlare cât mai bune la fiecare materie.

Această emulație credem că a reprezentat "punctul de plecare" al unor performanțe școlare deosebite realizate în următorii 10-15 ani de elevii și profesorii Școlii Nr.11, într-o activitate complexă, manifestată în diversele activități școlare:

olimpiadele pe materii, activitățile pionierești specifice perioadei, cercurile de poezie și pictură, ansamblurile corale, competițiile sportive între clase, locale și naționale, conceperea și editarea revistei "ARIPĂ", excursii și expediții școlare montane, serbările școlare pe clasă și pe școală, emisiunile radiofonice ale școlii,

concepute și difuzate de elevi.

A fost o perioadă de o efervescentă școlară, profesională, creativă și pasională deosebită, în care eram cu toții implicați la cel mai înalt nivel, profesori, elevi, părinți.

În felul acesta Școala 11, de la an la an, a reușit performanțe deosebite în toate aceste activități, ajungând să domine toate școlile generale din oraș, prin rezultatele obținute la concursurile și competițiile locale, județene și naționale. Câștigători a numeroase olimpiade pe materii, locale și naționale, formațiile corale și revista "ARIPĂ" evidențiate la nivel național, campioni naționali în competițiile sportive școlare, menționi la nivel național pentru expedițiile școlare montane, expoziții de pictură și ansambluri artistice premiate.

- continuare în pag. 27 -

**Familia profesorilor
Maria-Elena și Mihai GEORGESCU**
Cluj-Napoca, decembrie 2015

A fost un vis de puștan...

Era prin anii '80. Modelul Dobrin generase în sânul comunității piteștene, dar nu numai, o dragoste nemăintâlnită pentru sportul rege. Pătruns și eu de această pasiune pentru fotbal, am venit împreună cu tatăl meu la o preselecție la Clubul Sportiv Școlar "Aripi", Pitești. Aflasem multe lucruri frumoase despre școala în cadrul căreia activa acest Club Sportiv. Și aceasta pentru că în ochii puștimii din spatele blocului, care se străduia din răzputeri să-și etaleze calitățile fizice, bătând de dimineața până seara o bășică de opșpe sau treișcinci, blazonul Școala Nr. 11 era o adevărată coroană, pe care numai cei foarte buni la carte și foarte talentați în ale sportului o purtau.

Țin minte și acum că emoția care m-a cuprins la vederea Școlii Nr. 11, m-a făcut să uit că sunt încălțat cu pantofii de stradă și să pătrund astfel pe terenul pe care se desfășura preselecția. După două pase și un gol, am fost scos afară de pe teren, spre uimirea mea! Nu înțelesesem dacă am fost sau nu selecționat. M-am dumirit numai după ce mi s-a spus că trebuie să mă prezint a doua zi la domnul profesor Gabriel Trandafirescu.

Trec peste evocarea primelor antrenamente și mă opresc asupra importanței pe care dom'

Profesor, ca un adept al grecilor antici, o acorda îmbinării între sport și învățatură, o adevărată kalokagathia de tip Aripa-Școala Nr. 11. Tremurau șorturile pe noi atunci când domnia sa ne cerea carnetele de note sau ne întreba despre premiile pe care le obțineam la învățatură. Și pentru ca să ne poată ține mult mai atent sub lupă, ne sugerase nouă, celor de la alte școli, să ne transferăm la Școala Nr. 11.

Pentru mine, însă, intrarea în comunitatea elevilor Școlii Nr. 11 s-a transformat într-o fata morgana, pentru că tovarășul director de la școala la care învățam, nu a vrut să îmi semneze transferul. A fost mâna providenței, a fost o atitudine subiectivă, numai Bunul Dumnezeu știe!

Cert este că acum, după câteva decenii, iată-mă așternând pe hârtie evenimente din trecut, care vin să evoce valoarea unei școli-simbol din municipiul Pitești, școală după care sufletul unui puștan din „epoca de aur” a tânjit destul de mulți ani!

La mulți și spornici ani!

Pr. dr. Napoleon Nicolae DABU

Am fost și profesorii și părinții, dar... și prietenii elevilor noștri

Din rândurile acelor elevi s-au ridicat, ulterior, nenumărați absolvenți de facultate; profesori, ingineri, doctori, juriști, sportivi de performanță, campioni naționali, directori de școli, de spitale, de bănci, miniștri, cercetători.

Și acum după scurgerea atâțiori ani, 40-50, pentru noi, acea perioadă, când Școala 11, aflată la începuturile ei s-a ridicat de la an la an, mai sus, mai sus, aidoma unui LUCEAFĂR, rămâne una dintre cele mai frumoase perioade din viața noastră profesională, puternic ancorată afectiv în sufletele

și existența noastră.

Cu prilejul semicentenarului Școlii Generale Nr.11 "Mihai Eminescu", ne face o mare plăcere să transmitem mult succes în continuare, tuturor elevilor și profesorilor acestei minunate școli.

**Familia profesorilor
Maria-Elena și Mihai GEORGESCU
Cluj-Napoca, decembrie 2015**

După 15 ani

M-am bucurat foarte mult când doamna Vicenția Petrache, cea care mi-a fost învățătoare în perioada 1992-1996, m-a rugat să scriu un text pentru numărul din revista "Aripi" care celebrează 50 de ani de existență a Școlii Gimnaziale Nr.11 „Mihai Eminescu” din Pitești. În „Aripi” – sau „revista școlii”, cum îi spuneam noi atunci – am scris primele mele articole „de presă”, în aprilie 1999. Pun cuvintele între ghilimele deoarece era un fel de presă incipientă: o relatare despre expozițiile „Muzeul Județean Argeș” și câteva mini-interviuri în care îi întrebam pe elevi ce părere au despre înlocuirea notelor cu calificative la clasele I-IV și despre împărțirea anului școlar în semestre (articolul se numea „Cu reportofonul printre elevii claselor a VII-a”). Pe atunci eram în clasa a VII-a: știam că vreau să devin jurnalist, iar anii pe care îi petrecusem deja în școală mă ajutaseră să înțeleg mai bine ce îmi plăcea cu adevărat și ce îmi doream să fac în viitor.

În clasa I, sub îndrumarea doamnei Petrache, am început să fac liniuțe, bastonașe, iar apoi am trecut la litere (cât m-am chinuit să îl fac pe „ș”!), până când caietul s-a umplut de rânduri de litere și de imagini colorate decupate din reviste și lipite pe caiet (un trandafir mare și roșu pentru litera „t” și tot așa ...).

La un moment dat, a apărut și materia „Compunere”, la care trebuia să descriem și să povestim. Pe scurt, să compunem texte. Generația mea a apucat notele de la 1 la 10 la clasele I-IV și îmi amintesc că una dintre primele note de 9, în afară de cele de la caligrafie, a fost la „Compunere”. La început m-a ajutat tatăl meu să dau piept cu noua disciplină, așa că am scris împreună o compunere despre drumul pe care familia mea îl făcea în fiecare an la Brașov, traversând munții în mica noastră Dacie. La sugestia lui, am scris despre „frunzele ruginii” de toamnă și despre „șoseaua șerpuită” care urca peste creste. Era prima mea compunere și eram entuziasmată de expresiile frumoase născocite de tatăl meu. Doar că la școală, cu exigența sa caracteristică, doamna învățătoare n-a fost la fel de entuziasmată. Adevărul este că textul era prea sec: nu transmitea vreo emoție, nu era trăit și n-avea fir narativ (chiar și acum mai rădem în familie de compunerea „inginerescă” făcută în colaborare cu tata). După prima compunere au mai urmat vreo două la fel de neinspirate, însă curând am început să le scriu singură: îmi imaginam tot felul de întâmplări cu copii de vârsta mea, cu aventuri și tot soiul de jocuri. Încă îmi amintesc de una dintre povești: se petrecea la pescuit, iar personajul principal era un copil neastâmpărat care fura tot peștele prins de prietenul său și-l punea în găletușa lui. Noile compuneri aveau

viață deoarece erau ieșite din mintea mea. Iar din acel moment i-au plăcut și doamnei învățătoare.

Însă cel mai mare bine pe care ni l-a făcut doamna Petrache a fost că ne-a provocat să citim. Datorită dumneai am început să citesc mult – basme, povești, schițe, romane, proză sau poezie, autori străini sau români. Iar în fiecare vacanță de vară ne puneam să facem următorul exercițiu: să citim, iar apoi să facem rezumatul scrierilor în cuvintele noastre. Așa că în fiecare vară citeam, iar apoi povesteam într-un caiet ce s-a întâmplat și ce am înțeles eu dintr-o poveste sau dintr-un roman. A fost un exercițiu extraordinar de util. La fel de dragi mi-au fost concursurile de citit, de povestit sau de cultură literară (le numeam mici olimpiade) pe care doamna învățătoare le organiza în clasă. Participam individual sau ne împărțeam pe echipe, dar emoțiile erau mari de fiecare dată. Ediția din „Enigma Otiliei” pe care am primit-o drept premiu la sfârșitul unui astfel de concurs se află încă pe raftul bibliotecii mele.

Îmi amintesc și de primele ore de engleză și de cuvântul „blackboard” („tablă”), care atunci mi se părea cel mai greu cuvânt din lume. Apoi, în clasa a V-a, l-am întâlnit pe regretatul Ionel Tuță, profesorul meu de geografie care, în ciuda exigenței sale binecunoscute printre elevi, era un profesor excelent, care ne înfierbânta imaginația cu descrieri ale unor locuri îndepărtate și exotice și care știa cum să ne facă să gândim și să ne punem întrebări.

Când mă uit în urmă îmi vin în minte, limpezi, ca și cum ar fi fost ieri, multe alte întâmplări, locuri și oameni: văd școala în formă de „U”, cișmeaua din curte, ferestrele înalte ale clasei, terenurile de fotbal și cele de baschet sau mingea de oină pe care doamna Costea ne învăța cum să o aruncăm la orele de sport.

De când am terminat anii de studiu am scris pentru „Evenimentul Zilei”, pentru Yahoo News România, pentru site-ul de știri Great News sau pentru revistele „National Geographic România” și „Național Geographic Traveler”. Oriunde am să mai scriu în viitor, nu am să uit niciodată cât de importanți au fost pentru formarea mea cei 8 ani petrecuți în Școala Nr.11: în acea perioadă mi-a încolțit în minte ideea de a fi jurnalist, profesie pe care și acum o consider una dintre cele mai frumoase, în ciuda dificultăților și a provocărilor cu care se confruntă presa din România.

Sunt sigură că, așa cum m-au îndrumat și pe mine, dascălii de la școala copilăriei mele vor ajuta multe alte generații de elevi să își găsească profesiile care îi împlinesc.

Cosmina VLĂȘCEANU
Clasa a VI-a B

TRECUT-AU ANII

Trecut-au anii ca nouri lungi pe șesuri
Și niciodată n-or să vie iară...

Mihai Eminescu – *Trecut-au anii*

“Oricât de bătrân și slab aș fi, tot m-aș da în caruselul amintirilor”. – Ionuț Caragea.

Ei bine...eu nu sunt nici bătrână, nici slabă (psihic, în sensul folosit de citat), dar tot îmi place să mă dau în caruselul amintirilor, mai ales dat fiind faptul că cele mai multe și mai frumoase amintiri sunt cele ale copilăriei și ale adolescenței. Și cum aș putea să mă gândesc la aceste două etape fără a-mi aduce în minte și în suflet Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu” Pitești?! Școala în care am petrecut opt ani, școala care m-a inițiat în tainele învățaturii, care m-a dezvoltat ca om și care mi-a deschis nu numai un drum, ci o sumedenie de căi, mai mult sau mai puțin încrucișate, școala care, la vremea aceea, reprezenta „un al doilea acoperiș”.

Dacă ar fi să mă gândesc în sens ludic, Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu” a însemnat pentru mine prietenii (unele chiar rămase până în prezent, care s-au dezvoltat și au înflorit frumos), baschet (oooh, vremurile demult apuse când dădeam tot ce puteam în timpul meciurilor, indiferent de câte faulturi primeam, de febra musculară de la antrenamente sau de starea de spirit), Harry Potter, „lapte-gros” când profa de fizică ieșea din clasă, TOMAPAN, oracole, ghețuș, poze, desene, dar și vaccinurile acelea de îți paraliza piciorul a doua zi. A! Și să nu uităm de excursii, de tabere, de activități care te dezvoltau ca om (deși, poate la vârsta aceea nu îmi dădeam seama, dar acum, le mulțumesc părinților și profesorilor pentru astfel de idei), care te ajutau să acumulezi noi cunoștințe, să legi relații, să cunoști locuri și lucruri benefice, interesante.

Pe de altă parte, din perspectivă personală și profesională, acești opt ani au constituit baza fundamentală a cunoștințelor mele actuale de limba română, matematică, istorie, geografie, religie, limbi străine, muzică, arte și, în același timp, o continuare a codului bunelor maniere deprins din sânul familiei. În prezent, mă surprind chiar uneori când, în funcție de

context, îmi „bubue” în minte câte o informație pe care, în subconștient, o păstrasem vie atâția ani.

Acești opt ani au reprezentat sursa spiritului meu de competiție (pe lângă acest tip de comportament moștenit ereditar) demonstrat în concursuri și olimpiade, îndemnată fiind, de la început, de doamna învățătoare și, ulterior, de dragii noștri profesori, să mă leg de orice șansă care mi-ar pune în valoare calitățile și aptitudinile. Ei au fost centrul

dorinței mele de a crea, textual, vizual sau scripto-vizual, fizic sau doar ideatic, ajutată fiind să înțeleg (așa cum am spus cândva în filele revistei Aripă, într-un textuleț înghesuit în colțul din stânga) că o viață fără creație imobilizează ființa, transformând totul în alb-negru, fără fru-

Ștefania FRÂNCU
Clasa a VII-a E

museștea nuanței, fără puterea de exprimare a voinței, a sufletului.

Știu că școala generală (gândită ca treaptă a dezvoltării noastre teoretice și psihologice) reprezintă pentru orice copil temelia tuturor realizărilor (alături de fondul familial) ulterioare, dar...în ceea ce privește școala noastră, sunt sigură că este greu de egalat la capitoul investițiilor teoretice și practice în educația elevilor care i-au ocupat băncile de-a lungul timpului. Și scriu aceste rânduri atât din perspectiva trecutului, precum și a prezentului. Din primul punct de vedere, îmi amintesc acum cu drag că pe vremea aceea, eram singura școală ecologică din Pitești, cu o revistă premiată la nivel național, cu fresce originale ce trimiteau către numele pe care îl poartă și diverse teme din literatura și arta românească.

- continuare în pag. 30 -

Adelina-Mihaela LUNGANU

Fost elev al școlii, actual masterand al Facultății de Litere, Universitatea București

TRECUT-AU ANII

De asemenea, rezultatele pe care elevii noștri le obțineau la olimpiade, la concursuri sau la competiții locale sau naționale, meritele acordate profesorilor la nivel județean, proiectele în care erau angrenați elevii și profesorii, activitățile pe care le dezvoltam, spuneau iarăși multe despre cine suntem, pe ce loc ne situăm și unde vrem să rămânem. Pe de altă parte, și acest aspect este mult mai grăitor, mă uit în prezent la unde au ajuns în viață foștii elevi ai școlii, la renumele pe care aceasta l-a păstrat, la tipurile de acțiuni pe care le desfășoară și la modalitatea actuală în care încearcă și reușește să formeze niște copii de nota 10, atât ca elevi, cât și ca oameni.

Și, ca să fiu în spirit cu marele poet al cărui nume îl poartă, această școală mi-a demonstrat că merge pe principiul conform căruia „Oamenii nu se deosebesc atât prin ceea ce zic, cât prin ceea ce fac” (Mihai Eminescu).

Mi-a trebuit destul de mult să scriu aceste rânduri. Nu pentru că nu-mi place să scriu sau nu aș putea să scriu ceva întins ca dimensiuni, ci pentru că, personal, consider că este foarte greu să înghesui într-un rezumat un cuțar imens de amintiri. A trebuit nu numai să mă bazez pe ceea ce am păstrat în minte și în suflet până în prezent, ci și să răsfoiesc din nou paginile revistei Aripă (acum observ într-adevăr cât de valoroși sunt oamenii care își dădeau frâu liber imaginației și scriau în ea, și îi felicit pentru asta), să iau la mână diplomele acumulate la concursurile organizate de ziua școlii sau în diverse alte contexte, interne sau externe, sau premiile de la olimpiade și competiții la care sunt mândră că am participat. Și pozele, sumedenia de poze oficiale sau neoficiale, suvenirurile cumpărate în diverse excursii sau tabere, echipamentul de baschet, reviste, cărți, oracole. Mi-au trebuit ore în șir să studiez aceste lucruri (iar aici „lucru” nu este în niciun caz folosit cu sensul lui propriu, de obiect), alături de zecile de foi cu propriile creații literare sau artistice. Abia acum realizez cât de importanți au fost acești ani, cât de mult a însemnat fiecare oportunitate pentru mine, cât de util poate fi un context care, poate pe atunci, trecea neobservat, neînsemnat.

Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu” este pentru mine o mare contribuție la ceea ce sunt acum, la cum gândesc, la traseul pe care mi l-am ales în viață, la ceea ce voi deveni mai departe. În acest sens, le mulțumesc doamnei mele învățătoare, Vicenția Petrache (un om deosebit, cald, care m-a încurajat în

muuuuuulte, chiar de la început), doamnei diriginte, Corina Dumitrescu (o persoană cu inițiativă, activă, care nu a lăsat niciodată un sfat să treacă pe lângă noi), mult regretatului Ionel Țuță (pentru stilul unic pe care îl avea la ore și pentru învățăturile pe termen lung și scurt, practice și teoretice, pe care ni le-a dat), domnișoarei profesoare Renata Alexe (căreia îi datoriez toate cunoștințele mele la limba și literatura română și o bună parte din alegerea drumului meu profesional), domnului profesor Paul Smadea (baschetul a rămas sportul meu preferat, chiar și acum, chiar și după toate antrenamentele noastre dure, dar plăcute, datorită dumneavoastră) și tuturor

profesorilor care au contribuit, în felul lor și la timpul lor, la dezvoltarea mea educațională și personală. Le mulțumesc tuturor colegilor și prietenilor care au reprezentat pentru mine o amintire, o lecție sau un model demn de urmat și le doresc mult succes în tot ceea ce își propun! Mă bucur că am avut șansa să învăț la o astfel de școală, să cunosc astfel de oameni (și ce oameni!), sunt mândră că am fost la I C, II C, III C și așa mai departe până la VIII C (mai rar o clasă și o generație așa deosebită ca a noastră, sunt sigură de asta) și, îmi face o deosebită plăcere că și eu, la rândul meu, am reușit să las ceva în urmă, să fiu amintită într-un context sau altul, să creez ceva ce să rămână chiar dacă eu nu mai

sunt acum în rândurile acelor bănci.

Dragi învățători și profesori, vă mulțumesc pentru contribuția pe care o aveți în viața noastră și vă doresc multă sănătate și putere de muncă pentru a continua această minunată activitate de inițiere și formare într-ale învățaturii și într-ale vieții. Dragi foști, actuali și viitori elevi, bucurați-vă de acești ani (fie în amintire, fie în prezent sau viitor), legați-vă de orice oportunitate și fiți deschiși la orice se desfășoară în jurul vostru. Lăsați ceva în urmă (pozitiv, bineînțeles). Să fim cu toții mândri de această școală și să îi ducem mai departe renumele!

La Mulți Ani, Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu” Pitești. Felicitări pentru toți acești 50 de ani de activitate!

Cu bucurie și cu nostalgie,

Adelina-Mihaela LUNGANU

Fost elev al școlii, actual masterand al Facultății de Litere, Universitatea București

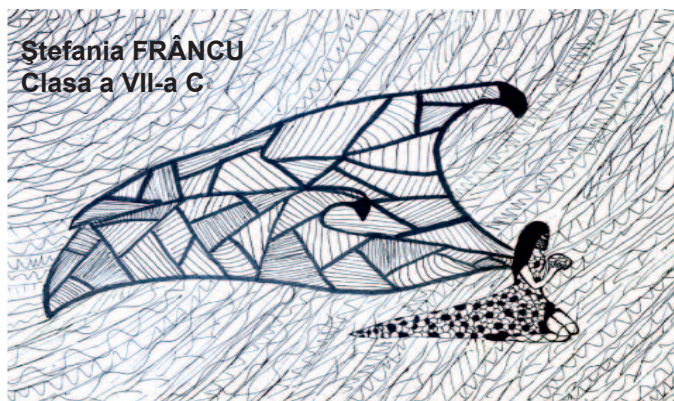
Ovidiu LASCU
Clasa a VI-a B

Dragă Cititorule,

Cu mare emoție îmi încerc condeiul ruginit pentru a ura "La mulți ani" lăcașului copilăriei mele. Sunt mai bine de opt ani de la terminarea școlii generale și totuși amintirea clasei a VII-a E, plină de flori și de icoane, răbufnește vie ca un izvor de munte printre stânci.

Poate decorul de atunci s-a schimbat în pas cu vremea, însă sunt convinsă că esența caldă a doamnei învățătoare Iordache învăluie la fel de frumos locul.

Cei opt ani petrecuți între zidurile Școlii Nr. 11 reprezintă pentru mine tranziția de la copilărie la adolescență, o punte peste un râu de cunoștințe la capătul căreia am descoperit un orizont deschis. Călăuze peste râu au fost dascălii dragi; doamna dirigintă Manea Cornelia mi-a insuflat dragostea pentru literatură ce avea să îmi aducă atâta bucurie în anii de liceu, doamna Deaconescu și domnul Haiducu mi-au dezlegat enigmaticele matematicii, doamna Orășanu mi-a făcut cunoștință cu legile fizicii, și nu m-am oprit nici până azi să rezolv probleme. Dorul de ducă și dragostea pentru natură le-am moștenit de la domnul Florescu și de la doamna Bălilescu. Desigur, lista e nedrept de scurtă și multe alte nume își au locul acolo...

Ștefania FRÂNGU
Clasa a VII-a C

Firește, unele nume îți sunt străine, Cititorule. Însă așa îmi amintesc eu Școala 11; fiecare materie abstractă are asociată un Om, care, pe lângă Carte, ne-a învățat Viață. Îți doresc ca și în următorii 50 de ani numeroși alți dascăli să plămădească multe alte suflete și minți frumoase. Îți mai doresc să nu coboare ștabela performanței, să nu înceteze să își încurajeze învățăceii să pășească dincolo de zona de confort a programei școlare.

Iartă-mi, Cititorule, incursiunea nostalgică în trecut. Dar, pentru mine, Școala Generală Nr. 11 "Mihai Eminescu" este un ecou al copilăriei, o galerie a primilor dascăli și loc de pornire al prieteniiilor trainice. Numele deschide ca o parolă ușa către locșorul dinăuntru în care am ascuns copilul de atunci.

Aș vrea să imi închei scurta scrisoare cu un modest "Mulțumesc". Vă mulțumesc, dragi dascăli, pentru dedicarea din acei ani și vă mulțumesc că încă mă păstrați în amintirea dumneavoastră.

Cu drag,

Alexandra CRAI

Fostă elevă a Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu"

Gând la ceas aniversar

Felicit această instituție pentru vârsta frumoasă pe care o împlinește, felicit modul în care „aripile” sale cresc și bat fără oprire și, mai ales, felicit dascălii care au însuflit-o de-a lungul timpului.

Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” Pitești este o școală în care actul de învățare și expresia unei educații bune sunt încurajate neîngrădit. Elevii sunt stimulați să facă performanță, să ajungă pe podiumuri, să depășească ușor și cu succes examene și probe de viață cotidiană.

Însă ceea ce deosebește această școală de altele, indiferent de tipul acestora, a fost resimțit pe propria mea piele. În adevăratul sens al cuvântului, am fost educată de către dascălii mei. Școala mi-a oferit în plus opt ani „de acasă”, lecție după lecție învățând să am atitudinea potrivită, gândurile înalte și inițiativele în favoarea mea și a societății în care mă regăsesc. Mi s-a demonstrat că implicarea, opinia deschisă și respectul față de valori și mediu sunt, de fapt,

bunul-simț și reprezintă un prim pas către evoluția individuală și colectivă.

Datorez o mare parte din „bagajul” de experiențe pe care îl port pe umeri timpului petrecut ca elevă a școlii. Simt că acest „bagaj” îmi echilibrează mersul și îmi îndreaptă traiectoria, făcând-o într-adevăr rectilinie și uniformă. Nu este aceasta prima condiție pentru a urca?

Urez sănătate, răbdare și dăruire pentru progres cadrelor didactice, conducerii, elevilor. Să creșteți cu fiecare generație și cu fiecare gând bun pe care foștii elevi, privind în urma lor, vi-l poartă în semn de mulțumire! La mulți ani!

Andra Ioana TĂNASE

Colegiul Național „Ion C. Brătianu”

Clasa a XI-a

Și eu am fost aici...

Când mi s-a cerut să scriu acest text am simțit cum mă năvălește brusc o multitudine de sentimente: nostalgie, entuziasm, emoție și, nu în ultimul rând, teamă. Teamă că nu mă voi ridica la așteptările voastre, ale cititorilor, ale elevilor și ale profesorilor de la școala mea. Apoi m-am destins și am realizat că cea mai bună abordare este autenticitatea. Ei bine, iată-mă acum scriind pentru revista Aripă, după aproape 9 ani. Timpul a zburat pe lângă mine fără să realizez și asta probabil pentru că am rămas înconjurată de o mare parte din oamenii care mi-au fost alături în acea perioadă a copilăriei mele. Prietenii mei sunt cei din școală generală (contrar părerii generale că prietenii din liceu sunt pe viață), drumul pe care mi l-am ales și pe care l-aș alege din nou fără nicio ezitare este tot cel spre care m-a ghidat școala generală, iar ambițiile și idealurile mele au rămas aceleași pe care mi le-am format atunci.

Acum sunt studentă în anul V la Medicină. Cum am ajuns aici? Cum mi-am dat seama că vreau să fac asta? Simplu! Am avut o profesoară de biologie excepțională, care mi-a arătat o mică frântură din ce înseamnă medicina, alegându-mă să fac parte din echipa școlii la concursul "Sanitarii pricepuți" timp de doi ani la rând. Doamna profesoară Stanciu Domnica este cea căreia îi rămân recunoscătoare pentru încrederea pe care a avut-o în mine și pentru susținerea permanentă.

Am avut mulți profesori extraordinari care m-au influențat în formarea mea ca om. Domnul profesor Ionel Țuță este prima persoană la care mă gândesc atunci când vine vorba de școala mea. Din punctul meu de vedere, dânsul a fost și va rămâne un om cu adevărat special, un dascăl în adevăratul sens al cuvântului, un om

corect și de la care am învățat mult mai mult decât zonele climatice sau unde se află România pe hartă. La Școala Gimnazială "Mihai Eminescu" am fost încurajată de profesorii mei. De exemplu, doamna profesoară de limba română

Trecut-au anii...

Ești Școală, începutul vieții mele
Și te consider o a doua mamă,
Eu, fără tine nu gândeam la stele
Și poate am ajuns un om de seamă.

Eu nu te pot privi ca pe-o clădire,
Că am o șansă-știu ce e în ea :
Profesori, educație, iubire
Și Eminescu peste noi, o stea.

Cincizeci de ani este aniversarea
Și ieri și azi și mâine tot școlari,
Cu Școala noastră avem atestarea,
La locul nostru că am ajuns mari.

Vă mulțumim că sunteți peste ani
O Școală și profesori, ca părinți,
O Școală și profesorii titani,
Oricine-ai fi, cu ei te reprezinți.

La mulți ani, Școala noastră și a
vieții !
Aniversarea ta-i nemuritoare,
Ești raza soarelui și-a dimineții,
De tine ce mă leagă e-o onoare.

Constantin MÎNDRUȚĂ
fost elev al Școlii Generale nr.11
"Mihai Eminescu" Pitești, absolvent
promoția 1972

Dovleac (Ionescu) Manuela îmi aprecia mereu "operele de artă" deși abia în liceu am realizat că scrisul de texte beletristice nu era chiar punctul meu forte.

Fizica, matematica și biologia au fost preferatele mele, dar mi-a plăcut și mai mult să citesc și sunt convinsă că tot dânsa a avut o mare contribuție la această pasiune, așa că la liceu am ales să merg la filologie. Acum că aproape "m-am făcut mare" vreau să le mulțumesc tuturor acestor oameni minunați fără de care nu aș fi ajuns aici. Le mulțumesc profesorilor mei pentru că au crezut în mine și îi mulțumesc în mod deosebit doamnei învățătoare Simandi Constanța care mi-a fost o a doua mamă timp de 4 ani. La câteva zile după ce am intrat la facultate, m-am întâlnit cu dânsa. M-a privit cu mândrie când i-am spus ce urmează să fac, iar acea privire mi-a dat încredere în mine atunci și încă îmi dă și astăzi.

Vă mulțumesc!

Ioana PĂLTINEANU
Fostă elevă a Școlii Gimnaziale
"Mihai Eminescu" - Pitești
studentă UMF

Se restrigă catalogul la Școala Gimnazială "Mihai Eminescu"

Mulți spun că anii de liceu sunt cea mai frumoasă perioadă din viața unui om. Și nu pot să îi contrazic, numai că, în cazul meu, lucrurile au stat puțin... diferit. Deși am petrecut patru ani minunați, plini de provocări, la Colegiul Național Ion C. Brătianu, nu a fost zi în care să nu-mi fie dor de școala mea dragă. Și încă îmi este dor.

Îmi amintesc și acum de festivitățile de început și de sfârșit de an școlar, când eram „încononați” la careu și chițaiam de bucurie că ne revedem sau că urmează vacanța (după caz), de imnul nostru simpatic („Desenăm lumi de povești, navigăm pe Internet” – da, încă mai știu frânturi din el), de programul Eco-școala, de pregătirile pentru ziua lui Mihai Eminescu, de poeziile pe care le recitam la „radioul” școlii, de pauzele gălăgioase, de uniformele în carouri și câte și mai câte trăsnați!

Școala Generală Mihai Eminescu este locul unde mi-am cunoscut cei mai buni prieteni, oameni care și astăzi îmi sunt alături zi de zi. Este minunat să văd că, deși aproape totul s-a schimbat acum, noi am rămas la fel, aceiași copii visători, care odinioară zburdau fericiți prin curtea școlii. Da, pentru mine, școala generală a fost mai mult decât un loc în care mergeam câteva ore pe zi pentru a studia diferite materii. Nu o să uit niciodată orele de geografie cu domnul Ionel Țuță, care va rămâne întotdeauna profesorul meu preferat, un om cu totul și cu totul special. Regretul meu este că nu i-am spus niciodată cât de mult l-am respectat și l-am apreciat, că nu i-am povestit că la bacalaureat am învățat tot după notițele dânsului și că am dat examenul la admitere la Facultatea de Geografie, chiar dacă știam că nu voi rămâne să studiez acolo, tocmai pentru că m-a făcut să iubesc

această disciplină, de care sunt pasionată și astăzi. Nu i-am spus toate aceste lucruri la timp, iar acum, din păcate, este prea târziu. Nu o să uit nici orele de română alături de doamna profesoară Manuela Ionescu, care mă încuraja de fiecare dată când participam cu o poveste la concursul *Tinere condeie*: sunt convinsă că se amuza copios pe seama poveștilor mele puerile de la vremea respectivă, dar avea încredere în mine și asta era mai important decât orice altceva. Pe atunci nu știam exact ce vreau să devin când o să fiu mare, dar

aveam o singură certitudine: că trebuie să scriu. Și am început să fac asta în Aripă. Când venea revista, era un fel de sărbătoare pentru mine. În momentul în care îmi vedeam numele scris acolo, într-un colțisor, știam că am făcut ceva bine. Etapa Aripă s-a încheiat acum mai bine de opt ani pentru mine. Dar încă tropăi mărunțel de bucurie în adâncul inimii atunci când îmi văd numele scris în dreptul articolelor mele de acum. Iar aceste emoții frumoase nu cred că se vor

schimba vreodată.

Știu că a trecut mult timp de când am absolvit și nu vreau să spun ceva care ar părea prețios sau exagerat, însă cei opt ani de școală au fost, de departe, cea mai frumoasă aventură a copilăriei mele, o perioadă lipsită de griji în adevăratul sens al cuvântului, de care m-am bucurat în fiecare secundă. Privind înapoi, cu bune, cu rele, cu momente vesele sau triste, școala a fost locul în care am început să devin... eu.

Și îmi voi aminti cu drag de ea mereu! La mulți ani, școala mea frumoasă!

Bianca STERIE

Features editor „Glamour”

Fostă elevă a Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu"

Pitești

Promotia 2006

O școală ce formează dascăli

Școala Generală Nr. 11 "Mihai Eminescu" a fost și va rămâne mereu o parte semnificativă a vieții mele.

Pasiunea și calitatea dascălilor acestei școli sunt motivele pentru care m-am decis ca, la rândul meu, să devin profesor, vis care m-a îndrumat unde sunt astăzi. Aș dori să mulțumesc tuturor membrilor cancelariei pentru excelența de care au dat și vor da în continuare dovadă, iar elevilor le pot transmite cu toată încrederea că au făcut alegerea bună în a învăța la această instituție."

Este greu de spus în cuvinte cât de mult apreciez toți oamenii (dascăli și elevi) pe care i-am întâlnit acolo, dar sper ca rândurile de mai sus să transmită mesajul.

Nicolae Bogdan GRIGORE, The University of Manchester, UK
Fost elev al Școlii Gimnaziale "Mihai Eminescu" - Pitești

Prințesa-păun

Noi știm că cele mai grandioase păsări sunt păunii și, ca orice altă ființă, au un lider-Prințesa păunilor, Perla. Aceasta era foarte frumoasă și avea puteri magice. Ea dispunea de un inel din care îi izvora puterea și de o coroană magică cu ajutorul căreia era recunoscută de supușii săi loiali. Dar pentru că prințesa era foarte frumoasă și iubită, avea și dușmani-Pras, regina relelor. Ea urmărea inelul și coroana prințesei.

Într-o zi, Pras și-a trimis cei doi slujitori deghizați să o convingă pe prințesă să plece cu ei la cumpărături și să își lase inelul și coroana acasă. Misiune reușită. Pras s-a furișat în castel și a furat inelul și

coroana. Prințesa păun și-a pierdut titlul. Gardienii au pornit pe urmele hoțului, dar nu au reușit s-o identifice pe Pras ca hoț, deoarece, având coroana, o recunoșteau drept prințesă. Ceea ce nu știa Pras era că inelul era creat de prietenie, iar ea ducea lipsă de aceasta.

În apropierea Perlei, simțind puterea prieteniei, inelul a început s-o ardă pe falsa prințesă, care l-a aruncat de pe deget. După ce și-a recuperat inelul și coroana, Perla nu a gonit-o, ci prin bunătatea ei și-a apropiat-o și a transformat-o în prietena ei. Astfel, a redevenit prințesa-păun.

S-a întors la palat unde viața ei a revenit la normal. Amândouă au învățat că prietenia e cea mai importantă.

Teodora Maria POPA
Clasa a IV-a D

Andreea Cristina PANĂ
Clasa a VII-a C

Eminescu, poet nemuritor

Sunt în clasa a opta și pot spune că am făcut cunoștință cu spiritul marelui poet Mihai Eminescu prin multe poezii citite și studiate în acești ani.

Acum, la împlinirea a o sută șaiszeci și cinci de ani de la nașterea geniului eminescian, simt că Eminescu este nemuritor, fiindcă în scurta sa viață s-a contopit cu tot ceea ce înseamnă a fi român. Poetul a iubit codrul, luna, lacul, cântecul cornului, chemarea pădurii, a știut să transmită fiorul dragostei de patrie, dacă ne gândim numai la mulțimea copiilor care au interpretat rolurile lui Mircea și Baiazid din „Scrisoarea III”. Sunt mândră să învăț la școala ce-i poartă numele. Pe mine, ca elev, mă motivează să învăț, căci elevii acestei școli trebuie să aibă rezultate demne de marele poet.

Poezia lui Eminescu este ca un lac fermecat, căruia îi poți descoperi comorile, numai dacă îi scormonești adâncurile. O sirenă te ademenește în adâncuri și te cheamă veșnic în momentele tale de meditație. Atunci și numai atunci simți că marele poet a înălțat tot ceea ce înseamnă simțire și iubire românească în infinitul cosmosului.

Mulți urmași de-ai lui Eminescu au încercat să-i atingă arta, perfecțiunea creației, dar foarte puțini doar s-au apropiat. Pentru marele poet, creația nu este o simplă exteriorizare, ci un mod profund de existență.

Eminescu este nemuritor, fiindcă a știut să transforme în versuri esențele sentimentelor vieții: dragostea față de natură, puritatea iubirii, eroismul și patriotismul, transpuse în opere cu atât de multă dibăcie, încât toate acestea dăinuiesc din generație în generație.

Pentru poporul nostru Mihai Eminescu rămâne un dar al divinității, o stea care ne va lumina veșnic cărările, înălțându-ne în univesrul cuvântului poetic.

Anamaria Marta POPA
Clasa a VIII-a C

Beatrice MOROACĂ
Clasa a V-a B

Călătorie în ținutul toamnei

Era o zi frumoasă de toamnă, iar eu mă plimbam prin parc.

Deodată, ceva m-a atras într-un tufiș și m-am trezit într-un loc mirific, chiar mitologic. Un mic cerb, de culoare portocalie, apărui și îmi zise:

- Bun venit, domnișoară! Cum te numești?
- Eu mă numesc Mara. Dar tu?
- Eu sunt Crenguță, unul dintre ajutoarele Toamnei.
- Cine este Toamna?

- Este zâna care împărățește acest ținut. Micul cerb începu să îmi arate minunatul tărâm, când, deodată, toate frunzele făcură un vârtej și o ființă minunată apărui în fața ochilor mei. Era chiar Zâna Toamna.

- Bună, Mara! zise ea cu vocea blajină.
- Dar de unde îmi știi numele? am întrebat eu nespus de mirată.
- Mi-a spus Crenguță.
- O, da... Se înțelege, am îngăimat eu.

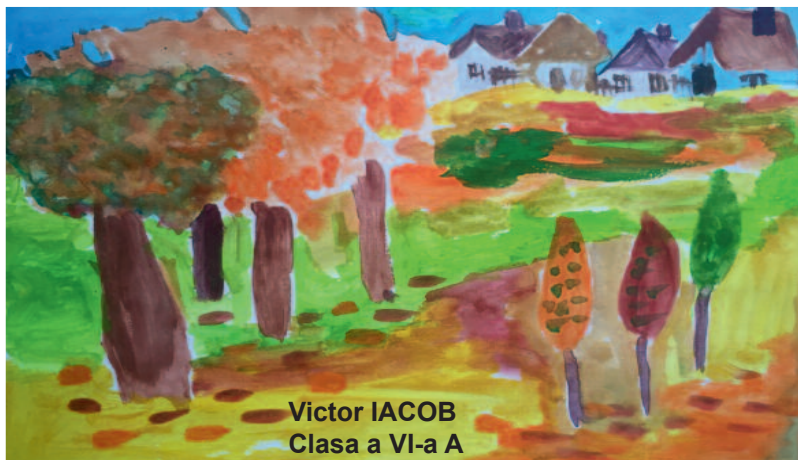
Ne-am împrietenit imediat și am pornit împreună spre fabulosul său castel.

Mara PREDESCU
Clasa a III-a B

De vorbă cu toamna

Într-o dimineață de octombrie, m-am întâlnit cu Zâna Toamna. Era îmbrăcată într-o rochie minunată, țesută cu frunze de toate culorile.

- Bună dimineața, dragă Toamnă!
- Bună, Matei!
- Ce ne-ai adus din ținutul tău?
- Mere, pere, struguri, nuci, gutui și multe, multe legume gustoase.
- Mulțumim foarte mult pentru atâtea daruri! Ești foarte bună cu noi. Acum ce vei face? La noi va veni iarna.
- Voi merge pe alte meleaguri. Și acolo trebuie să fie iarnă.

- Îți doresc să ai un drum plin de bucurii și bogății!
- Mulțumesc, Matei! Rămâi cu bine!
- Abia aștept să ne revedem! La revedere, frumoasă zână!

Toamna a luat după ea o mulțime de frunze și a plecat prin pădure să pregătească animalele pentru iarnă.

A adunat parfumul florilor și-l păstrează cu grijă, pentru a i-l dărui Zânei Primăvară.

Matei POPA
Clasa a III-a B

Toamna

Un pictor talentat s-a gândit să deseneze toamna în culori deosebite. A pus pe vârful penelului culori aparte: cărămiziu, galben, maro, portocaliu, albastru și toate nuanțele acestora.

A pictat copacii cu frunze arămii, sub care s-a așternut un covor multicolor de frunze. În văzduh, a pictat un stol de păsărele, care vâsleau ușor spre țările cu soare pline.

Pe o colină a desenat-o pe Zâna Toamna. Purta o

rochie minunată, pictată cu toate tonurile culorilor.

Pe cap avea o coroană confecționată din toate fructele și legumele toamnei.

În mijlocul desenului a pictat o căsuță înconjurată de flori și de toate animalele pădurii.

Acum tabloul este realizat.

Matei POPA
Clasa a III-a B

Fosta mea școală “Mihai Eminescu”

Sunt un copil obișnuit și am învățat într-o școală obișnuită. Nu, nu este obișnuită. Se numește “Mihai Eminescu” și asta înseamnă mult.

Îmi plec fruntea în fața ta, mare poet, și vreau să iau o fărâmă din geniul tău pentru a scrie cuvinte măiestre.

Te-aș însoți până “la steaua care-a răsărit” și aș lumina “lacul codrilor albastru”, să poată pluti lebăda cea albă, mută de uimire, în fața atâtor minuni.

“M-aș culca ades lângă izvor” și i-aș asculta șoaptele, depănând povestea codrului, “împărat

slăvit”. Și dacă aș ajunge la “pădurea de argint”, ți-aș face un altar, la care să se închine “mii de fluturi mici albaștri” și cerul și “stelele umezi”.

Iar “teiul sfânt” și-ar scutura ramul “poleind altarul” cu florile lui, “ramuri- ramuri”.

Sunt un copil și mă plec în fața ta, Marele Poet.

Mihnea VOCHIN
Liceul de arte
”Dinu Lipatti”

Ghiocel

Petalele mătăsoase ale florii argintii,
Găzduiesc picăturile jucăușe, ca niște copii.
Soarele le-mpinge, iar ele cad ușor,
Pe iarba de smarald, ca pe un covor.

A ieșit în nea, o firavă floare,
Pe caiet ca un semn de întrebare.
Soarele se lasă răsfățat de vântul lin, agale,
Pe-ale sale albe-argintii petale.

Ghiocelul a răsărit pe pământul moale.
A pășit ușor, cu firea-i cutezătoare.
Frații lui timizi, micuți, dar drăgălași,
S-au așezat în juru-i ca niște ostași.

Anca CIOCOIU
Clasa a VIII-a D

Școala mea

Motto:

*Cu vești bune, cum dorim,
Sigur o să revenim.*

La mulți ani, școală iubită!
Nu demult ne-am despărțit
Cu lacrimi, zâmbete și flori,
Cu speranțe, visători
Și de tot încrezători.
Acum, la ceas de sărbătoare,
Noi îți facem o urare:
Să crești, să înflorești,
Mulți copii să sfătuiеști,
Cu dragoste să-i primești
Și mereu să-i ocrotești.

Teodora ARGHIRA

Clasa a X-a
Colegiul Tehnic „Costin D. Nenișescu”
Pitești

Învățătoarea mea iubită

În fiecare dimineață,
Un zâmbet plin de dulceață,
Ne întâmpină mereu
Și la bine și la greu.

Are-o geantă fermecată,
Și de vrei să știi îndată,
Din ea, bulgări de idei
Ies afară câte vrei.

Doamna noastră învăță-
toare,
Drăguță și răbdătoare,
Știe tot ce ne dorim
Noi din suflet o iubim.

Iulia Elena AMARIE

Clasa a II-a B

Să ne trăiești, Eminescu!

Eminescu, Eminescu,
Poetul de seamă,
N-am cuvinte să explic
Opera Ta rară.

Din „nemargini de gândire”
Opera ți-ai plămădit
Cu dorință și chemare
La tine noi am venit.

Ca un fir de iarbă verde
Nu vei ofili.
Pe tine, poetul de seamă
Mereu te vom sărbători.

Alexandra MOGODICI

Clasa a VI-a C

Prima zi de școală

Prima zi de școală
A fost una foarte faină.
Am venit sprinteni, viori,
Școala ne-aștepta pe noi.

Copiii cei mai cumiți,
Li ascultă pe părinți
Când ne spun să învățăm
Doar așa noi ne formăm.
Profesorii ascultăm,
Pe colegi îi respectăm.
Noi suntem aici, în clasă,
O familie numeroasă.

Alexandru ICONĂREASA

Clasa a VI-a C

LUCEAFĂR PESTE TIMP

1850, 15 ianuarie, cea mai caldă și mai luminosă zi din calendarul poporului român. Atunci s-a născut Mihai Eminescu, cel mai mare poet al nostru, al tuturor.

Pentru sufletul românului, Mihai Eminescu a fost cel care ne-a dat patriotismul, ne-a insuflat încrederea și mândria de a fi români, de a privi cu fruntea sus, fără frică. În poeziile lui a cântat vitejia, dârzenia, curajul ostașului român

din toate timpurile, ne-a adus în inimă dorința de a continua această moștenire, de a fi urmași demni ai strămoșilor noștri.

Poetul ne-a sădit în suflete sen-

timentul neprețuit de iubire, ne-a ajutat să vedem dincolo de simplele cuvinte, să simțim în fiecare fibră a sufletului profunzimea

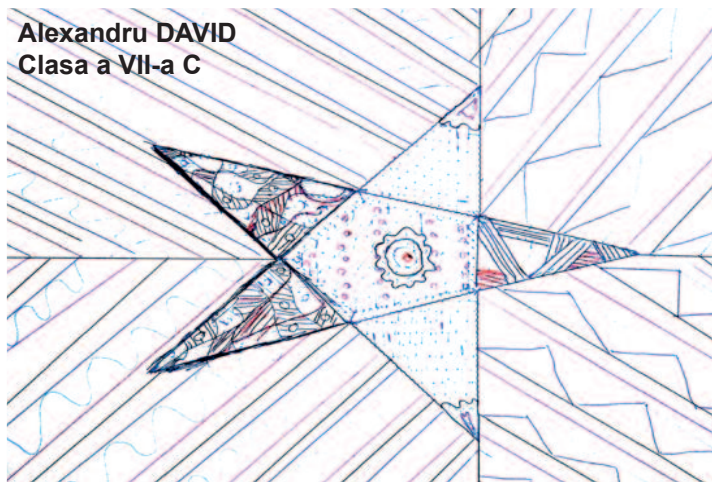
drăgostite.

Eminescu ne-a ajutat să privim și să înțelegem frumusețea soarelui, gingășia pădurii, delicatețea florii, eleganța anotimpurilor coborâte pe frumoasele meleaguri românești. Ne-a adus natura în suflete, ne-a făcut mai buni, mai frumoși, mai calzi, ne-a ajutat să simțim și să trăim frumos.

Ce-am fi fost noi, românii, dacă visele nu ar fi fost înfrumusețate de basmele și poveștile pe care ni le-a inspirat Eminescu în frumoasele lui poezii?

Ce săraci am fi fost fără el!

Alexandru DAVID
Clasa a VII-a C

sentimentelor ce unesc două persoane pe vecie. Am apreciat, cu ajutorul poeziilor lui, acest univers sublim, această magie care înconjoară două suflete în-

Carla ȘTIRBU
Clasa a VI-a A

MIHAI EMINESCU

Un nume în țara noastră a fost și este Mihai Eminescu, omul ce a încălzit sufletele românilor prin sensibilitate, gingășie și frumusețe.

El a cântat în opera lui izvorul unui popor încercat.

Când rostim „Mihai Eminescu”, spunem România, plini de mândrie, depășind granițele universului. El a apărut la una din marile răscruci ale istoriei și ale devenirii umane ca să ilustreze virtuțile unui neam cu o poveste bogată în trăiri de excepție și a reușit să reziste în fața tuturor vremurilor sub care ne-a fost dat să trăim.

A cere semne și minuni înseamnă a-l avea pe Mihai

Eminescu și astfel poporul nostru este binecuvântat.

Mihai Eminescu este un poet marcat de destin scriind bucu-

ria și durerea existenței și, de aceea, va rămâne în inimile noastre.

Eminescu a dezvoltat în creațiile sale teme precum natura și iubirea, folclorul, istoria națională, dar și filozofia.

La 39 de ani, în 1889, trece în neființă.

Astăzi este sărbătoare și spunem cu mândrie „La mulți ani!”. Noi suntem viitorul eminescian!

Alexandru FOTA
Clasa a V-a D

Școala mea

Școala mea este Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” din Pitești. Este o clădire impunătoare, împrejmuțată de arbori mici și mari, fiecare parcă spunându-și povestea veche de cincizeci de ani. Când auzi cuvântul „școală” te gândești la orele ce nu mai trec, la ceasul ce pare că s-a oprit în

loc. Aici, lucrurile stau altfel. În acest loc mirific, zeci de profesori și învățători te ajută să pătrunzi în tainele scrisului și cititului, ce îți par la început un nou joc. Astfel,

timpul zboară ca gândul ce parcă prinde aripi. Aripile imaginației.

În pauze curtea școlii este neîncăpătoare pentru sutele de elevi ce ies în aer liber.

Clasele noastre sunt curate, luminoase. Prin ele au trecut, în

cincizeci de ani de existență, generații de olimpici. Olimpici care au adus mândrie profesorilor și întregii școli. Primele prietenii pe viață au început aici.

Oameni de seamă, ce au fost elevii acestei școli, își amintesc cu drag de începuturi. Își amintesc de școală și de profesorii lor.

Școala mea este cel mai frumos loc. Îmi voi aminti mereu cu drag de aceste clipe petrecute în ea.

Raluca NEGREA
Clasa a V-a D

Zi sfântă

Este cinsprezece ianuarie. Împlinim cincizeci de ani de la înființarea Școlii „Mihai Eminescu”, școala care, în toți acești ani, a purtat pe aripile ei falnicul nume al Luceafărului, născut pentru literatură.

Tânăra generație aflată astăzi sub influența operei eminesciene va deschide larg porțile trecutului glorios, porți ce nu pot fi descuriate cu chei străine.

Astăzi, înconjurați de dascălii care gândesc și simt românește, noi ne vom exprima gândurile și sentimentele pentru marele nostru poet.

Poeziile sale motivate prin tristețe și înfricoșare au ajutat omenirea să-și deschidă mintea și să atragă versurile scrise cu atâta

dăruire spre inima și sufletul lor. Înțelepciunea a fost nedezipită de gândul poetului, ajutându-l să se înfrățească cu natura și să trăiască

odată cu ea.

Romantismul, teiul din amurg, poetul purtat de vânt, acesta este aerul eminescian, nesimțitor și rece.

La dispariția marelui „zeu” al poeziei, chiar și codrul a vărsat

lacrimi, râurile au plâns învolburate și florile parcă nu mai erau alintate cu vorbe dulci. Toate viețuitoarele îi simțeau lipsa.

Această zi, ziua de naștere a poetului, care tinde să devină sărbătoare a poeziei, ne va aduce tot timpul un punct de putere sufletească și, mai ales, un nume foarte important pentru țară, dar și pentru școala noastră dragă.

Fără nicio îndoială, cel mai studiat autor român a fost, este și va rămâne Mihai Eminescu!

Ada-Maria DUMINICĂ
Clasa a V-a D

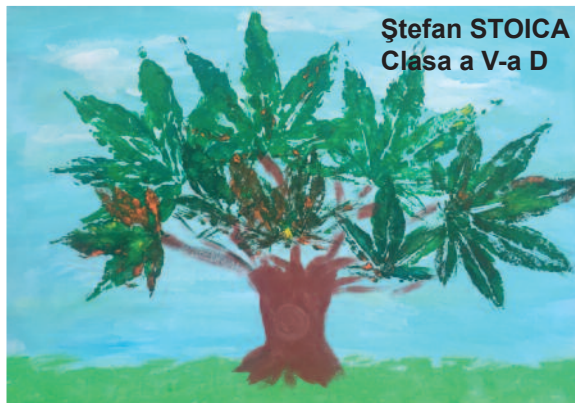

Copacul care-aș vrea să fiu

Cu rădăcinile trainic înfipite în pământ, teiul își înalță semeț brațele spre cerul înalt.

Îl bat ploile și ninsorile, el rămâne neclintit, paznicul de nădejde al iubirii marelui poet. Somnoroasele păsărele îi mângâie crengile și cu zgomot asurzitor își fac simțită prezența, cerbul cu coarnele sale lovește scoarța lui tare, iar privighetoarea își avântă trilurile prin frunzișul des.

Se teme doar de securea omului, care l-ar obliga să ardă în scânteii multe, sau, poate, l-ar face masă pentru o familie numeroasă.

Pe lemnul meșteșugit îndelung ar vibra cântecul viorii sau, tăiată în felii infinit de subțiri, ar deveni o carte încărcată de înțeleșuri.

Omule! Te voi face să vrei să mă cunoști și să mă respecti!

Voi fi un tei falnic, cu umbră deasă și cântece sfinte de iubire printre ramuri.

Teiul eminescian este copacul care-aș vrea să fiu!

Mihnea VOCHIN
Liceul de arte
„Dinu Lipatti”

Mărturisire

Au trecut anii lui ”Nu”
Repetat, doar știi și tu!
Era rău, era și joc,
Dar cu supărare - foc.

Nu demult, mi-am zis în gând:
Voi fi altfel în curând,
Zi de zi voi învăța,
Școala o voi respecta.

Ea învață și formează,
Îndrumă și ambiționează,
Atitudini cizelează
Și-n final apreciază.

Astăzi știu ce îmi doresc
Cel mai mult în viața mea.
Visele să-mi împlinesc
Stă doar în puterea mea.

Teodora ARGHIRA
Clasa a X-a A
Colegiul Tehnic
„Costin D. Nenișescu” Pitești

Eminescu

Eminescu, Eminescu un nume frumos
Un nume de fală,
Un nume faimos!

A scris poezii, o mie
Pentru toți o bucurie.
Luceafăr, scrisori, balade
Toate sunt minunate!

Școala mea îi poartă numele
Și s-o sărbătorim chiar trebuie,
În curând școala împlinește 50 de ani
Îi urez un sincer: „La mulți ani !”

Andra Mihaela NIȚULESCU
Clasa a VI-a C

Din nou... Eminescu

La steaua care-a răsărit
E-o cale foarte lungă
Pentru poeți ce au dorit
Ca el s-ajungă.

Pentru că nu-i ușor a scrie versuri
Chiar dacă simți că ai ce spune
Dacă nu-ți pui puțin în stihuri
Ceva din tine, sufletul.

Iar eu mai am un singur dor,
Din nou ca să se nască
Din lac, din codru, din izvor,
Din luna cea cerească
Un alt LUCEAFAR!

Andrei ILIE
Clasa a VIII-a A

Viața mea

Asta e viața mea
Nu știi ce e cu ea
Te întoarce, te descoase
La final toate sunt trase
Pe banda filmului meu

Am sentimente, diverse și evidente
Dragoste, ură, amuzament
Toate sunt de efect.
Și trec dincolo de cuvinte
Că viața se trăiește,
Se simte!

Și îmi vine să alerg spre răsărit,
Să fug pe câmpul înflorit,
Să fug de viața ce m-a osândit,
Să fug de tot ce am agonisit.

Viața e o poveste pe care o trăiești
Din ea nu poți să ieși,
E și bună și rea
Te întoarce cum vrea ea!

Andra Mihaela NIȚULESCU
clasa a VI- a C

Eminescu

Mulți poeți vor încerca
Pe Eminescu a-l urma,
Dar „Luceafărul” strălucește
Adevărat, pe românește,
Și toată lumea îl iubește.

Din versurile lui duioase
Ies cântece melodioase.
Codrul cu izvoarele,
Câmpul și mioarele,
Oamenii cu dorurile.

De Eminescu ne-amintesc
Păsările când ciripesc,
Râurile când clipocesc,
Fetele pe poteci când doinesc,
Soarele și luna când strălucesc.

Cinstit, modest și înțelept,
Filozof, artist, poet,
Întotdeauna va fi prezent.
Cultura noastră se mândrește,
„Regele poeziei” îl numește!

Alexandra Maria MANDU
Calsa a VII-a B

Lui Eminescu

O, mărite Eminescu,
Tu, Luceafăr preamăreț
Ai lăsat patriei tale
Versurile făr'de preț!

Ți-ai dat ultima suflare,
Ai dat tot ce-aveai mai bun
Pentru patria-ți cea mare!
Tu, al nostru drag străbun...

Ai dat propria tinerețe,
Dedicată țării-a fost...
Și-a adus lumii tristețe
Moartea ta cea fără rost.

Tu te-ai stins din astă lume,
Părăsit-ai aste timpuri
Precum soarele apune
In nemărginite-amurguri...

Lucian ILIESCU
Clasa a VIII-a C

Chip poetic

Cum a început totul?

Îl consideram un simplu scriitor... în acea vreme în care universul lecturii de-abia începuse să mi se dezvăluie. Cu timpul însă, în mintea mea, poetul s-a proiectat încet asemenea unei întruchipări a absolutului.

Prin ce impresionează opera sa? Prin profunzimea viziunii lirice, perfecțiunea stilistică, prin sinteza abstractelor semnificații ale vieții, concentrându-se într-o personalitate genială, sensibilă și filozofică.

Eminescu se remarcă prin puterea de a metamorfoza totul, prin inteligență, dar în același timp, emoție..., prin forța de a schimba viziuni, prin proiectarea propriului fior asupra naturii și asupra noastră. Universul său poetic a fost inundat cu timpul de sentimente oscilând de la fericire, speranță, regăsirea de sine la lupta interioară, suferință, singurătate. Cântecul destinului, uneori suav și alteori zbuciumat, vibrează în fiecare sunet al operelor sale,

fiind adeseori consonant cu planul exterior.

În opera sa, accentele sunt profunde, natura nemaifiind un simplu instrument de rezonanță a sentimentelor, ci reflexia exprimării acestora. Motive ca luna, codrul, teiul, lacul sunt specifice creației eminesciene, reprezentând surse de inspirație, dând frâu liber fluxului ideilor să plutească pe apele imaginației.

Niciodată lirica românească nu a cunoscut o mai mare bogăție de nuanțe, o mai delicată sondare a adâncurilor și o mai deplină unicitate a tuturor biruințelor și înfrângerilor vieții. Nici când nu am mai întâlnit o asemenea nevoie de a vindeca sufletul, universul, de a modela după propriul plac cursul întâmplărilor.

Raluca Maria VÎLCEANU
Clasa VIII-a C

„Invadatori” la porți

În fața cetății ce aruncă iscoditoare raze de lumină pretutindeni prin lume, se strâng ființe stranie, îmbrăcate în armuri de cărbune, ce îneacă în fum sclipirea vie a cetății. Acele ființe, născute din lăcomie, sunt chiar norii ce formează un covor de petice de negură, ce se cos parcă singure. Prin ferestrele Pământului, nu pot trece razele pure ale cetății Soarelui.

Ei nu pot cuceri cetatea, nu o pot nici măcar atinge, dar pot distruge orașul de la baza ei.

Pot stârni o ploaie de lănci argintate asupra ei, arme ce sclipesc ironic în lumina felinarelor aprinse de sătenii lipsiți de lumina caldă din care s-au născut. Acele lănci ajung și în lumea noastră, tot sclipind, însă datorită drumului lung se transformă în picături de apă, ce despică cu puterea unui bici, cristalul ce acoperă liniștea mării.

În natură „oricine” își are pedeapsa lui și nici norii nu scapă nepedepsiți pentru ceea ce fac. Imaginați-vă că un crâmpei de lumină se rătăcește în corpul vostru, speriat aleargă pretutindeni, fără a ști pe unde merge.

Când găsește o cale de ieșire, lasă ființa ce i-a fost gazdă fără putere, aproape fără viață, lasă un dezastru în urmă. Această durere este resimțită de nori de fiecare dată când un fulger se naște, fulgerul le ia amintirile, trăirile, dar și păcatele. Fulgerul e renașterea

lor.

Am putea rămâne cu ochii pe spectacolul dramatic al norilor, o eternitate, fără să știm că adevărata dramă se petrece pe mare. Natura este făcută să reziste, să

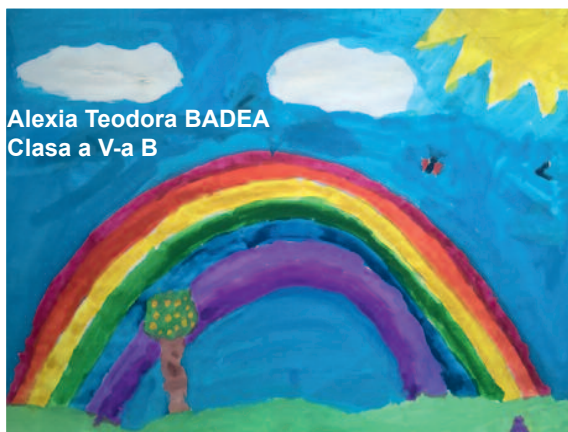
supraviețuiască. Omul, deși face parte din natură, are impresia că o poate controla, că o poate schimba, însă natura îi schimbă în realitate a lui soartă. Vaporul ce a trecut pe sub inima vârtejului de nori, credea că poate supraviețui naturii. Vântul, vocea de fier a furtunii, a adus vaporul în ghearele mării, între stânci. Acum suprafața apei e decorată de așchiile de lemn și de bucățile de pânză ale navei. Unele corpuri ridicate doar de dorința mării la suprafață, nu mai simt înțepătura rece a ploii, ea se resimte însă mult mai puternic în inimile celor ce-i

așteaptă, rugându-se acasă. Spuma, parcă vie a apelor, e vocea unui preot ce cântă ultima rugăciune a multora, iar valurile sunt un gropar mai special, ce încearcă să-i închidă în mări pe cei ghinionști.

Întotdeauna vor exista supraviețuitori, căci și omul e o parte din natură și el e făcut să lupte.

Ultimul omagiu este simfonia tunetelor, în care fulgerele iau forma baghetei unui dirijor, care își conduce fanfara cât mai departe de acest masacru. În urma torentului înnegurat, soarele dezmiardă triumfător marinarii răniți, ce au primit sărutul de aur al uscatului, în haosul valurilor.

Robert ZAMFIR
Clasa a VIII-a D

Lui Eminescu...

În fiecare an, la 15 ianuarie, înscriem în calendarul nostru cultural și sufletesc aniversarea înălțării pe cerul spiritualității românești a Luceafărului.

La Ipotești, în ianuarie, cu 165 de ani în urmă, s-a urzit, pentru veșnicie, ființa poetului național al românilor, Mihai Eminescu.

Poezia sa, zămislită din sevele pure ale sufletului românesc, țesută din firele de aur ale graiului străbun, străbătută de visuri și doruri adânc omenești, reprezintă una din cele mai vii expresii ale setei de a pătrunde în esența fenomenelor vieții, ale Cosmosului, ale Istoriei.

Omagiindu-l, Argezi rostea cu evlavie acele memorabile cuvinte de la tribuna Ateneului Român: „A vorbi de poet este ca și cum ai striga într-o peșteră vastă. Nu poate ajunge vorba până la el fără să-i supere tăcerea.”

Și totuși cuvine-se a vorbi mai mult, mereu mai mult despre Eminescu, „voevodul cel mare al poeziei românești”, cel mai mare poet român pentru că el ne-a învățat să fim mereu eterni în vremelnicia noastră.

Fascinat de „povești și doine”, de cultura și filozofia poporului său, Eminescu s-a aplecat cu venerație asupra unor basme populare și altor creații populare care i-au servit ca principal izvor de inspirație pentru opera sa. Poetul însuși declara: „... farmecul poeziei populare îl găsesc în faptul că este expresia cea mai scurtă a simțământului”.

Copilărilor printre răzeși, cei dintâi prieteni i-au fost fiii de țărani cu care a zburdat de-a lungul ogoarelor și lângă iazurile Ipoteștilor.

Farmecul naturii înconjurătoare, miresmele câmpului și ale pădurii învecinate îl cuceresc din fragedă copilărie. Aceste imagini vor contura sub aspect psihologic pe titanul liric al artei noastre poetice.

Ca student la Viena organizează și conduce împreună cu I. Slavici marea întrunire a studenților de la Putna, (împreună cu I. Slavici), pentru a evoca figura domnitorului Șefan cel Mare.

După studiile făcute la Berlin, Eminescu se va întoarce la Iași unde ocupă diferite funcții: di-

Bianca-Maria IVAN
Clasa a V-a D

rector al Bibliotecii Centrale Universitare, profesor suplinitor, revizor școlar și redactor la ziarul „Curierul de Iași”. Tot acum se leagă prietenia cu Ion Creangă.

La începutul lui noiembrie 1877, Eminescu intră în redacția ziarului „Timpul” chemat la București de T. Maiorescu și I. Slavici. În ziaristica lui se oglindea imaginea contemporaneității, a participării lui combatante la discutarea celor mai arzătoare probleme ale zilei. În cele cinci „Scrisori” ia atitudine critică față de societatea timpului său, demascând falsul patriotism și demagogia politică a contemporanilor.

Nostalgia după împrejurimile domoale ale Ipoteștilor, după țărâna în care zăcea ceea ce a avut mai scump pe lume (părinții lui), munca istovitoare de la ziarul

„Timpul” îi zdruncină sănătatea. Elegia „O, mamă...” aduce la lumină sfâșietoarea chemare pe care poetul o adresează mamei, ca o supremă nevoie de alinare. De câte ori nu-și va fi purtat pașii legănați de dor și îndurerare spre locul unde se aflau mormitele simple ce au adunat pentru veșnică odihnă pe Raluca și Gheorghe Eminovici, părinții poetului!

Printre ultimele creații ale poetului se numără elegia „Mai am un singur dor” previziunea prăbușirii apropiate. Această poezie este însuși testamentul poetului.

La începutul zilei de 15 iunie 1889, când zorii răsăreau la fereastra lui, Eminescu, rupt din chinul ultimilor 6 ani, închidea ochii pentru de-a pururi.

Eminescu este spiritul acestui pământ conturat într-un singur om. Când spunem Eminescu, spunem „TOT”.

Poetul a devenit mitul nostru modern. Pe lângă lucrările de înaltă valoare, el ne-a dat conștiința că, prin cultură, putem să ne avântăm spre cele mai nobile culmi ale spiritu-

alității, alături de cele mai alese neamuri ale lumii.

Au rămas memorabile cuvintele lui George Călinescu: „Ape vor seca în albie și peste locul îngropării sale va răsări o pădure sau cetate și câte o stea va vesteji pe cer în depărtări, până când acest pământ să-și strângă toate sevele și să le ridice în țeva subțire a altui crin de țaria parfumurilor sale”.

Acest geniu tutelar al poeziei românești care se confesa cu tristețe în *metrul antic*: „Nu credeam să-nvăț a muri vreodată”, a învățat să devină nemuritor. El stăpânește neconținut ca o vrajă, sufletele noastre!

Daniel NEDELEA
Clasa a VIII-a C

Mihai Eminescu

Ca român, eu sunt mândru
C-am avut în țara românească
Un poet ca Eminescu,
Ce-l serbăm în școala noastră.

Un poet cu nume mare,
Ce rămâne un simbol,
De când soarele răsare,
Pân-atunci când el apune.

Marie Alexandra ILIE

Clasa a V-a D

O imagine a marelui poet român

Cucerit ai fost de tabloul naturii,
Fascinat în tihnă de ale omului iubiri.
Ai lăsat în urmă o comoară națională
Cu care toți se vor mândri!
Tu ai adus în inimile noastre
Un strop de fericire,
Ai cântat spre ceruri ale nopții stele,
Despre păsări, despre mierle,
Pământul l-ai lăsat urmașilor
Să-l cultive în cuvinte, domnind mirosul florilor.

Te-ai lăsat purtat de gânduri
Și te-ai făcut înțeles printre rânduri.
Ai trăit viața și ai cântat-o printr-o simplă idee.

Eu și Eminescu

Eu sunt doar un copil,
Iar în sufletul meu
Ai prins rădăcini.

Liniștea gândului tău coboară
Pe fereastra mea în fiecare seară
Tu ești Luceafăr ce strălucești.

Pe lângă plopii fără soț,
Pașii tăi fac umbră,
Iubirea ți-e scrisă-n stele.

Maria NEGESCU

Clasa a VII-a A

Erika AMZĂR

Clasa a VIII- a A

Prima dimineață

În satul de izvoare și păduri înconjurat,
Acolo unde luna de cleștar
În lacul fermecat se oglindește,
Cândva, în luna lui Gerar
Zăpezile-au pornit a se așterne
Și au împrăștiat peste tot locul
Pulberi de stele lucitoare
Ce s-au oprit din zborul milenar prin
Univers
Și au lasat să se-nfiripe dintre ele
"Luceafărul"
Apoi, în dimineața albă de Ianuar'
O boare rece a șoptit triumfător:
"Astăzi s-a zămislit POETUL!"

Andrei ILIE
Clasa a VIII-a A

Luceafărul românesc

Literatura noastră a avut de-a lungul timpului parte de poeți adevărați și deosebit de talentați, care ne-au lăsat opere minunate. Eu sunt, poate, prea mică pentru a vă spune despre “Luceafărul” poeziei românești, o stea care nu se va stinge niciodată. Mama m-a legănat pe versurile sale transmițându-mi dragostea pentru minunatele versuri eminesciene. Orice suflet românesc este atras de poeziile lui Eminescu.

Nu este deloc ușor să găsești cele mai potrivite cuvinte care să exprime starea sufletească, să reușești să-ți așterni gândurile pe hârtie într-o rimă perfectă, să dai versurilor un ton duios și melancolic și să transmiți cititorului cu exactitate starea trăirilor.

Eminescu ne reprezintă în tot ceea ce este mai pur românesc; geniul și talentul său sunt de neegalat.

Lirica sa, de o tulburătoare muzicalitate și armonie, împletește în spirit folcloric, chemarea iubirii și a naturii în poezii ca „Sara pe deal”, “Călin (file din poveste)”, „Pe lângă plopii fără soț”.

Îi citim poeziile și admirăm tot ce are mai frumos țara noastră, auzind glasul izvoarelor și al turmelor, foșnetul frunzelor „De avem sau nu dreptate/ Eminescu să ne judece”.

Maria NEGESCU

Clasa a VII-a A

Castelul dărâmat

Numeroase lucruri ne fac să suferim în viață. Și spun cu ușurare că eu una n-am avut de-a face cu prea multe dintre ele. Dar am suferit, la rândul meu, ca orice persoană. Nu genul de suferință falsă pe care o afișează copiii de vreo 11-12 ani. Am plâns, m-am temut, am stat trează nopți întregi. Pentru că, a doua oară, pierdusem ce speram să păstrez pe vecie.

Îmi luase timp să-mi revin după prima dată, iar când micul meu univers nou-creat amenința să se dărâme, știam ce va urma. Și de câte ori nu m-am trezit, în dimineți ploioase, cu ochii mai umezi decât asfaltul de afară, dar bucuroasă că teama și coșmarul erau încă o simplă parte a universului imaginar al subconștientului.

Iar totul era încă acolo, eu eram încă acolo, iar castelul meu de sticlă, așa fragil și delicat, clădit pe patru ramuri de salcie deasupra abisului de ură și durere, încă nu căzuse. Castelul era încă susținut de sentimentele puternice, camerele erau încă luminate de strălucirea celor două ființe pe care le prețuiesc nepus.

Ah, voi, neprețuite capodopere ale universului... Nici nu vă puteți închipui cât de importante sunteți! Voi, voi și nimic altceva, voi sunteți ceea ce mă ajută să rezist.

Unde aș fi acum dacă n-ai fi tu, fărâma de viață cu ochi de safir și zâmbet ce încălzește și cele mai reci inimi? Cum aș trece peste încercări fără ajutorul tău, parte fragilă a universului, ce-n spatele unei măști de copil cu părul ondulat și mătăsos ascunzi înțelepciunea rară a lumii?

Dar așa a fost mereu pentru mine. Realitatea și-a cerut drepturile asupra persoanei mele, iar mica crăpătură din castelul de sticlă s-a mărit. Era tot o zi ploioasă când noaptea s-a așternut din nou asupra universului meu. Soarele n-a revenit și, nu peste mult timp, erau cioburi peste tot. Unde stătuse castelul rămăsese doar o grămadă de materie, iar în mijlocul ei, cu răni adânci și pete roșii pe haine, stătea copila cu părul brunet și ochii plânși.

Cu ce greșise? Ce făcuse? De ce pleaseră singurele surse de lumină din negura sufletului ei? De ce îi întorceau spatele? De ce mi-au întors spatele? Cu ce am greșit? Ce am făcut să vă îndepărtez?

Vă rog, vă implor, întoarceți-vă...!

Nu mă lăsați singură în castelul meu dărâmat ...!

Ana Maria VÂRBAN

Clasa a VIII- a C

Luceafărul nrecitat

Când eram puțin mai mic,
Am citit un pic, un pic,
Și-am terminat pe-ndelete
Luceafărul, măi băiete!

Și l-am tot citit, citit,
Ca să pot să îl recit.
Poezia fiind lungă,
Mintea n-a putut s-o ajungă.

Deci în timp ce recitam,
Imediat eu mă-ncurcam,
Și-o chemam pe mama-ndată,
Să îmi spună strofa toată.

Atunci mama m-a rugat,
Să-nvăț "Lacul" imediat.
Poezia e mai mică
Și o-nvață chiar și-un țacă.

Luceafărul să-l las pe altădat',
Când am să fiu mai copt la cap,
Și-atunci am să înțeleg ușor
De ce-i luceafărul nemuritor.

Mihail Alexandru GHILENCEA
Clasa a VI-a B

O poezie

Azi am scris o poezie.
Nu are versuri o mie,
Dar transmite bucurie,
Gânduri calde,voioșie.

Prima oară o citești,
Îndată te-nveselești
Și în minte o să-ți rămână,
Să-ți aducă voie bună.

Când bunica a citit-o,
În minte și-a-ntipărit-o
Și când la ea se gândește,
De mine își amintește.

Ana TUDOR
Clasa a VI-a E

Copilăria - mugure de floare

Ca un clar de lună plină,
Ca un zâmbet cu lumină,
Copilăria o găsești,
În suflet, basme și povești.

Să-ți fie frică... e-n zadar,
Doar copilăria e un mare dar.
Să știi ce-nseamnă a iubi, a visa,
Doar două cuvinte: trăiește clipa!

Copilărie, mugure de floare,
De ce ai un sfârșit tu, oare?
De ce sfârșești vise și amintiri
Și stingi lumina vie din a ochilor sclipiri?

Tu, copilărie, te-arăți și dispari,
În ale noastre gânduri, aici reapari.
Zână a inocenței, de ce pleci acum,
Când mai am atâtea lucruri să îți spun?

Anca CIOCOIU
Clasa a VIII a-D

Școala

Un loc e minunat pe lume,
Locul unde ai învățat să scrii,
Să socotești, să ai prieteni.
Profesorii te-nvață acolo,
Multe lucruri valoroase,
Care-n viață-s necesare.
Ați ghicit voi, oare,
Care-i locul minunat?
Este școala cea de aur,
Profesoară pentru toți,
Care carte vor să știe.

Mădălin CIUFLEA
Clasa a IV-a A

Ziua lui Eminescu

Ești poetul țării noastre,
Ai scris și câteva basme
În proză, asta e clar.
Cât te cinstim, nu ai habar.

Se-mplinesc cincizeci de ani
De când școala noastră poartă,
Nume eminescian
Și statuia ta la poartă.

O petrecere vom da,
Vom cheama pe toată lumea.
Vrem să te sărbătorim.
Eminescu, te iubim!

Alexia Maria DINU
Clasa a VII-a B

Școala noastră

Undeva prin țară,
Într-un vechi oraș,
Este-o școală mare,
Cu copii frunțași.

Școala aceasta poartă,
Un nume frumos,
Mihai Eminescu,
Un poet faimos.

Ai plecat devreme,
Asta ne-ntristează,
Și-ai lăsat în urmă
O operă trează.

Vacanța de vară
lute a trecut,
Elevii cu toții
Școală-au început.

Clopoțelul sună,
Jocul să-l lăsăm,
Așezați în rânduri,
În clase intrăm.

Școala e frumoasă,
Cu pereți pictați,
Veselă și caldă,
Cu dascăli învățați.

Ușa se deschide,
Dascălii apar,
Suflet și iubire
Ne aduc în dar.

Aceștia ne-ajută
Carte să-nvățăm,
Țării noastre mândre
Viitor să-i dăm.

Dragă școală, te iubim!
Și la ceas aniversar,
Cu drag te sărbătorim,
Să ajungi la centenar.

Ana-Maria DOGEANU
Clasa a V-a D

Școala mea

Acum cincizeci de ani ai apărut,
Tu, dragă școală, de neîntrecut!
Suflete minunate ai clădit!
Mulți copii au reușit,
Diplome și medalii au primit.
Lumea-nțreagă se uimește
De această școală de poveste.

Luceafărul ne-a îndrumat,
Tainele cărții ni le-a arătat!
Cu drag noi învățăm,
Lucruri frumoase descoperim
Și pe părinți îi mulțumim.

Ne pregătim de sărbătoare!
Veniți toți, cu mic, cu mare!
Școală să o aplaudăm,
Și pe Eminescu să-l aclamăm!

Ștefan STOICA
Clasa a V-a D

Paleta iernii

Pe paleta iernii e-o singură culoare,
Alb, albul din mărgăritare.
Fulgii cad aidoma celor din poveste
Și-și croiesc podoaba pe-a munților creste.

Boarea rece, lină, scutură copacii,
Gerul și cu vântul țipă ca buimacii.
Câmpia e-mbrăcată în hârtie albă,
Zăpada de pe jos are o nuanță dalbă.

Haina iernii grele este veșnic rece,
Nimeni peste ea nu mai poate trece.
Copacii par de vată, parcă nu mai sunt copaci,
Natura-i minunată, nu ai ce să faci.

Anca CIOCOIU
Clasa a VIII-a D

Eminescu, omul

I se spune „cea mai importantă voce din literatura română”, „creatorul unui limbaj artistic nou” sau „prietenul codrului”. Indiferent de cum o zici, toate acestea se referă la Mihai Eminescu, care este cunoscut de toți românii drept „cel mai mare poet român”.

Acesta a avut un mare impact asupra noastră, atât ca scriitor, cât și ca om. În cele mai cunoscute creații ale sale apare vorbind cu codrul, destăinuindu-se lui, fapt ce a devenit un simbol al operei eminesciene. Codrul pare că-l liniștea pe scriitor, dându-i inspirație, parcă simțindu-se liber în preajma sa.

Dar, să revenim la omul Eminescu. Omul care a fost și este. Un om simplu, care s-a lăsat descoperit doar de

cei apropiați lui. Pe lângă imaginația care îl ajuta la crearea operelor literare, acesta avea și o voce uimitoare. Se spune că era tul-

burător de frumos și petrecăreț nevoie mare, dar și un fumător înrăit.

Un subiect foarte controversat despre scriitor este chiar moartea sa. O primă

teorie asupra stingerii lui Eminescu este îmbolnăvirea de sifilis, un lucru care nu îți stârnește prea multe curiozități. Însă, un alt concept este uciderea sa. Unii susțin faptul că poetul a fost intoxicat cu mercur de bunul său prieten, Titu Maiorescu, în complot cu doctorul Șuțu. Din păcate, au trecut 126 de ani de la moartea marelui poet, așa că adevărul nu mai poate fi deslușit...

Mihai Eminescu s-a născut un om simplu, dar, prin creația sa, a reușit ca numele lui să răsună și peste 126 de ani după moartea sa și, cu siguranță, îl vor mai auzi multe generații de acum înainte.

Ruxandra CIUNGU

Clasa a VII-a D

Zarzărul

Anii au nins peste tinerețea bunicului. L-au lăsat sihastru, în vechea bojdeucă de la marginea codrului. Nu mai are pe nimeni. Nu mai aude pe nimeni spunându-i: „Vecine, vorbește mai încet!” sau „Bărbate, m-am întors de la clacă!”

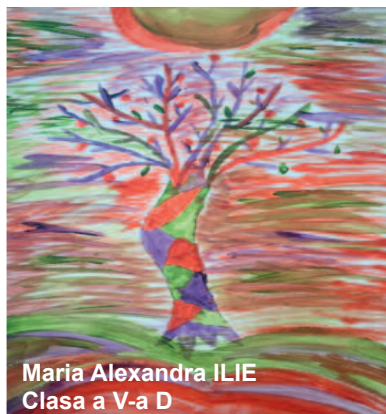
Doar tânărul zarzăr din mijlocul curții îi mai este alături. În fiecare zi îl ascultă cum se spovedește la dânsul, mâncându-și bucățica de pâine și potolindu-și setea cu un pahar de lapte.

Când primăvara și-a arătat privirea-i blajină și zarzărul s-a îmbrăcat cu soare peste ramurile albe de drăgălașele flori, inima moșului se întuneca din ce în ce mai mult.

Zarzărul îl privea și îi sorbea tristețea din ochi.

-Tăticule, tăticule! spunea acesta.

Moșul, văzând că cineva încă

Maria Alexandra ILIE
Clasa a V-a D

mai ține la el, a întinerit sufletește, intrând din nou în călătoria vieții. Apoi, încărcat de puteri, îi răspunde:

- Ce e, dragul tatei?

- Uite ce haină fină am îmbrăcat peste noapte!

Și răsfirându-și crenguțele de teamă să nu o piardă, povestește încântat:

- Nu am mai trăit niciodată o asemenea minune! Sunt un zarzăr special! De-atât de tânăr m-am îmbrăcat cu „Valul de floare al Primăverii”!

Chiar dacă toți zarzării îmbracă aceeași haină, al bunicului este mai special! A trăit minunea vieții sale, în timp ce tatăl lui se afla în suferință, astfel făcând să îi readucă lumina în inimă și să îi întinerească sufletul, vindecându-l complet!

Daria POPA

Clasa a IV-a C

Mihai Eminescu

Școala „Mihai Eminescu” va sărbători cincizeci de ani de existență sub semnul poetului nepereche, patronul spiritual al școlii.

Mihai Eminescu este un Luceafăr ce strălucește pe cerul creației.

Despre Eminescu se spune mereu că este poet național, iar asta se datorează temelor abordate: istoria românilor, folclorul românesc deosebit de bogat, dar și poet universal prin perfecțiunea atinsă de creațiile sale și prin temele universale abordate, cum sunt iubirea, natura.

Eminescu a iubit enorm natura și nu de puține ori a descris-o prin versurile sale pline de magie. Era foarte sensibil la tot ce-l înconjură și nu putea trece prin codrii seculari ai copilăriei fără să dedice acestora câteva rânduri. Era fermecat de susurul izvorului pe care știa atât de bine să-l asculte.

Versurile au fost pentru Eminescu un mod de a-și exprima iubirea nemărginită, acesta iubind și suferind la fel de mult din iubire.

Eminescu a lăsat numeroase volume, dar și foarte multe manuscrise cu minunate creații. Lucrările sale sunt mereu reeditate și asta pentru că fiecare dorește să aibă în propria bibliotecă măcar o parte din creația marelui om de geniu care a strălucit în toate genurile literare.

Eu l-aș putea asemăna pe marele poet cu un tei pentru că, precum acesta, ne-a îmbătat cu mireasma versurilor sale magice.

Putem spune că, odată cu Eminescu, pe cerul creației strălucește cea mai mare și nemuritoare stea.

Anca TOMESCU
Clasa a VI-a A

La mulți ani, iubită școală!

Școala Gimnazială Nr. 11, care avea să se numească „Mihai Eminescu”, și-a dobândit o poziție respectată în rândul școlilor argeșene.

Onorându-și selecția în elita școlilor, a continuat să aibă mereu preocupări ce au favorizat competiția.

Indiferent de epoci, această școală minunată, prin slujitorii săi, și-a urmat crezul, acela de a asigura elevilor o pregătire solidă.

Această școală și-a pus amprenta asupra personalității miilor de absolvenți prin meritul deosebit al învățătorilor și profesorilor care s-au străduit să modeleze caractere.

Oriunde vom fi, ne vom aminti mereu de școala pe care am urmat-o și de chipul dascălilor noștri. Ne-au fost alături zi de zi și ne-au îndrumat să descifrăm tainele scrisului și cititului. Dânsii ne-au învățat cum să ne comportăm cu colegii, cu prietenii și familia. Ne spuneau mereu să ne iubim și să ne respectăm.

Pentru mine, școala în care învăț reprezintă calea către o profesie, o cale a satisfacției personale.

Sunt mândru că pot să-i urez școlii mele „La mulți ani!” pentru o jumătate de veac de existență, de proiecte, de realizări și dăruire puse în slujba tinerei generații.

Mihnea Ștefan GRĂSUNE
Clasa a VI-a A

Școala mea

În urmă cu jumătate de veac, cu mari emoții pășeau în universul cunoașterii primii elevi ai Școlii Gimnaziale „Mihai Eminescu” din Pitești.

An de an se simte aceeași emoție când școala reînvie, însuflețită de glasurile cristaline ale copiilor dornici să-și cunoască dascălii și să descifreze tainele scrisului și cititului.

Școla noastră poartă numele marelui poet național Mihai Eminescu. De-a lungul timpului, mințile și personalitățile generațiilor de școlari au fost definite și îndrumate de dascăli destoinici și devotați profesiei lor.

Spiritul lui Eminescu a îndrumat deopotrivă elevii și profesorii către performanță, către atingerea celor mai înalte culmi ale științei și educației. Nu puțini sunt oameni de seamă, medici, profesori, ingineri, magistrați, care și-au început drumul educației și cunoașterii în această școală, vegheați de spiritul Luceafărului poeziei românești. Aceștia au dus mai departe renumele școlii, având totodată obligația și cinstea care a oferit identitate școlii.

La ceas aniversar, gândurile tuturor se îndreaptă către ce a fost, ce este și ce va fi peste timp Școala „Mihai Eminescu”: un cuget liber, un model cultural și un simbol al cunoașterii.

Roxana Simina ȚĂNȚU
Clasa a V-a D

Mihai Eminescu

Fiind tânăr băiet,
Eu poezii scriam,
De dragoste și dor,
Noaptea le compuneam.

Și când luceafărul pe cer
Stătea și mă privea,
Îndată inspirația-mi venea
Și mâna pe foaie-mi fugea.

Cu gândul la iubita mea,
Izvoru-n ureche-mi susura,
Codrul frunza-și legăna,
Natura mă fascina.

În poezii natura o cântam,
Astrul nopții îl descriam,
Iubita mi-o veneram
Și dragostea mi-o strigam.

Ana Maria ZAHARIA
Clasa a V-a D

Școala Numărul 11

Școala 11 e cea mai bună,
Cea mai frumoasă și pură,
Azi am luat o notă bună,
La istorie și română.

La desen e distractiv,
Să fii foarte creativ,
Viața e mult mai frumoasă,
Cu colegii tăi de clasă.

Când afară este rece,
Te încălzești cu nota zece,
Zecele care se trece,
Fericirea îți sporește.

Amalia Elena FLOREA
Clasa a VII-a B

Pasiunea mea

Poezia înseamnă speranță,
Poezia înseamnă cutezanță.
Poezia este visul meu,
Poezia e o taină mereu.
Poezia oricând mă alină,
Poezia este o lumină.
Poezia e un dar,
Poezia e un har.
Poezia e o zare,
Poezia e-o sperare.
Poezia e o zestre,
Poezia e poveste.
Poezia e-a mea pasiune
Și n-aș da-o pentru nimic în lume.

Anca CIOCOIU
Clasa a VIII-a D

Mihai Eminescu

Luceafărul nostru,
Mihai Eminescu,
Poetul inimilor,
Farmecul gândurilor!

Inspirația lui,
Iubita lui,
Așa compunea
Mihai Eminescu.

Îmi doresc și eu să fiu
Ca Mihai Eminescu,
Poet renumit,
Prozator iubit.

Ioana RĂBAN-MOTOUNU
Clasa a V-a D

Școala mea

Școala mea ce dragă este,
E frumoasă ca o floare,
Ca și soarele pe cer,
Ca și luna între stele.

Clopoțelul sună,
Pe toți ne adună,
Joaca o lăsăm,
În școală intrăm.

Noi intrăm în clasă,
Doamna dirigintă cu drag ne așteaptă
Și cu nostalgie, noi toți povestim
Bucuria vacanței ce ne-o amintim.

Alin POPESCU
Clasa a V-a D

O, tu...

O, tu, rapsod îndrăgostit,
O, tu, poet vestit,
Cum nu vii tu înapoi
Să ne scapi de incultura
Ce s-a abătut la noi?

Și venind tu pe o rază,
Scapă-ne, te rog, de ei
Că în ei nu avem bază,
Că sunt lași și sunt mișei.

Tu, prieten al lui Creangă,
Ce l-ai îndemnat să scrie,
Adu-l și pe el cu tine
Și păstrați magia vie!

Eminescu, vino tu,
Scapă-ne acum de toți!
Doar tu ne poți salva neamul
De-acești criminali și hoți...

Mihai TEODORESCU
Clasa a VIII-a C

Lui Eminescu

Spre marele poet, mereu îmi zboară
gândul,
Contemplu un Luceafăr ani, zile de-a
rândul,
Citesc cu drag măiastra-i poezie
Și codrii de aramă sufletu-mi mângâie.

Lacul, nuferii, floarea albastră,
Toate-n versuri le-a cântat
Și pe Mircea, domnul nostru,
La sultan nu l-a-nchinat.

Ne e dor de Eminescu
Și-i facem sfântul jurământ:
Să-ndeplinim dorința-i scumpă
Și să iubim acest pământ.

Victor IACOB
Clasa a VI-a A

O zi cât o poezie

Doamne, ninge eminescian!
Din cuvinte și din amintire,
Ninge cum n-a nins de-un an,
Peste viața noastră cu iubire.

Din cuvinte și din amintire,
Eminescu se-ntrupează iar.
O, năravul nostru din nefire,
Il aruncă unii ca pe un zar!

Eminescu se-ntrupează iar,
Ninge cum n-a nins de un an.
Îngerii dau stelele cu var.
Ninge, Doamne, eminescian!

Ning cuvinte, vai, și ning tăceri
Din posteritate până ieri!

Raisa Andreea BRATU
Clasa a V-a D

O jumătate de secol de excelență

De-a lungul timpului, Școala „Mihai Eminescu” și-a lărgit porțile cunoașterii, urându-le „Bun venit!” micilor școlari și deschizând noi orizonturi către învățatură.

Denumirea unității de învățământ a fost aleasă în cinstea marelui poet român Mihai Eminescu, pe care încercăm, an de an, să-l prețuim organizând competiții și dedicându-i cântece care ne pun în valoare talentul și imaginația. Geniul și sclipirea scriitorului sunt regăsite în fiecare generație de elevi, făcându-ne mândri de asemenea exemple demne de urmat.

Sentimente de prietenie, vioieșie și relaxare plutesc pe holurile împodobite, cu multă atenție, de domniile profesori. De la „opere de artă” realizate cu meșteșug de copii, până la fotografii care prezintă numeroasele activități în care ne implicăm. De asemenea, cei mai buni elevi ai noștri sunt răsplătiți, iar diplomele lor se află la loc de cinste, expuse pe holurile școlii, pentru ca noi, toți, să simțim fiorul competiției și gustul victoriei. Printre alte tezaure pe care le deținem, se numără și proiectele ECO, însoțite de un motto sugestiv, cu care participăm la diferite com-

petiții, iar țara noastră și portul național sunt reprezentate cu mândrie, alături de obiecte și unelte tradiționale amplasate în diverse

locuri.

Orele de curs sunt desfășurate într-o atmosferă plăcută, oferită de dascălii noștri care ne dezvăluie, puțin câte puțin, tainele cunoașterii.

Așadar, această școală nu este doar un simplu obiect neînsușit, nu este doar o bucată uriașă de beton. Ea este plină de viață, adunând zilnic, suflete fericite și inocente, pregătite să-și croiască un drum în viitor.

De aceea, ziua școlii este un prilej de mare sărbătoare pentru noi toți.

Acum, la ceas aniversar, doresc să urez un sincer „La mulți ani!” acestui templu zidit cu înțelepciune, cunoștințe și perseverență care, în urmă cu șase ani, mi-a permis să-i trec pragul cu smerenie.

Totodată, vreau să-mi exprim regretele deoarece, în curând, voi fi nevoită să părăsesc acest lăcaș de cultură, nesecat izvor de cunoaștere, la fel cum un pui de vrabie trebuie să-și ia zborul din cuibul părintesc, ca de pe o rampă de lansare către viață și orizonturi senine, pline de ne cunoscut.

Pentru mine, școala reprezintă laboratorul în care se purifică talentele, se distilează creațiile și se cristalizează generațiile următoare de oameni de știință ori, pur și simplu, oameni care să-și câștige cu demnitate, pâinea cea de toate zilele.

Școala noastră se aseamănă cu un atelier în care dascălii modelează caractere și personalități, precum un meșter cu mâini dibace dă viață lutului banal, transformându-l într-o operă nemuritoare!

Denisa-Ioana IONESCU
Clasa a VII-a B

Buchet de gânduri pentru școala mea

Un cuvânt simplu, dar cu nesfârșite înțelesuri, stă pe buzele tuturor: „școala”. Acum, în prag de aniversare, acesta trezește bucurie și emoție în sufletele elevilor.

La început, școala mi se înfățișa drept o clădire mare, misterioasă, cu coridoare nesfârșite, cu multe încăperi și-mi umplea sufletul de teama necunoscutului.

Apoi, am văzut-o ca pe o cetate. Împreună cu colegii mei atacam și cuceream fiecare materie nouă, pentru ca, în final, să ne apropiem de țintă: cucerirea „cetății științei”... Am fost îndrumați, pas cu pas, de doamna învățătoare ce, cu suflet cald, ne-a povățuit și ne-a dezvăluit tainele învățaturii.

Drumul acesta greu și întor-

tocheat ne este acum călăuzit cu

pricepere și răbdare de minunații profesori, acești „părinți” cu sute

de „copii”, ce, cu multă stăruință, ne ajută să descoperim în noi puteri necunoscute.

Pe parcursul drumului vom trăi și sentimente de înfrângere, dar și de împlinire, ce ne vor motiva să nu ne oprim.

După ce vom acumula destule cunoștințe, vom ajunge la momentul despărțirii de iubita noastră școală și la trecerea către o nouă etapă a dezvoltării noastre.

Vom merge mai departe în călătoria cunoașterii, dar școala, această cetate cucerită, ne va rămâne vie în amintire întreaga viață.

Cosmin-Andrei IOSIF
Clasa a V-a D

Pentru Eminescu

Primul pas spre lumea literaturii îl reprezintă descifrarea unui cod, numit și „taină a cititului”. Această „taină a cititului” este, de fapt, minunata putere de a cunoaște și înțelege grăitoarele semne lăsate de cerneală pe-o hârtie. Acest pas l-am făcut răsfoind cu multă pasiune poeziile lui Mihai Eminescu. Astfel, mi s-a deschis o lume nebănuită, în care „luna, regina nopții” mă fermeca, iar „mândra glăsuire a pădurii de argint” îmi aprindea imaginația.

Universul creației eminesciene mă face să trăiesc viața mult mai intens, să înțeleg lumea pe care autorul

a creat-o. Poezia sa este ceva minunat, este o adiere de vânt ce te poartă pe aripile sale, departe de lumea în care trăiești, te duce în lumea transpusă de scriitor, în care poți simți și poți sorbi fiecare nuanță a cuvântului.

Prin lumea lui Eminescu trăim mai mult în două lumi, în cea imaginară și în cea reală; putem fura lumea-n care trăim, putem deveni nemuritori în gândurile și în inimile muritorilor, putem să călcăm pe urmele lui, deci putem ajunge să scriem și noi pentru alții, cum a scris și el pentru noi.

Dacă nu mă credeți, citiți, aruncați ochii pe fiecare literă și-l veți simți pe Eminescu mai aproape de sufletul vostru!

Denisa Ioana IONESCU
Clasa a VII-a B

Cătălina HAGIMĂ
Clasa a VII-a B

Copilăria

Ce etapă frumoasă a vieții unui om... Aici toate amintirile cele mai frumoase se păstrează, iar când seara, adultul nu poate așipi, ca atunci când era un copil andru în floarea vârstei, se gândește la cât de bine era să stai pe fânul proaspăt cosit sub bolta cusută cu fire de aur. Iar atunci omul poate adormi, gândindu-se ce s-ar face el fără amintirile lui.

Iar amintirile, ca o podoabă scumpă, cu valoare sentimentală, sunt transmise din generație în generație. Ele sunt povestite și iubite. Cine nu se gândește la zilele calde de primăvară, când se adunau

copiii și cumpărau sau confecționau mărtisoare pentru Ziua Mamei sau atunci când primeau de Crăciun cadouri frumoase împachetate în hârtie colorată? Ce om nu-și amintește când se adunau toți și se scaldau în lacul din poiană? Dar atunci când au scris primul cuvânt „mama” sau atunci când au citit primul rând?

Ce bucurie! Copilăria este ceva ce nu poți da la schimb, ea este unică! Cu adevărat unică!

Ioana CALOTĂ
Clasa a V-a A

Începutul cunoașterii

După toți acești ani în care ne-a fost alături, am început să ne întrebăm de ce cartea ne este mereu aproape la nevoie.

Cartea a fost, de pe vremuri, cel mai cunoscut și util obiect cultural. Ea ține ascunse între filele ei informații ce așteaptă să fie dezvăluite cititorilor și își deschide sufletul ei în fața noastră. Ne ajută să urcăm treaptă cu treaptă pe scara înțelepciunii și ne îndrumă spre o cale corectă și sigură.

Alexandru NEDELEA
Clasa a V-a B

Deși, poate nu realizăm, ea este un prieten tăcut, ce stă în umbră și ne inspiră chiar și prin simpla ei prezență. Ea este cea care ne ajută fără să ne ceară nimic în schimb.

Chiar dacă unii nu iubesc cărțile, realizează că, de fapt, tot ce știi și toate cuvintele pe care le folosești zi de zi, le-ai aflat din cărți. Așadar, un om fără cărți în viața lui nu va evolua niciodată și nu își va putea însuși un prieten adevărat.

Ruxandra Nicoleta MĂRTOIU
Clasa a VI-a D

Cartea, o prietenă bună

Este o zi liniștită de toamnă. Împreună cu prietenele mele voi merge la bibliotecă. O clădire mare, maronie, cu ferestre mici, mereu luminate. Așa se vede din exterior. Dar cum arată interiorul? Rafturi gigantice, sute, mii de cărți prăfuite și o liniște apăsătoare.

O doamnă tânără ne-a condus spre sala de lectură. Fiecare și-a ales o carte și a început să citească. Eram nehotărâtă, oare ce aș putea alege? Uitându-mă am descoperit o carte veche. Avea copertele rupte, paginile îndoite, scrise și colorate. Cine a făcut o astfel de faptă? Cum cine? Copiii!

Ați văzut cum arată un spital cu toate paturile ocupate? Și biblioteca noastră are pacienții săi,

dar în loc de oameni cu mâini și picioare rupte, își așteaptă rândul la „reparat” cărți de povești, dicționare, manuale...

Cosmin IOSIF
Clasa a V-a D

Doamna bibliotecară și mulți alți oameni și-au dedicat viața salvării „micilor pacienți”.

Am hotărât să aleg această carte scrisă de Jack London pentru lectură și recondiționare.

Cărțile sunt prietenele tuturor, atât ale copiilor, cât și ale adulților. Sunt căraușii civilizației; în lipsa lor istoria e mută, literatura nu are glas; iar gândirea e suspendată.

Cartea face pe om! (Vasile Alecsandri)

Ștefania ȘERBĂNESCU
Clasa a V-a B

Domnul învățător

Îmi vine în minte de fiecare dată cu drag prima zi din viața mea de elev, când, cu inima plină de emoție și cu ochii înlăcrimați, am pășit pe poarta școlii. Privirea blândă a domnului învățător mi-a înlăturat orice urmă de teamă.

Domnul era înalt, slab și avea o atitudine tinerească. Ochii săi căprui și pătrunzători păreau ca două diamante pline de mistere, iar părul cenușiu ne amintea de trecerea anilor și, odată cu ei, de acumularea unei experiențe în cariera sa de dascăl. Lumina de pe chip nu-i dispărea nici atunci când ne mai muștra.

Domnul învățător iubea foarte mult copiii. Făcea din fiecare lecție o adevărată sărbătoare și ne explica cu blândețe și răbdare. Când îl mai supăra câte unul dintre noi, nu

ridica tonul, ci doar se încrunta puțin. Ne dădeam seama atunci că e supărat.

Îmi amintesc cu drag excursia din clasa a IV-a. Domnul învățător nu ne-a prezentat dinainte toate obiectivele pe care urma să le vedem, gândind să ne facă o surpriză. Când am ajuns la Grădina Zoologică din Târgoviște am izbucnit într-un chiot de bucurie.

Domnul învățător râdea de bucuria noastră.

De când l-am cunoscut pe domnul învățător mi-am dorit să devin dascăl. Aș vrea să fiu blând, afectuos, exigent atunci când este nevoie și

cu multă știință de carte ca dumnealui.

Victor-Gabriel IACOB
Clasa a VI-a A

Drumul vieții

Acest drum al vieții se părea
Că-i greu și neîncetat,
Nu-i înțelegeam culoarea,
Dar iată: școala nu s-a terminat...

Viața-ți aduce câte o surpriză
Și bune și rele, toate-s ale mele.
Mă bucur și trec peste ele.

Momente bune și momente proaste,
Trebuie să le accepți și să le trăiești,
Să fii tare și să nu te pierzi!

Trebuie să înțelegi că nu vei putea repara
Ce ai făcut anterior în viața ta...
Să știi să câștigi, dar și să pierzi.
Să fii mândru de cine ești.
Asta trebuie să includă povestea vieții tale,
Să faci imposibilul, fii tare!

Larisa AVRAM
Clasa a VI-a E

Toamna

- Ai sosit din depărtare,
Toamnă, cu a ta suflare
Alungând încetișor,
Frunze ruginite, în zbor.

În livezi și prin grădini,
Arome parcă din basme
Îi bântuie pe țărani,
Toamnă, ca niște fantasme.

Eu privesc la răsărit
Mult iubitul, roșu soare,
Pentru că norul cel mare,
Să-l umbrească e grăbit.

Ana TUDOR
Clasa a VI-a E

Valoare peste timp...

Am excelat atâția ani
Și nu ne vom opri.
Căci școala noastră va-mplini
Jumat' de secol fericit.

Ne bucurăm, sărbătorim
Și munca noastră o cinstim
Ca școala noastră-n continuare
Să-și păstreze-a sa valoare.

Copiii vor pregăti
Momente speciale, mii.
Cu toții vom cânta și vom dansa
Vom recita, comemora.

Ioana Alexia PÎRVU
Clasa a V-a B

Sub același cer

Stau întins pe iarbă și privesc în depărtarea cristalină a unui cer senin de primăvară. Nimic nu tulbură întinderea acestei mări ce străbate orizonturile lumii mele. Ocazional, mai zăresc câte o petală rozalie a unei flori de cireș cum se scufundă ușor în aceste ape calde. Simt mirosul florilor pe care le culeg pentru ea: sunt multe! Încerc și eu, pe cât posibil, să nu mă înec în oceanul multicolor al acestei pajiști, am promis că o voi aștepta aici. O floare dintr-un colț, încă una din altul și astfel, am pregătit pentru ea un eden colorat gata să-și deschidă porțile, lumindu-i chipul, numai ei. Acum, că toate-s pregătite trebuie doar ca ea să vină. Aștept.

Se face din ce în ce mai cald, iar petalele de cireș prind formă rotundă și sunt pictate într-o culoare sângerie. Au devenit fructe dulci. Mă apropiu ușor să culeg câteva, știu sigur că-i plac cireșele, ba chiar le adoră. Fac un efort supraomenesc să nu mă pierd printre ramurile împodobite cu bucăți de granat atent șlefuit. O bijuterie dintr-un colț, încă una din

altul și astfel, i-am făurit un colier prețios în care să i se reflecte frumusețea. Acum trebuie doar să vină... mai trebuie să aștept puțin, sunt sigur că va veni și vom privi amândoi către pustiul de safir al acestui cer de vară.

Îmi ia ceva timp să realizez că lama unui vânt tăios a început să-mi muște carnea. Se face frig, din ce în ce mai frig. Ultimele fructe de pe crengi dispar, iar frunzele prind felurite culori. Încep să adun frunze de pe jos, îmbătat în aburii de alcool ai strugurilor ce sunt culeși din vie. O frunză dintr-un colț, încă una din altul și astfel i-am croit o rochie minunată asortată cu o pereche de cercei din struguri roșii. O aștept, nu mai durează mult și o să vină, parcă deja pot să-i zăresc silueta subțirică apropiindu-se de mine gata să mă îmbrățișeze, să-și apropie sufletul cald de bucata mea de gheață. Oceanul boltei cerești, până atunci limpede, se învolburează brusc de nori grei de plumb și, dintr-o dată, începe să scapere scânteii de apă peste pământ.

Aceste scânteii curând devin sulite de foc argintiu ce se coboară peste pământ. Le simt atingerea fierbinte ce-mi îngheață pielea prin cămașă. Mă uit cum cireșul arde cu o flacăra de omăt, iar eu privesc pierdut către orizont. Încep să compar sulitele de foc până ce, într-un final găsesc două la fel, apoi încă două, și încă două și astfel îi dăruiesc o clemă argintată cu care să-și prindă părul. O să vină, sunt sigur că o să vină...

Aștept, aștept, o aștept... dar ea nu vine, iar cerul meu încet, încet dispare și simultan cu el întregul meu univers, amândouă se scufundă-n vid. În zadar o aștept să se ivească din flăcările albe, s-a terminat... ea n-o să mai vină, privesc către cerul de piatră și mă întreb dacă și ea îl vede, dacă încă trăim sub același cer... probabil că nu. Mă simt un Eminescu ce așteaptă în zadar înecat în lacul amintirilor.

Dragoș ULEANU
Clasa a VIII-a D

Eminescu în inimile noastre

Îmi amintesc acea zi în care am făcut prima dată cunoștință cu Mihai Eminescu. Era ziua în care mama mi-a șoptit dulce la ureche: „Trezește-te să mergem la școală!”. Eram foarte entuziasmată. Când am pășit prima dată în curtea școlii am auzit un glas care spunea: „Bine ați venit la Școala Nr. 11 „Mihai Eminescu!”. A urmat discursul directorului care a fost omagiat de toate persoanele.

Când am aflat că noi, boboceii eram primii care trebuiau să își facă apariția, tremuram de emoții din cap până în picioare. Toți purtam minunata uniformă în carouri albastre și cămăși albe. Toată lumea ne-a laudat îmbrăcămintea. Bunica îmi tot spunea că semăn cu un gingaș

ghiocei.

Am văzut o statuie mare în fața intrării profesorilor. Mă întrebam cine este acea persoană și ce acțiuni marcante a avut el pe parcursul vieții. Părinții, râzând, mi-au explicat tot. Acum totul era limpede. Aveam să aflu că am să-l studiez intens. Și chiar așa a fost.

Nu am citit de la bun început poeziile lui, dar nu a fost nevoie de poezii ca să mă îndrăgostesc de el, spiritul școlii mele a fost de ajuns. Și da, spun școala MEA pentru că este o parte din mine, pentru că este pur și simplu perfectă. Cu timpul, însă, am început să citesc poeziile sale. Am început să îmi imaginez că sunt și eu în codru, lângă izvor, sub teiul înflorit care miroase atât de fru-

mos... Am citit mai multe și mai multe și m-au inspirat atât de tare încât m-au făcut să visez și să simt și eu aceleași emoții pe care, deduceam eu, că poetul le-a simțit. Mă simțeam vie, într-un cuvânt, căci poeziile sale m-au făcut să privesc răul ca pe ceva firesc, plăcut, bun.

Acum... de fiecare dată când le citesc simt că sunt o parte din universul eminescian și îmi place foarte mult. Și acum realizez că, ... fără emoțiile transmise de Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”, acest poet ar fi fost pentru mine ... doar un nume pe o hârtie ... Mulțumesc, draga mea școală!

Anamaria-Marta POPA
Clasa a VIII-a C

Școala-introducere spre viitor

Pentru a defini școala, voi folosi un simbol al școlii noastre, aripile: tu îți întinzi aripile, școala îți pregătește rampa și îți explică ce și cum trebuie să faci, după care îți iei zborul. Astfel funcționează școala pentru toți elevii ei. Pentru mine, școala a fost și încă este locul în care am învățat tot ceea ce știu în acest moment, instituția care mi-a deschis porțile spre fiecare curiozitate pe care am avut-o, mi-a supravegheat și ghidat pașii spre ceea ce sunt acum și m-a ajutat să leg o relație foarte strânsă cu treizeci și unu de copii și șaisprezece profesori care mi-au oferit o hartă spre viitor.

Prima zi de școală. Nu cunoști pe nimeni - sau poate doar o persoană, un coleg de la grădiniță - și nu ai nicio idee despre cum ai putea începe o conversație. Te duci spre prima bancă goală pe care o vezi, ținându-ți unul dintre părinți de mână, în timp ce celălalt face poze. Nu știi dacă să zâmbești sau nu. Nu înțelegi de ce toate rúdele tale sunt atât de entuziasmante că începi școala. Mereu spuneau lucruri de genul : „Mai ai doar anul acesta și începi școala. Să vezi atunci cum o să fie. Nu o să te mai poți trezi la ce oră dorești și nici nu vei putea să mergi când vrei tu, ca la grădiniță.” „Bună! Eu sunt Andrei.” îi spui băiatului care tocmai s-a așezat pe locul liber din banca ta. E de treabă. Cu siguranță veți fi prieteni. Bun, acum ai un prieten, deci cunoști o persoană. Și mai departe? Cum vei reuși să le reții tuturor numele? Sau să nu îi încurci? Ah, ce greu este...Și spectacolul abia a început.

A trecut un an. Ești în clasa a doua. Mândru, nu? Parcă doi sună mai bine decât unu. Parcă un an în plus te face puțin mai mare, mai important- cel puțin mai important decât cei din clasa întâi. Cum, un coleg nou? Lucrurile parcă încep să se complice. Ce bine că nu ești tu elevul nou! Să se uite toți la tine, să stai în fața clasei în timp ce ești prezentat celor douăzeci și cinci de perechi de ochi larg deschiși, să te duci într-o bancă lângă un copil pe care nu îl cunoști deloc... Anul acesta va fi destul de interesant, mai ales acum că știi să scrii. Anul trecut și-a luat ceva până ai reușit în sfârșit să scrii literele legate. Și pe deasupra, doamna învățătoare le-a spus părinților că scriu urât, așa că toată vacanța de vară te-au pus să faci caligrafie. Dar lasă că le arăți tu anii viitori.

Sfârșitul clasei a patra. Mai știi când te plângeai că rúdele tale îți spuneau că la școală va fi mult mai greu ca la grădiniță? Ei bine, acum toată lumea, dar absolut toată lumea, spune tot felul de lucruri despre gimnaziu. „Nu vei mai putea să scrii așa încet, profesorii nu te așteaptă!”, „Va trebui să înveți foarte mult pentru că

toți profesorii vor vrea să știi la materia lor!” sau „Va trebui să te organizezi singur, pentru că înveți după-amiaza, nu va mai avea cine să îți verifice temele și nici să te asculte, așa că gândește-te de acum ce vei face!” și tot felul de astfel de citate repetate de toată lumea, citate ce încep să te sperie și să te streseze. Atât de greu va fi? Atât de multe lucruri de făcut, fără niciun fel de ajutor? Și profesorii te vor mânca de viu, nu? Oare seara la ei acasă se transformă în balauri cu șapte capete și îi mănâncă pe copiii care i-au supărat?

Cu siguranță! Altfel, de ce ar fi vorbit toată lumea așa despre ei?

Intri în clasă și îți revezi colegii. Îi îmbrățișezi - de fapt, îmbrățișezi doar băieții, pentru că nu vrei să dai naștere unor comentarii și chichoteli-sau dai mâna cu ei. V-ați întâlnit și în vacanță, dar tot îți lipseau. Un bărbat de înălțime medie, simpatic și zâmbitor stă în fața clasei. Pare la fel de emoționat ca și voi. Părinții voștri stau în jurul clasei, zâmbindu-vă cald. Dar oricât de cald ar fi zâmbetul lor, te stânjenește prezența lor acolo.

Ți-ai dori să fii doar cu colegii tăi și cu domnul diriginte. Nu știi prea multe despre el - nu știi nimic, decât faptul că este și profesorul de matematică și câteva zvonuri auzite de la foștii lui elevi - dar simți că este de treabă și că este aici să te ajute și să-ți îndrume pașii prin gimnaziu. După ce își termină lungul și destul de interesantul discurs despre cei patru ani ce vor urma, domnul diriginte o aduce în clasă pe doamna profesoară de limba română, doamna Miana. Este drăguță, tunsă scurt și ne zâmbește la fel de cald ca și părinții, doar că prezența ei este parcă mult mai puțin stânjenitoare. Presimți și tu, la fel ca toți ceilalți, că profesorii nu sunt balauri - sau majoritatea profesorilor, pentru că nimeni nu deține adevărul absolut, nu?

Clasa a opta. Ești deja în ultimul an de gimnaziu. Când a trecut totul atât de repede? Clasa a cincea-expozițiunea, clasa a șasea-intriga, clasa a șaptea-categoric desfășurarea acțiunii,

anii, anul în care tot răul se dezlănțuie asupra elevilor și acum clasa a opta-punctul culminant, cu adevărat culminant, urmat de deznodământ, în mijlocul verii, după examen. În toți acești ani ai reușit să treci prin toate întâmplările posibile și imposibile. Mai știi atunci când ai aruncat cu banana spre un coleg și ținta ta incredibilă a ajuns undeva pe tavan (chiar în două locuri, dacă îți amintești bine) sau atunci când băieții jucau baschet cu cornuri în fiecare pauză? Sau atunci când au aruncat cu laptele pe geam și au nimerit o bătrână de pe stradă? Sau toate întâmplările din tabere și din excursii? Îți amintești toate aceste trăsnăi, nu? Poate că nu erai implicat în toate „acțiunile” grupului vesel al clasei, dar într-o clasă sunteți toți pentru unul și unul pentru toți, așa că profesorii și restul lumii vă vor pune pe toți în aceeași oală, cum se spune. Toate acestea v-au ajutat să fiți din ce în ce mai uniți și să vă îmbunătățiți relațiile intercolegiale.

Acum, să rememorăm momentele de bază din timpul școlii. În afară de teste, ascultări, teme, teze, pedepse, certuri, năzbâtii, note (mai mari, mai mici), prietenii și dușmăni, știi prea bine că școala are două scopuri: primul este să le dea copiilor cunoștințele generale de care, bineînțeles, vor avea nevoie să se servească: aceasta este instrucția. Celălalt este să pregătească copilul de azi pentru omul de mâine, și aceasta este educația. Astfel, dacă încerci să gândești obiectiv, chiar și micile prostioare făcute în școală generală au rolul lor, foarte important de altfel, de a te ajuta să îți formezi o imagine despre viitor -fiecare întâmplare, oricât de mărunță ar părea, are un corespondent în viața pe care o va trăi fiecare actual elev al gimnaziului.

Așadar, îmi închei scurtul rezumat al vieții din școala generală cu un citat al geniului poeziei românești, Mihai Eminescu, reprezentant al școlii noastre, care împlinește 50 de ani în ianuarie, ”Caracterul însă al unei școli bune e ca elevul să învețe în ea mai mult decât i se predă, mai mult decât știe însuși profesorul.”

Cred că aceste cuvinte caracterizează perfect draga noastră școală, care, cu siguranță, m-a învățat mai mult decât lecțiile propriu-zise, m-a învățat cum să îmi deschid aripile și să zbor spre viitor, cu capul sus și cu brațele deschise.

Theodora BUZULICĂ
Clasa a VIII-a C

Ultimele petale de trandafir

Și mă pierd adesea în acest peisaj fantastic și mă întreb de ce nu l-am descoperit mai devreme. Mai devreme cu un an, mai devreme cu o viață, mai devreme cu o eră. De ce nu m-am putut pierde în el mai mult, de ce? Câmpiile sale minunate, pline totdeauna cu flori multicolore în perfectă armonie cu verdele ierbii, în perfectă armonie cu cerul ce se oglindește în lacrimile limpezi ale munților. În perfectă armonie cu însăși viața.

Văd pe deal un copac roditor. Mere de cristal atârându-i de ramuri mai să le rupă, ele lucind în baia de raze calde ale acestui soare glorios. Mă întreb, oare cum ar fi ca și soarele meu să strălucească asemenea acestuia? Văd umbra uriașului de piatră ce veghează asupra mărului. Dacă însuși muntele, cu pletele sale verzi atingând înălțul cer, s-a decis să străjuiască acest loc înseamnă că cineva ca mine nu-i bine venit în el. Îl văd, și el pe mine, mă taie cu privirea lui ascuțită, averitându-mă ca pe un invadator să plec din acest altar sacru al naturii. Eu, care sunt doar o umbră a trecutului, n-am ce să caut în lumea ei plină de culori. Și totuși, inima mea mi-a devenit lanțul ce mă ține captiv aici. Nu pot, sau mai bine... nu vreau să plec, indiferent cine mi se opune. Vreau să simt pentru eternitate căldura soarelui, vreau să gust măcar o dată din merele de cristal. Vreau să mă întind pe iarbă și să privesc cerul transparent până ce albastrul său va fi înghițit de vidul de obsidian al nopții, iar apoi, să numărăm stelele împreună. Oare voi ajunge vreodată să mă mai bucur de briza răcoroasă a acestui vânt ce pare să bată numai aici? Vântul care îmi liniștește sângele ce-mi clocotește în vene?

Vântul, ce-mi înțeapă ușor fața acoperită de pluma caldă a sferei de foc și, mai apoi, a sferei sidefii ce strălucește noaptea? Această priveliște, aceste dealuri, acel munte, acel măr reprezintă ultimul meu sanctuar, ultimul loc în care mă pot adăposti...

Și mă pierd adesea în acest peisaj fantastic și mă întreb de ce ea pleacă. Și mă uit în ochii ei sperând să mai zăresc poiană plină de pace, încă o dată și ea se înecă într-o mare de oameni. Și îi strig numele încă o dată, iar ea nici măcar nu se întoarce și vreau să merg după ea, dar picioarele nu mă ascultă. Fac un pas și parcă am făcut sute, la al doilea mă prăbușesc cu răsuflarea tăiată. Tot ce mai pot acum să fac e s-o privesc cum pleacă. O ultimă rază de soare străbate pâcla fumurie a cerului și preț de o secundă văd o strălucire pe obrazul ei... o lacrimă. Plânge? Nu știu... probabil... vreau să strig, dar mi-am pierdut vocea. „Ce mai aștepți? Du-te după ea! O s-o lași să plece? Așa vrei să se termine povestea?” . Vreau să mă ridic, dar simt cum oasele mâinilor cedează și mă prăbușesc din nou. Nu simt nicio durere, dar parcă o simt pe a ei. O urmăresc până ce ultimul fir de păr dispăre. Nu mai pot să-mi deosebesc lacrimile de picăturile de ploaie. Ea acum a plecat, iar eu stau singur în ploaie și privesc în gol, agățându-mă de ultimele amintiri cu ea... de ultimele clipe în care pot spune c-am fost pierdut în peisajul fantastic din sufletul ei curat...

”Îmi pare rău”!

Dragoș ULEANU
Clasa a VIII-a D

Oaspeții primăverii

Soarele începe să își reia locul pe cerul albastru ca o minge de foc, revărsându-și razele sale de lumină și căldură asupra pământului pentru a-l trezi la viață.

Astfel, în locul norilor cenușii și al zilelor mohorâte, au apărut cerul albastru și limpede, precum și zilele lungi și blânde.

Prințesa Primăvara trimite din culcușul ei de raze vestitorii cei îmbujorați să aducă lumii frumusețea ei fără asemănare.

Astfel, ghiocelul, cavalerul primăverii, care a străpuns pojghița subțire de gheață, trâmbează din goarna lui, vestindu-ne că primăvara își întinde mantia peste țară.

Zambila, Vioreaua, Frezia, toate fetele Primăverii își scot capetele privind la uriașul glob de lumină. Apoi, își scutură frunzulițele de boabe argintii de apă și, auzind goarna ghiocelului, se gâtesc cu cele mai minunate giuvaeruri.

Nici codrii, care toată iarna au fost lipsiți de cântec, nu se lasă mai prejos. În adierea vânturilor line

se vor desface numeroasele frunzulițe pentru a-și primi cu drag păsările călătoare ce vin tocmai din sudul înflorit.

Cea dintâi rândunică venită de departe taie albastrul cerului ca o săgeată și se oprește la streășina unei case, reconstruindu-și cu măreție cuibul.

Încet, încet, în stoluri numeroase, după ce au străbătut mări și țări, apar și celelalte păsări, iar foșnetul de mătase al aripilor obosite sărută pământul reavăn de catifea.

Toate vietățile s-au adunat să asculte în a nopții liniștire o divină melodie a cântăreței revenită în primăvara.

Primăvara, fata cu coșite aurii, aduce flori în câmpie, vânturi line, calde ploi, veselie și speranțe oamenilor.

Darie POSTELNICU
Clasa a IV-a C

Octombrie ...

Într-o toamnă ruginie, în Pădurea Fermecată, se petreceau lucruri stranii.

Din ceața deasă, a apărut o fetiță cu părul bălai, îmbrăcată într-o rochiță de mătase, brodată cu un model de frunze uscate și încrêțite. Purta o coroană de aur fin, cu o frunză în vârf.

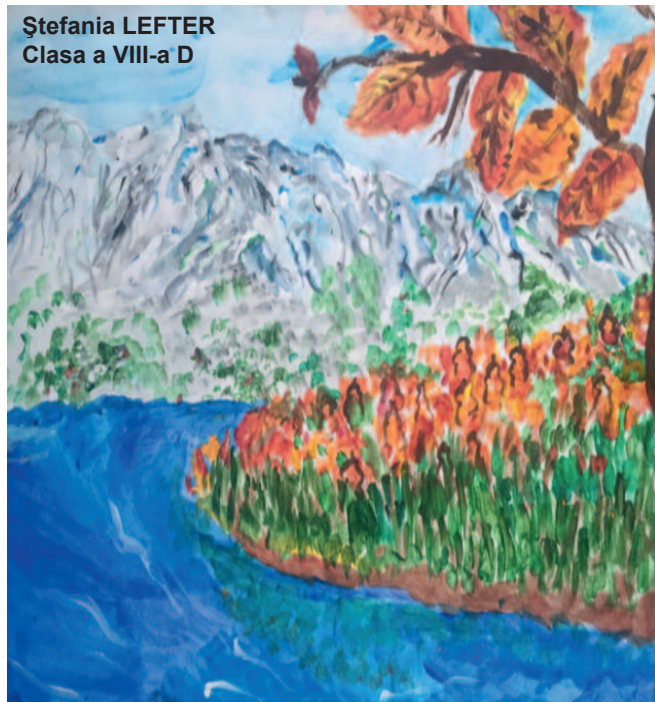
Era Toamna. Pășind ca o marchiză, cu buzele ei de catifea a sărutat natura, care dintr-o dată s-a ofilit. Liliacul de emoție a înflorit a doua oară. Copacii își apleacă crengile bătrâne spre pământ, lăsând să cadă haina scumpă de aur a frunzelor.

Pe cer, norii par ca o rouă de argint în valuri, iar lacul se lasă purtat de vânt, formând și el alte valuri de argint.

Toamna întârziată fără vreme, alungă căldura care îmbrățișa cu mâinile ei fiebinți natura în timpul verii.

Și pleacă toamna mai departe, plimbându-se prin grădini, lăsând în urma ei un covor de frunze moarte și frigul năprasnic.

Lidia PETRIA
Clasa a IV-a C

Un zugrav

Amalia FLOREA
Clasa a VII-a B

Unul dintre tablourile celebre lăsate moștenire artei românești de către Ștefan Luchian se intitulează "Un zugrav".

"Un zugrav" este unul dintre cele mai emoționante portrete din pictura românească.

Pictorul își redă chipul obosit, dar plin de bună-tate și blândețe.

Pe un fundal cafeniu-cenușiu apar în contrast chipul, mâna și penelul pictorului redat în culori luminoase alb, alb-gălbui.

Fața pictorului pare inundată de lumină. Și totuși e palidă, ușor tristă din cauza suferinței create de paralizie.

Obrazul e prelung, fruntea ușor încruntată, buzele stinse, ochii mari și blânzi, bărbia cu gropiță.

Mâna dreaptă osoasă, obosită de muncă, dar mai ales de boală, strânge între degetele-i lungi și subțiri penelul "ca pe o comoară".

Cu eforturi supraomenești, cu pensula legată de degetele paralizate, pictorul a continuat să lucreze cu o pasiune eroică. Acest sentiment răzbate din portretul lui Ștefan Luchian: dorința de a învinge cu o pasiune eroică.

Crezul său artistic era: "Noi, pictorii, privim cu ochii, dar pictăm cu sufletul."

Privind tabloul, putem spune că pictorul și-a respectat crezul artistic, tocmai pentru faptul că emană sentimentul de reușită, de victorie a artei sale în ciuda bolii și a suferinței.

Irina GRIGORE
Clasa a IV-a C

Eminescu

Eminescu, poet iubit,
 În toată lumea vestit,
 A scris mii de poezii
 Pentru o mulțime de copii.
 Despre codru și izvor,
 Despre dragoste și dor.
 Rămâi pentru totdeauna
 Printre stelele cerului,
 Printre razele soarelui,
 Peste tot să strălucești
 Luceafăr al poeziei românești!

Cristian-George ANGHELACHE
 Clasa a V-a B

Octombrie ...

Este o călduță zi de toamnă. De la biroul meu, privesc pe geam grădina. Nu pot să nu observ, că vremea florilor efemere a trecut și că Doamna Toamnă și-a intrat în drepturi.

les pe balcon și, trăgând aer, simt că miroase a mere, a gutui, a struguri. Miroase a toamnă. Pomii din livadă îmbrățișează parcă pământul sub povara roadelor. Frunzele palide ale piersicului de lângă gard cad și mor întinzând covor galben lângă trunchiul cel drept.

Privesc împrejurimile și văd cum octombrie a lăsat pe dealuri aprinsele torțe arămii. Dealurile par pictate în mii de culori, iar soarele cel obosit după lunga vară fierbinte nu-și mai trimite razele cu putere pe pământ. Cu melancolie văd cum pomii își dezbracă straietele de frunze și învelesc cu ele pământul.

Știu că ploi reci și mărunte vor cuprinde natura și norii de plumb vor umple cerul, dar nu pot să nu admir pe cea mai dărnice fiică a anului sosită cu pelerina ei în culoare aurită.

E cea mai frumoasă fiică a bătrânului an!

Vladimir PÎRVU
 Clasa a IV-a C

Școala, un univers minunat

Ce e școala? M-a întrebat
 Un copil foarte-n cântat.
 Ei bine... eu îi răspund,
 Ascultă ce am în gând:

Școala pentru mine e,
 O cu totul altă lume
 Unde lucruri învățăm
 Și răspunsuri căutăm.

Magia învățaturii
 Ne cuprinde-n cetișor,
 Pe aripile ghidării
 Împreună noi zburăm.

Și avem drept călăuze
 Niște oameni minunați,
 Care vor să ne îndrume
 În universul ce azi...

Mulți nu vor să-l viziteze,
 Dar bucuroși ar afla
 Că aici găsesc ascunse
 Taine, una câte una.

Ana TUDOR, Clasa a VI-a E

Andrada DIȚĂ
 Clasa a V-a D

Privirea îmi alunecă pe roșul sângeriului al „Anemonei” lui Luchian. Simt pasiunea și dorința de viață a pictorului și parcă văd mâna tremurândă pe pensula ce însușește petalele.

Anemone

În camera mea, stau încremenite florile purității într-un tablou. Este uimitor cum niște anemone au alinat o parte din suferința artistului.

Fiecare dintre ele se împletește cu însemnătatea și culoarea ei. Cele roșii simbolizează viața, iar cele violet suferința pe care a avut-o pictorul Ștefan Luchian în timpul în care a creat tabloul cu „Anemone”. Perla neagră din mijlocul florilor, ce semnifică răul, parcă este oprită de

petalele roșii și albe să iasă la suprafață. Observ trei urme albe care sunt trei anemone căzute. Cafeniul și cenușul răzbat din tablou, formându-i fondul.

De fiecare dată când privesc acest tablou, răzbate, dincolo de pânză, un sentiment de suferință care se luptă cu dragostea pentru viață.

Alexandra BUZULICĂ
Clasa a IV-a C

Este seară. Natura oftează întristată, părăsită de cântecul păsărilor. Vântul biciuie nemilos copacii dezbrăcați de veșmântul arămiu. Ropotul monoton al ploii ne îndeamnă spre școală. În case, ploaia prelinge geamurile cu degetele ei lungi.

Dărnicia toamnei

În grădina bunicii, soarele picta întreaga natură: pomii nu mai aveau veșmântul verde, ci arămiu și auriu ca merele coapte, florile se uscaseră, mai

erau doar dalii și crizanteme. Merii au fost atât de încărcați de Zâna toamnă, încât merele pline încovoiau crengile ca cerceii cu grele nestemate.

Sub pașii copiilor auzai foșnetul uscat al covorului încărcat cu frunze arămii.

Deodată, se aude un zgomet gălăgios. Erau păsările călătoare care își luau la revedere de la pământurile pe unde au

poposit în ultimele șase luni.

În livadă mirosul strugurilor, al perelor, al gutuilor și al prunelor era peste tot. Bunicul adună prunele căzute pentru sirop și țuică.

În acest timp bunica, în bucătărie, ne făcea plăcintă cu mere.

Toamna este cel mai darnic anotimp.

Delia-Ștefania ACHIM
Clasa a IV-a C

Mă întreb, ce este o floare? O fărâmă de soare sau un petec din aripa unui fluture? Sau o picătură din marea iubire ce stăpânește viața?

Florile sunt zâmbetul pământului, sunt gândul de dragoste al naturii.

Dacă primești în mâna ta un trandafir, o lealea sau o nu-mă-uita în care a coborât seninul cerului de vară, vei umple vaza sufletului tău cu parfum și culoare.

Florile prind fiecare câte o culoare după rostul lor și spun respect, iubire și frumusețe.

Privește, spre a te convinge, „florile” lui Luchian și-mi vei da dreptate!

Vei descoperi în tabloul „Anemone” senzația puternică de biruință a vieții asupra morții.

Din coloritul cafeniu și cenușiu al fundalului răzbate sentimentul de tristețe și suferință ce l-a cuprins pe pictor în ultimii ani de viață din cauza paraliziei.

Într-o vază de lut pictată simplu, cu linii frânte, curbe și drepte în nuanțe de griuri stau

Anemone

cu grație florile purității, anemonele roșii, albe și violet. În culorile roșu și violet, pictorul îmbină sentimentele de dragoste de viață cu cele de suferință și tristețe. Negrul din mijlocul florilor este invadat din toate părțile de lumina petalelor purpurii simbolizând că dragostea de viață a pictorului învinge tristețea și suferința

provocate de boală.

Privește în continuare și te vei îndrăgosti de surorile albe, mai leneșe, ce se întind pe masă șoptindu-ți că iubirea de viață și lumina învinge!

Câtă artă în îmbinarea culorilor!

„Florile” marelui pictor rămân la loc de cinste în tezaurul picturii românești. Ele aduc în sufletele noastre respect, amintire și prețuire față de pictorul plin de originalitate.

Irina GRIGORE
Clasa a IV-a C

Toamna, regina anotimpurilor

Zilele frumoase de vară au plecat. Toamna a sosit. Zilele scad mereu, iar nopțile cresc ca durată. Noaptea, cade bruma groasă peste întinsul câmpiilor. Pe cerul plumburiu soarele apare tot mai rar. Lunca tristă și-a pierdut culoarea verde și se îmbracă în haine ruginii. Frunzele copacilor, speriate de iarna ce va veni, îngălbenesc și cad câte una pe pământ. Copacii golași, rămași fără frunze, privesc neputincioși cum vântul se-ntetește, dar toamna este încă la început. Regina lasă o ceață deasă prin păduri. Toamna este mai bogată decât un rege.

Ea împrăștie arome dulci și amăruie pretutindeni. Bogățiile toamnei umplu camera buniciei. Toamna este o antecameră a iernii. Ea este o paletă de culori, florile mor și apar parfumurile stinse. Pământul a devenit îmbelșugat, iar focul arde puternic și tăcut în vetre. Culegătorii, harnici ca niște albine, sunt veseli de sărbătoarea recoltei bogate. Tristețea naturii se regăsește și în inimile oamenilor. Lanul de porumb este des și înalt ca o pădure.

Strugurii dulci așteaptă să fie culeși de mâinile harnice ale gospodarilor. Carele scârțâie sub greutatea roadelor culese. Foșnetul gălăgios al frunzelor se aude de afară. Crengile copacilor gem sub povara ploii de toamnă. Cu degetele lungi ploaia se prelinge pe geamuri. Ropotul monoton al ploii ne îndeamnă spre singurătate.

Animalele își strâng proviziile pentru iarna cea crudă. Se aude oftatul naturii triste, părăsită de cântecul păsărilor. Dimineața, frunzele se varsă pe poteca dinspre școală.

Copiii, triști se uită pe ferestra văzând din ce în ce mai rar câte un om.

Soarele, fiind acoperit de norii cenușii nu ne mai poate mângâia pe creștetul capului.

Toamna este cel mai bogat anotimp!

Alexandru COSTEA
Clasa a II-a C

În sfârșit, a venit toamna

Vara a plecat acasă pentru o binemeritată vacanță. Unii oameni văd în anotimpul ce va urma, toamna, cea mai mohorâtă parte a anului.

Eu pot să văd însă, adevărata frumusețe a toamnei.

Soarele a pictat cu ultimele sale raze frunzele copacilor înainte să fie cucerit de norii plumburii. Mii de stoluri de păsări se duc în țările calde pentru a-și aduce pe lume urmașii. Se coc fructele pentru a ne îmbia cu aroma și mireasma lor. Moș Martin s-a dus la culcare până când primăvara îl va trezi. Ploaia atinge cu degetele sale lungi sticla ferestrelor.

În livezi, crengile copacilor, încovoiate de povara

dulce a fructelor, îmbrățișează pământul. Din podgorii se aud râsetele oamenilor în timp ce culeg boabele parfumate ale recoltei bogate.

Hambarele sunt pline cu provizii pentru iarnă. Gâzele pădurii se pregătesc de somn în scoarțele copacilor.

Toamna este anotimpul meu preferat pentru culorile ei, parfum și mireme.

Vladimir PÂRVU
Clasa a IV-a C

Ruginiu

Încet, încet, natura se îmbracă în veșminte tomnatice.

Mireasma dulce a florilor aproape s-a stins. Norii plumburii își împrăștie plumbul peste soarele palid. Copacii se leagănă de durerea adusă de vântul aspru. Merele parfumate se furișează după frunzele ruginii. Picăturile sclipitoare de ploaie se preling pe fereastră

ca niște unde de mătase.

Gâzele plâpânde, amorțite de frig, se adăpostesc sub plapuma foșnitoare. Toamna trimite animalele în vizuini pentru a-și continua parada. Oamenii își strâng recoltele de pe câmp în hambare. Pădurea, îmbrăcată într-o platoșă de aramă, oftează de singurătate. Păsările călătoare par niște

săgeți pictate de un artist nevăzut pe pânza-i măslinie.

Mă gândeam cu melancolie cât de mult trebuie să mai aștept până la venirea primăverii?

Alexandra BUZULICĂ
Clasa a IV-a C

Octombrie a lăsat pe dealuri...

Octombrie – cea de-a doua zâniță a toamnei, la fel de gingașă mereu, ca o doamnă aurie, transfigurează natura, răspândindu-și paleta bogată de culori peste pământ.

Are părul ca de mătase și chipul ei este precum o rază de soare. Ochii îi sunt de aramă, iar buzele sângerii.

Înaltă și zveltă, se aseamănă cu o marchiză grațioasă. Poartă o rochie de frunze moarte și o mantie plumburie

de nori pufoși. De asemenea, este încălțată cu niște conduri fragili ca niște picături scânteietoare de ploaie.

Pe oriunde trece, parcă risipește din ce în ce mai multe frunze ruginii. Atunci când vorbește sau cântă melopee, aduce vântul aspru. Câteodată, îl mai lasă puțin pe soare să se bucure de lumina palidă pe care o mai are, ascunzându-se în păduri întunecate. Apoi, împodobește pomii cu

fructe dulci și arome și umple viile cu ciorchini bogați. Cu bagheta sa magică, aduce bruma cristalină care fură frumusețea florilor.

Cu toate acestea, îmi place să văd această lună nu ca „Octombrie cea mohorâtă”, ci ca „Zâna multicoloră”.

Alexandra BUZULICĂ
Clasa a IV-a C

Toamna, anotimp de poveste

Bătrânul an are patru fiice: Iarna albă, Primăvara parfumată, Vara călduroasă și Toamna multicoloră.

Toamna este fermecătoare prin ninsoarea ei de frunze galben-ruginii, verzi-aurii și roșiaticice care se aștern pe pământul reavăn la fel unui covor colorat.

Peste cer se așterne un șal mare de nori cenușii care plutesc deasupra caselor, iar din ei cad șuvoaie de ploaie care ne creează o stare de melancolie.

Pe dealuri, pe câmpii, în pădure și în livezi totul capătă o nuanță ruginie. În codru nu se mai aud trilarile fermecătoare ale păsărilor, ci numai murmurul izvorului.

Regina Toamna este zglobie și aurie asemeni unui chihlimbar, harnică și darnică, precum

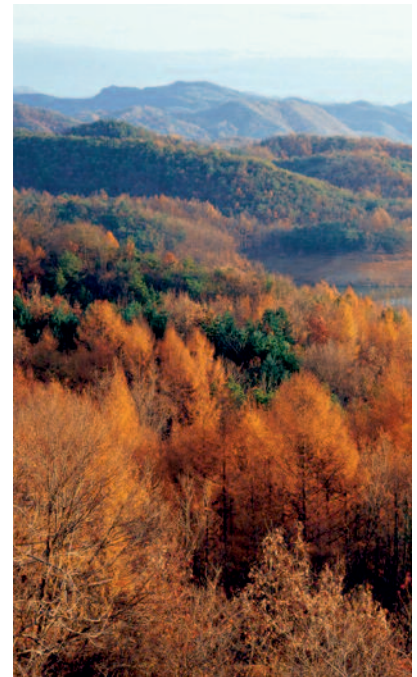
furnica și albina, căci ea ne umple hambarele în fiecare an cu bunătățile ei.

Peste tot răsună gălăgia oamenilor veniți să strângă roadele. În vii totul a rămas pustiu după ce oamenii au strâns recolta, struguraș cu struguraș, bobită cu bobită. Vinul spumos și dulce fierbe, iar fructele strigă că vor să fie culese deoarece sunt zemoase și dulci de-ți "lasă gura apă".

Odată cu toamna sosește și noul an școlar. Pe străzile și aleile orașului se aud strigăte de bucurie ale copiilor.

Toamna este o zână bună a belșugului, bucuriei și fericirii.

Daria TOMA
Clasa a IV-a C

Melancolia toamnei

Este o dimineață mohorâtă de toamnă. Cerul e acoperit cu nori suri. Cu ultima lui suflare, soarele palid scrie pe cerul întunecat: „Bun venit, mărită toamnă!” Lăsând acest mesaj, se pierde printre nori în orizontul îndepărtat.

Afară e un frig de crapă pietrele. Seceta a fost de-tronată de vântul nemilos ce biciuie copacii. Norii cern prin sita lor de plumb o ploaie deasă. Pe gemuri, degetele ei lungi și subțiri se preling, iar ropotul monoton al său ne îndeamnă spre somn, ca un

cântec liniștitor de leagăn. Frunzele ruginite cad din pomii goi, foșnind uscat. În livezi, aromele dulci și stinse te îmbie. Pomii, cocoșați, sunt încărcăți de roade. Unele sunt dulci ca mierea, altele, însă, acre ca oțetul.

Încet-încet, amurgul rece se lasă peste sat. A mai trecut încă o zi din nostalgia toamnă!

Daria POPA
Clasa a IV-a C

Poezia patriotică în opera lui Grigore Alexandrescu

Într-o perioadă de mari frământări sociale de intensificare a contradicțiilor care vesteau revoluția din 1848, literatura dezvăluia pe toate căile ridicolul instituțiilor care se cereau schimbate. Este momentul în care Grigore Alexandrescu își întărește legăturile cu cercurile progresiste, fapt care dă operei sale vigoare și speranță în viitor. E sentimentul declarat în „Anul 1840”, piatră de hotar a creației sale poetice.

Grigore Alexandrescu deschide ediția din 1863 cu această creație, după „Memorial” (Memorial...). Este una din chemările pline de noblețe, spre lupta pentru libertate întâlnită în literatura noastră, o creație ce se impune prin valoare, prin caracterul reprezentativ.

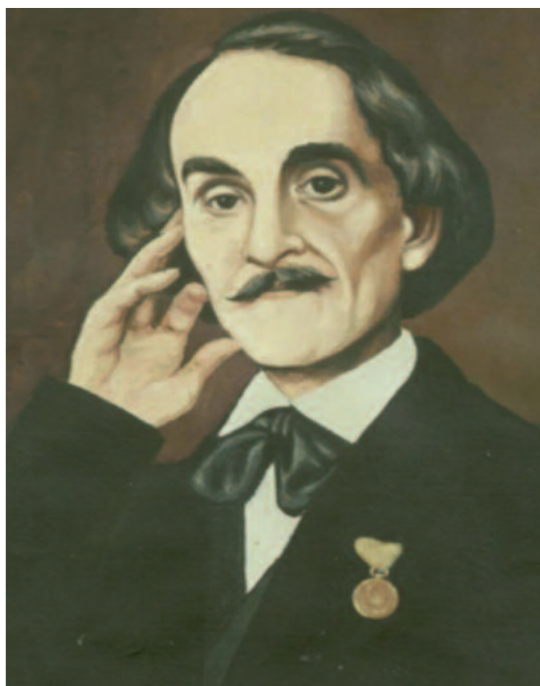
Anului văzut „măreț, reformator”, Alexandrescu îi cere lucruri, desigur, vizibile, radicale: „Începi, prefă, răstoarnă și îmbunătățește/ Adu fără zăbavă o turmă și-un păstor”.

Partea a doua a poeziei descrie atmosfera ce vestește Revoluția din 1848. Instituțiile sunt perimate, anul așteptat este „măreț, reformator”: „A lumii temelie se mișcă, se clătește/ Vechile instituții se șterg, s-au ruginit/ Un duh fierbe în lume, și omul se gândeste/ Aleargă către tine, căci vremea a sosit”.

Schimbarea revoluționară este impusă de starea țării: legile nu sunt respectate, politica „stă în fanfaronadă/ Și știința vieții în egoism cumplit.../ Și numai despotismul e bineîntâlnit...”. Ultimele strofe reiau ideea inițială, fericirea personală este legată de fericirea tuturor: „Eu nu îți cer în parte nimica pentru mine/ Soarta cu a mulțimii aș vrea să o unesc”.

Transpare vizibil idea de libertate: „Să respire un aer mai slobod, mai curat...”.

Admirația pentru gloriosul trecut devine altă mare temă a creației sale. Un rol important l-a

avut călătoria cu Ghica, în anul 1842, la mănăstirile din Oltenia care i-au oferit ocazia de a redestepta imagini trecute, evocate ulterior în emoționante poezii.

Cu adâncă venerație se apropie de mormintele ceferiștilor de la Drăgășani: „Unde atâți războinici ai Greciei slăvite/ Strigarea libertății întâi ai înălțat...” („Mormintele”- La Drăgășani).

Aduce un elogiu „scumpului azil de libertate”, contruit de munți, în trecut, în luptele patriotice împotriva lui Carol Robert („Răsăritul lunii – La Tismana”).

Precum Vasile Alecsandri în „Eroii de la Plevna”, Grigore Alexandrescu nu se poate opri să nu precizeze că urmașii vechilor luptători trăiesc în cele mai grele condiții: „Cu sudori adăp pământul, câștig hrană în dureri,/ Sunt plugari...”.

Zidurile vechi, ruinele de la

Târgoviște vorbesc despre fapte vitejești din trecut.

La Mănăstirea Dealului, un turn, „trist martor l-al nostru vechi apus” pe care îl îndrăgea din copilărie, cetatea îl adâncește într-o stare de meditație, culminând cu învățătura pe care o pot avea contemporanii din contemplarea gloriei trecute: „A vitejilor umbră de am ști să o cinstim/ Am afla de la dâșii ce jertfe trebuiesc/ Prin câtă energie nații se mântuiesc”.

Printre poeziile pe tema patriotică deosebită rămâne „Umbra lui Mircea - la Cozia”, apărută în momente în care experiența poeziei noastre e slabă. Incipitul conturează un cadru natural de rară solemnitate, dată și de cadența versurilor. Undele înspumate ale Oltului lovesc zidul în ritm grav, generație după generație, sub umbrele prelungi și tremurătoare ale turnurilor înalte: „Ale turnurilor umbre peste unde stau culcate/ Către țărnul dimpotrivă se întind ,se prelungesc/ Și-ale valurilor mândre generații spumegate/ Zidul vechi al mănăstirii în cadență îl izbesc”. Apar elemente de construcție romantică: din văi și din peșteri, noaptea se lasă încet și în imaginația poetului: „De pe muche, de pe stâncă, chipuri negre se cobor...” „un mormânt se dezvelește”, „o fantomă-ncoronată” apare în omagiul întregii naturi: „Răul înapoi se trage, munții vârful își clătesc...”.

- continuare în pag. 65 -

Renata ALEXE
1 noiembrie 2015

La mijloc de codru

de **Mihai Eminescu**
(comentariu literar)

Regăsită în aproape toate operele sale, dragostea lui Eminescu față de natură este una aparte, genul lor fiind cel al subiectivității și al emoției, tainica artă ce îi deschide cititorului posibilitatea regăsirii de sine prin reflecție, contemplație și trăiri.

Titlul este un element compozițional esențial în opera noastră deoarece focalizează discursul liric spre cititor și concentrează viziunea poetului asupra temei.

Titlul este unul analitic, fiind format din mai multe cuvinte – „La mijloc de codru” – ce creionează spațiul descris de autor, denotativ, folosindu-se sensul propriu al cuvintelor ce intră în compoziția titlului, nu cel fictiv, și interior, el reluându-se în poezie în totalitate în primul vers al poeziei – „La mijloc de codru des”.

Din punctul meu de vedere, codrul semnifică spațiul exterior, poezia menținând sentimentul preponderent de

libertate, puritate.

În concluzie, titlul opereii, anticipând tema și mesajul textului, îl ajută pe cititor să descopere valențele expresive ale textului, el reprezentând puntea de legătură dintre cititor și universul opereii literare și fiind totodată și cheia spre înțelegerea textului.

Tania RADU
Clasa a VII-a D

Frumoasă-i

de **Mihai Eminescu**
(demonstrație apartenență la genul liric)

Opera literară este o creație artistică, având valoare estetică ce deține un univers imaginar, propriu și coerent, transfigurând realitatea propriei viziuni a autorului și valorificând la cel mai înalt nivel limbajul estetic.

În opinia mea, poezia „Frumoasă-i”, de Mihai Eminescu este o operă literară inspirată din realitatea ce ne înconjoară, pe care o transcede și metamorfozează într-o lume intrinsecă autorului, univers paralel al lumii noastre care dă fiori estetici.

În primul rând, poezia este o operă lirică, un pastel, fiind o risipire a subiectivității și a exprimării directe, a instanței interioare, textualizată prin mărci

afective: „Răsfrânge-se cerul senin”, „Se ogîndă în umedul val”.

Încă din primele versuri ale poeziei ne dăm seama că eul liric descrie natura, reliefându-se caracterul meditativ și expresivitatea versurilor: „Înalț-a ei frunte spre cer”, „Cu soarele nori sfâșiind”.

În al doilea rând, tema poeziei este natura susținută de câmpul lexical terestru: „stâncă”, „dumbrava”, reconstruită de poet prin sensurile conotative: „O stâncă stârpită de ger”, „Dumbrava cea verde pe mal”.

Pe de altă parte, expresivitatea este o însușire a opereii literare și se evidențiază prin bogăția registrului imagistic și stilistic prezent în text ce sporește cre-

ativitatea și originalitatea ființei poetice prin personificarea „O stâncă stârpită de ger” și inversiunea „umedul val”. De asemenea, muzicalitatea interioară a versurilor contribuie și ea la expresivitatea poeziei, rima fiind împerecheată, ritmul iambic și măsura de opt silabe.

Modul de expunere al acestei opere este descrierea de tip tablou.

În concluzie, poezia „Frumoasă-i” este o operă lirică autentică, atât prin mesajul profund, cât și prin muzicalitatea versurilor ce compun subtila partitură a universului poetic.

Andrei IONESCU
Clasa VIII-a D

Poezia patriotică în opera lui Grigore Alexandrescu

- urmare din pag. 64 -

Impresia de măreție e intensificată prin imaginile de luptă biruitoare, asociate cu ivirea umbrei trezite la un semn: „Oștiri, taberi fără număr împrejuru-i înviez/ Glasul ei se-ntinde, crește, repetat din stâncă-n stâncă.”

Numele slăvitului domnitor este purtat din val în val, până în apele înspumate ale Dunării, confirmând prin aceasta comuniunea cu natura, istoria și poporul: „Sărutare umbră veche/ Primește-nchinăciune/ De la fiii României ce tu o ai cinstit...”

Faptele de glorie ale trecutului sunt asemuite unei armuri pe care contemporanii n-ar ști să o poarte: „Greutatea ei ne-apasă, trece slaba-ne măsură/ Ne-ndoim dac-așa

oameni întru adevăr au stat”.

Grigore Alexandrescu privește trecutul ca un om al timpului său și nu caută în acesta ceea ce îl desparte, caută ceea ce îl unește cu vremea sa.

Evocă mândru clipele glorioase din istoria poporului său și se întoarce la ele pentru a stimula prezentul. În confruntarea dintre trecut și prezent admirația nu-l împiedică să afirme credința în existența progresului. Aceasta este, de fapt, idea de căpetenie a poeziei.

Morala, știința, arta, legile vor ajuta la mersul înainte al omului, al societății, al păcii: „Căci războiul e bici groaznic care moartea îl iubeste/ Și-ai lui sângeați dafini națiile îl plătesc...”

Astfel, poetul unei generații care se pregătea să răstoarne vechile stări își exprimă iar încrederea în pro-

gres.

Opera se încheie cu acel măreț cadru natural în care „întunericul domnește...totul e groază și tăcere”, în timp ce vechile turnuri se ridică peste undele cadentate ale Oltului, într-un omagiu adus voievodului român.

Poezia patriotică este numai o temă a opereii lui Grigore Alexandrescu, poetul care a fost reclamat la caimacam pentru fabulele sale răzvrătitoare, care credea profund în progres și scria „Cometei avansate pentru 13 iunie: „Căci noi avem de lucru în Țara Românească/ Legi vechi și ruginite avem să le-nnoim...”

Renata ALEXE
1 noiembrie 2015

Gândurile mele despre integritatea morală

Stimate cititor,

Dacă integritatea are sau nu are nevoie de reguli vom hotărî împreună.

Să aflăm mai întâi ce este integritatea în general și integritatea morală, în special.

Integritatea este însușirea de a fi integru, de a te menține intact. „Integru” provine de la adjectivul latin „integer” care înseamnă „complet” și în acest context se referă la totalitatea calităților unui individ, care pentru a fi integru trebuie să fie – cinstit

onest
incoruptibil
desăvârșit
neîmpărțit

În dicționarul meu interior am aflat că integritatea este o floare de colț – o floare rară. Nu am auzit vorbindu-se prea des despre oameni integri în lumea în care mă învârt. Dar am numai 14 ani.

Dacă integritatea este starea de a fi întreg, atunci fiecare parte a existenței trebuie să fie în armonie cu toate celelalte părți, pentru a avea calitatea supremă: integritatea morală. Ea nu există fără

– coloană vertebrală, amprentă genetică, cei șapte ani de acasă ca fundație obligatorie pe care se poate construi caracterul integru al unei persoane.

Îmi amintesc că odată bunicul i-a

spus tatălui meu: „Trăiește în așa fel, încât atunci când copilul tău se gândește la corectitudine și integritate, să-și amintească de tine”.

Aceasta este sinteza celor șapte ani de acasă și a moștenirii trăsăturilor de caracter.

- Dumneavoastră, doamnă, sunteți un om integru atunci când:

Faceți ceea ce ați zis că faceți.

Ziceți ceea ce gândiți.

Gândiți din ceea ce sunteți... și atunci veți fi fericită, transparentă, pură, cu pace sufletească.

Înainte de a fi în fața dumneavoastră am recurs la o metodă simplă: m-am uitat la mine de afară-înăuntru. M-am realiniat față de linia centrală a ființei mele și față de firul roșu al misiunii personale de azi, din fața dumneavoastră.

Am privit în această oglindă și m-am întrebat:

Sunt integru cu cei din jur?

Sunt integru față de mine?

Am aflat, astfel, că adevărata integritate nu este de vânzare. Dacă nu poți avea încredere totală în cineva, nu poți avea încredere parțială. Pentru că o minciună mică este totuși o minciună. Furtul este furt fie că este vorba de un leu, sau de un milion.

Integritatea se obține punând caracterul deasupra câștigului material, oamenii deasupra lucrurilor.

Caracterul integru al unui om se

crează în momentele mărunte ale vieții. El nu se creează în perioade grele, de criză. Atunci iese la iveală.

Integritatea nu se bazează pe scrisori de recomandare.

Integritatea personală este cel mai bun prieten pe care îl ai:

- ea nu te va trăda;
- nu te va pune în situații compromițătoare;
- va menține adevăratele priorități;
- îți va arăta drumul corect, te va așeza pe drumul care urcă...

Dacă integritatea are sau nu are nevoie de reguli, norme, principii, regulamente, sfaturi, veți hotărî fiecare ascultând această istorioară:

Pentru a putea lăsa moștenirea sa celui mai cinstit dintre cei trei fii, un bătrân dă fiecăruia câte două semințe pentru a le pune fiecare în câte un ghiveci. După încolțire feciorii au fost chemați de tatăl lor. Cei mari aveau niște plante frumoase și verzi. Cel mic ținea în brațe ghiveciul gol.

Tatăl îi anunță că moștenitorul averii va fi fiul cel mic pentru că semințele date nu puteau încolți deoarece au fost fierte.

Așadar, omul când pierde integritatea nu mai are ce să mai piardă.

Andrei BEȘLIU
Clasa a VIII-a D

Peste vârfuri...

de **Mihai Eminescu**
(interpretarea textului)

Creația este aventură, este o căutare ce implică efort și incertitudini, solicitând totodată și invenție, descoperire și originalitate, genul liric fiind genul subiectivității și al emoției, tainica artă ce îi deschide cititorului posibilitatea regăsirii de sine prin reflecție, contemplație și trăiri.

Titlul este pragul paratextual al poeziei, el exprimând un spațiu superior ce se îmbină cu nesiguranța poetului, un spațiu oarecare spiritual dintre viață și trecerea înapoi, în natură: moarte. Un titlu analitic, format din două cuvinte, reușește să ne transpună într-un spațiu tipic eminescian, plin de armonie.

Prima strofă ne învâluie într-o noapte mirifică, la poalele unui codru. Eul liric ne scoate în evidență, printr-o figură de stil, cornul care sună neîncetat, acesta, de obicei, anunțând vântul, ceva trist pentru animalele pădurii, dar în poezia noastră anunță ceva rău pentru Eminescu, adică trecerea timpului.

Cornul este precedat de un adverb,

de o însușire ce amplifică starea de poezie. „Melancolia”, căci despre ea vorbim, îmbracă în culorile sale nu prea vesele sunetul venit printre „ramuri de arin”.

În a doua strofă, eul liric ne înfățișează partea interioară, sufletul, în prima strofă dominând mai mult partea exterioară, tabloul naturii. Eminescu simte că totul se îndepărtează de el, lăsându-l cu sufletul „nemângâiet”. Repetiția și enumerația „Mai departe, mai departe./ Mai încet, tot mai încet” amplifică acest sentiment de singurătate. Ultimul vers este unul dintre cele mai expresive stihuri, punându-ne în dilemă. Nu se știe exact ce a vrut să transmită Mihai Eminescu, așa că putem presupune că „îndulcind cu dor de moarte” poate sugera tristețea sfâșietoare și fără margini provocată de moarte, de sfârșitul inevitabil al vieții... Sau, de ce nu, poate fi considerată o metaforă care transferă moartea în noi, în oameni, adică odată cu oprirea cornului se duce

și sufletul lui.

A treia strofă este dominată de un monolog profund trist în care autorul poartă o discuție cu cornul. Sunetul lui „dulce” nu mai este un lucru real, concret... El devine, pe la finalul poeziei, un semn filozofic sugerând astfel plecarea poetului de la formele vieții, care au dispărut încet-încet, dar ca prin minune, idee redată de versurile „Mai suna-vei, dulce corn./ Pentru mine vreodată?”

Noțiunile de prozodie vin să amplifice sensibilitatea și expresivitatea ideilor din conținut, acestea fiind: așezarea versurilor în catrene, rimă îmbrățișată, ritm trohaic și măsura inegală a versurilor de 8-7 silabe.

Poezia „Peste vârfuri” debutează cu un mediu exterior, trece la acel mediu interior, ce conduce poezia spre final melancolic.

Tania RADU
Clasa a VII-a D

ODĂ (în metru antic)

de Mihai Eminescu

Publicată în decembrie 1884, este o sinteză a artei lirice eminesciene, sobră, laconică, exprimând în versuri de o simplitate solemnă, clasică, un foc mistuitor, „Oda” este o culme a lirismului marelui poet romantic.

„Oda” este o confesiune concentrată (numai în cinci strofe) a unei existențe umane excepționale, din care acum în final, se delimitează, dramatic suferința; este o experiență de inițiere în suferință și moarte, deci, fundamentală pentru condiția umană; de aceea poetul nu vrea s-o exprime în versuri obișnuite, convenționale, ci în versuri cu intonații oraculare asemănătoare marii poezii antice grecești.

„Nu credeam să-nvăț a muri vreadată”, exprimă încă din primul vers uimirea în fața propriei capacități de a asimila suferința ucigătoare. Se invocă imaginea poetului tânăr, nepăsător în fața suferințelor vieții, înfruntându-le cu temeritatea tinereții.

„Pururi tânăr, înfașurat în mantia-mi./ Ochii mei nălțam visători la steaua/ Singurătății.” Așadar, poetul tânăr își conștientizează destinul său excepțional, singular „steaua” sa nefiind asemenea stelelor „celorlalți”, ci fiind „solitară”. Tânărul romantic nu-și închipuia că avea să „învețe a muri” prin repetarea suferinței care, la început „a răsărit” spontan, pe neașteptate, fiind percepută la modul romantic, „dureros de dulce”; romanticii, ca și poetul nostru, au un mod special de a cultiva „voluptatea” suferinței. Eminescu personifică aici suferința, invocând-o retoric: „suferință, tu, dureros de dulce...”, întrucât ea este identificată în persoana celui ce a generat-o, nenumită în poezie, dar sugerată cu discreție și tragism. Ea poate fi o prezență feminină asemănătoare celei ce a generat drama „Luceafărului”. Poetul se complăce în această suferință pe care o cultivă cu voluptate: „Până-n fund băui voluptatea morții/ Ne-ndurătoare”.

Suferința este aproape critică și implacabilă asemenea celei trăite de Cel ce a suferit același supliciu nemilos când a acceptat paharul suferinței și al morții întins de Atotputernicul.

În strofa a treia se exprimă apogeul suferinței prin două aluzii mitologice, la moartea cumplită a lui Hercule și Nessus. Experiența tragică nu este „narată” ci doar amintită ca simbol celor

Vorbește-ncet

de Mihai Eminescu
(comentariu literar)

Mihai Eminescu este genul de creator care a fost atent și exigent nu numai în ceea ce privește conținutul operelor sale, ci și în ceea ce privește forma. Așa se explică de ce a abordat și specii literare cu forme fixe, cum sunt sonetul sau glossa.

Sonetele sale sunt numerotate, nu au titlu, titlul fiind reluarea primului vers, deoarece fac parte dintre poeziile postume.

Tematica lor este variată, dezvăluind încă o dată apartenența la romantism.

Sonetul „Vorbește-ncet” a fost scris în 1876 și dezvoltă tema iubirii. Fiind o poezie de dragoste, este firesc să apară motive poetice legate de ființa iubită. Frumusețea acesteia este relevată prin elementele portretului fizic: ochii, glasul, chipul. Apare de asemenea motivul îngerului care sugerează ipostaza angelică a iubitei văzută de poet ca o icoană. Textul este compus din două catrene și două tertine, structură specifică sonetului italian. Tot după canoanele italiene este construită și rima îmbrățișată. Măsura versului este de 11 silabe (endecasilabil).

Sonetul se organizează sub forma unei adresări directe către femeia iubită, printr-un monolog adresat. Discursul poetic se realizează prin verbe la modul imperativ (vorbește, rămâi, privește) și prin construcții în cazul vocativ (bun înger sfinte, idol scump, dulcea mea lumină). Un efect stilistic deosebit are și dativul posesiv din structura sufletu-mi care potențează participarea afectivă a eului liric. Prezența eului liric poetic se poate identifica și în mărcile sale lexico-gramaticale: adjective posesive de persoana I și a II-a singular (tău, ta, tăi, mea, meu) și pronumele personale la aceleași persoane (te, Tu, ție, -mă, tine). Acestea sugerează reciprocitatea sentimentelor de iubire ale celor doi îndrăgostiți. Sonetul este o poezie cu formă fixă în care există regula ca niciun cuvânt să nu se repete, cu excepția prepozițiilor și a conjuncțiilor. Eminescu însă, încalcă această regulă, voit sau nu. Cuvintele care se repetă, verbul la

ce știu mitologie: (Nessus este centaurul jumătate om, jumătate cal, ucis din gelozie de viteazul Hercule; Nessus, înainte de a muri, pentru a se răzbuna pe ucigașul său, sfătuiește pe Deianeira, soția lui Hercule să-i înmoaie cămașa acestuia în sângele lui Nessus care s-a dovedit otrăvitor- Hercule moare în chip groaznic).

Suferința poetului capătă dimensiuni cosmice, mitice, stihiale: „Focul meu a-l stinge nu pot cu toate / Apele mării”.

Explicația suferinței vine, în mod ambiguu, aluziv, enigmatic în strofa următoare: „De-al meu propriu vis, mistuit, mă vaiet./ Pe-al meu propriu rug, mă topesc în flăcări...”

În concepția lui Eminescu, focul trebuie să aibă un sol purificator și, din suferința imensă care-i aduce distrugerea sufletească, el speră să renască purificat asemenea păsării Phoenix, care potrivit mitologiei, a renăscut, din propria cenușă.

În ultima strofă se invocă liniștea prin dispariția cauzei suferinței mistuitoare: „Piară-mi ochii tulburători din cale./Vino iar în sân, nepăsare tristă.”

„Nepăsarea”, necesară refacerii identității - eului liric-, e totuși „tristă”; dar este o condiție imperativă a recăștigării demnității geniului, în alcătuirea sa pleneră, așa cum fusese, indestructibilă, în tinerețe. Este condiția „morții” demne, în liniște- „Ca să pot muri liniștit, pe mine/ Mie redă-mă!”.

Privind problemele de limbaj și stil, se poate aprecia că principalul element de măiestrie artistică este adecvarea stilului solemn, de o mare concizie. Stilul este creat prin valorificarea abilă a cuvântului, printr-o sintaxă și morfologie de un lacionism shakesperian.

Perfectul simplu („băui”, „răsăriși”) sugerează desfășurarea cloditoare și recentă a fenomenelor psihice; pronumele personal „tu” este interferat subtil în metaforă „suferință, tu”.

Influența retorică, afirmația și negația, sunt subtil utilizate pentru exprimarea intensității trăirii.

Prof. Eugenia Gabriela HAGIMĂ
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”

imperativ „vorbește” și adverbul -ncet sunt cuvinte-cheie ale poemului, ele având rolul de a crea, încă de la început atmosfera de vrajă, de reverie, specifică romantismului. Din punct de vedere stilistic, metafora „izvor de mângâiere” și comparația metaforică din structura „ca ramura de miere” din strofa I se asociază substantivelor „glasul” și „vorba” precum și verbului „vorbește”, constituind astfel catrenul rostirii, în timp ce strofa a II-a poate fi considerată catrenul privirii. În centrul acesteia se află ochii iubitei care capătă aspect de icoană. Ca urmare, în cele două tertine din final rugămintea poetului se transformă în rugăciune, conferind iubirii un caracter sacru. Acesta este potențat prin invocațiile „Tu idol scump, dulcea mea lumină” și prin metafora „Căci ție sufletu-mi numai se-nchină”. Astfel, cele două prezențe din sonet comunică dincolo de cuvinte.

În textul poetic se pot distinge atât imagini vizuale, cât și imagini auditive care se îmbină pentru a realiza armonia poemului. Speranța că iubirea poate fi ideală este resimțită în chemările îndrăgostitului, în afirmațiile care demonstrează că un cuplu poate trăi într-un spațiu ireal și sacru.

Prin dragoste, timpul dobândește puteri aparte: privirea vorbește, vorba mângâie, chipul strălucește, lumea întregă se transfigurează.

Între bucurie și durere, lirica iubirii are la Eminescu multe înfățișări [...] „Vorbește-ncet” se situează în zona cea mai senină și totodată cea mai ferventă, în poezia unei patimi împlinite, dar și în setea unei împliniri eterne, uimită de-o minune, alinată „de-o îndurare” spunea atât de frumos Petru Creția.

Ana-Maria Cristina NICOLAESCU
Școala Gimnazială „Mihai Eminescu”
Clasa a VIII-a D

Dascălul de fizică

Aveam 12 ani și eram elev al Școlii Nr. 11, când profesoara de fizică mi-a spus că am talent pentru materie și m-a întrebat dacă nu vreau să particip la olimpiadă. Am acceptat, recunosc, mai mult cu gândul că urma să fiu învoit de la câteva ore, decât la problemele de fizică. Încet, încet însă, sub îndrumarea doamnei profesoare, și pe măsură ce m-am aprofundat mai mult în domeniu, în probleme și în concursuri, am descoperit plăcerea de a lucra de unul singur. Dincolo de o simplă plăcere, am descoperit o chemare. Peste încă 12 ani, după terminarea facultății, aveam să decid că îmi voi dedica cariera și viața cercetării științifice.

Astăzi mă pot număra printre puținii oameni care pot să spună că munca de zi cu zi nu este doar o slujbă, ci o pasiune. Mai mult decât atât, muncesc cu speranța ca roadele acestei munci vor aduce un impact pozitiv asupra lumii. Lucrez în fizica climatului, unde folosesc modele fizice și matematice, simulări computerizate și analize statistice de date. Datele la rândul lor sunt culese în expediții din zone precum Oceanul Pacific sau Islanda. Scopul final este să înțelegem cum se va schimba climatul pământului ca răspuns la gazele de seră pe care le emitem în atmosferă în cantități din ce în ce mai mari. Aceste emisii însă au efect întârziat, astfel înât consecințele acțiunilor noastre vor fi resimțite de copiii și nepoții noștri mult mai mult decât de noi. Riscăm să nu înțelegem cât de importante sunt deciziile luate astăzi decât atunci când va fi prea

târziu să mai schimbăm ceva.

Aici se poate trage o paralelă cu educația. Este imposibil să supraestimăm impactul ei asupra societății. În ciuda acestui fapt, este foarte greu de realizat importanța educației, decât după ce deja ai avut parte de ea. Poate nicăieri nu este mai greu de explicat această importanță decât în fața unor copii care ar prefera să facă orice altceva cu timpul și energia lor. În același timp, nicicând nu este mai important pentru un copil să învețe să aprecieze educația decât în școala generală.

Eu am avut noroc. Această pasiune, pentru știință în mod particular și pentru educație în mod general, nu a izvorât de una singură, ci a fost cultivată sub îndrumarea unor oameni extraordinari. Toți acești oameni, de la învățătoare, la diriginte, la profesori sau profesoare de fizica sau geografie, printr-un efort și o dedicare incredibilă, și în ciuda îndărătniciei de care poate da dovadă un copil între șapte și paisprezece ani, au reușit să întipărească în mine o pasiune de nestăvilit pentru cunoaștere. Pentru acest lucru, nici eu, nici toți ceilalți nenumărați absolvenți ai Școlii Numărul 11, Mihai Eminescu, nu le vom putea vreodată mulțumi îndeajuns.

Cristian PROISTOESCU

**Asistent universitar la Harvard University,
SUA**

Amintiri

Pentru mine Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” reprezintă locul în care am devenit cine sunt eu astăzi, în care am descoperit lucrurile cele mai importante despre mine, despre viață și despre lumea în care trăiesc. Anii de școală generală sunt anii în care am acumulat cunoștințele de bază, pe care le voi reține toată viața – de la teorema lui Thales până la structura aparatului respirator, de la cazurile substantivului până la reformele lui Cuza, de la legile lui Newton până la capitalele țărilor europene.

O bază solidă – care nu se poate obține decât printr-o educație bună în școala generală – este fundamentală pentru a putea excela în domeniile în care te specializezi mai târziu în viață, și sunt recunoscător că am putut să-mi construiesc o asemenea fundație educațională la Școala „Mihai Eminescu”.

Dar anii petrecuți acolo sunt și anii care m-au format cel mai mult ca individ și ca membru al soci-

etății, în care am învățat cum funcționează lumea din afara casei părintești și în care am învățat cum trebuie să te porți în societate, cum să-ți faci prieteni și cum să navighezi situații sociale din cele mai diferite. Deși poate nu realizăm la vremea respectivă, școala este un microcosmos care seamănă surprinzător de mult cu viața de adult – cu prieteni, vecini, colegi, superiori și mai ales cu oameni de la care ai foarte multe de învățat. Deși viața m-a purtat și mă poartă pe diferite meleaguri, aplic în continuare lecțiile învățate în clasele I-VIII și întotdeauna îmi voi aduce aminte cu drag de timpul petrecut la Școala „Mihai Eminescu”.

Constantin PROISTOESCU

**Universitatea Statului California, Los Angeles,
SUA**

Un gând bun de peste ocean

Multe amintiri mă leagă de Școala Nr.11 din Pitești, unde am petrecut opt ani. Voi încerca să selectez câteva în rândurile de mai jos.

Primii patru ani am avut-o ca învățătoare pe doamna Desculțu, o persoană deosebită, plină de dragoste pentru noi, elevii. Desigur, era vremea comunismului, și mai puțin plăcute sunt amintirile despre manifestațiile de 23 august, propaganda omniprezentă, ședințele de pionieri, etc. Atunci clasa noastră a apărut chiar la televizor, timp de câteva secunde, într-o rubrică de "cântece omagiale ale pionierilor."

A venit apoi Revoluția din 1989, când cu toții am avut ocazia să rupem prima pagină din manuale (cea cu portretul dictatorului). Gimnaziul, sub semnul tranziției post-decembrie, mi-a plăcut mai mult. Profesorii răsuflau ușurați că nu mai trebuie să facă propagandă. Materiile școlare erau interesante și (după cum îmi dau seama astăzi) la un nivel foarte avansat, în comparație cu ce îmi spun colegii mei americani că învățau în gimnaziu. Subiectele mele favorite erau geografia, fizica și, desigur, matematica. Atunci am început să particip la olimpiade. Nu voi uita ziua din clasa a șasea când, pe culoarul școlii, profesorul Bondoc m-a anunțat cu bucurie că m-am calificat la faza națională a olimpiadei de matematică.

Printre momentele mai amuzante din acel timp:

Cutremurul din mai 1990 ne-a prins jucând fotbal în curtea școlii; colegul care era la minge a căzut la pământ, dar nu și-a dat seama ce se întâmplă și a început să strige că a fost faultat!

Anul următor am organizat în clasă, în pauze, campionate de "fotbal pe hârtie," un joc logic care nu știu dacă mai este practicat și acum. Ne-am construit o mascotă și chiar am decupat diplome din hârtie colorată.

La biologie trebuia să aducem ierbare la sfârșit de an, însă majoritatea erau obținute de la cunoștințele părinților, alți profesori de biologie, ca într-un "circuit al ierbarilor în natură."

Cu ocazia împlinirii a 50 de ani de la înființarea școlii, le urez profesorilor și elevilor să se întâlnească unii cu ceilalți și, în același timp, să mențină aceleași standarde educaționale de care am beneficiat și eu.

La Mulți Ani!

Ciprian MANOLESCU

Absolvent al Școlii Nr.11- Pitești – promoția 1993

Profesor universitar de matematică,

Universitatea Statului California, Los Angeles, SUA

În trecerea timpului...

Aniversarea a 50 de ani de la înființare se petrece la scurt timp după un alt eveniment semnificativ pentru mine în raport cu Școala Nr. 11 "Mihai Eminescu" din Pitești: întâlnirea pe care am avut-o cu foștii colegi în vara anului 2014 – un eveniment unic până acum, dar în a cărui repetare sperăm într-un viitor apropiat.

Sunt binecunoscute valoarea și seriozitatea corpului profesoral, valoarea și seriozitatea elevilor care au trecut pe aici. Ele sunt reflectate în rezultatele obținute an de an la concursurile de admitere și la olimpiadele naționale. Au pornit de aici nume care s-au afirmat în mod deosebit pe plan profesional și care s-au făcut cunoscute pe plan internațional, confirmând situarea în elită a școlii noastre.

Însă Școala Nr. 11 mai înseamnă pentru mine încă multe lucruri:

- Treptele dinspre piață pe care le urcam sau le coboram, de multe ori alături de bunicul meu sau de colegii mei.
- Terenul de fotbal din spatele atelierului, unde i-am văzut prima dată jucând, printre alții, pe Vlădoiu sau pe Gâlcă.
- Prelungirile și penalty-urile partidei Sportul Studentesc – Brondby, ascultată în grup, pe furiș, într-un colț, la ora de matematică, într-o după-amiază de noiembrie a anului 1987. Era aproape de neimaginat atunci că cineva ar fi putut susține, în plan intern, o altă echipă decât FC Argeș, dar absolut de neimaginat era să nu susții o echipă românească la participarea în Europa.
- Sala de sport sau terenurile de ciment, unde urmăream

cu înfrigurare participarea la campionatul intern a colegilor mei, care apoi citeau cu aceeași înfrigurare cronicile de meci pe care îmi făcea plăcere să le scriu.

· Seara dinaintea calificării la olimpiada națională, când mă simțeam atât de calm și de pregătit încât singura lecitură de care eram interesat a fost romanul "Asasinul stă la nr. 21".

· Porțile nesfârșite de răs pe care le aveam în sala de clasă – câțiva ani de zile după absolvire nu am mai reușit să râd cu lacrimi.

· Minunata tabără de la Sinaia, din septembrie 1987, pe care am petrecut-o alături de colegii mei, și traseul Cota 2000 – Babele pe care l-am străbătut împreună.

· Atracția magnetică pe care o simt, la vizitele la Pitești, de a trece prin fața școlii și de a arunca măcar o privire.

La moment festiv, doresc școlii noastre viață lungă, rezultate, și să aibă ambiția – profesori, elevi, părinți – de a fi mereu în elită, de a privi mereu sus, de a oferi Piteștilui și României ceea ce merită – un învățământ de înalte standarde, demn de tradiția deschisă acum jumătate de veac.

Cătălin TUDOSE

Absolvent al Școlii Nr. 11 Pitești, promoția 1988

În prezent, Java expert și Head of Java Training –

Luxoft România

Spiritul de competiție

Am crescut și m-am format într-un permanent spirit de competiție. La început a fost mediul familial, urmat de școala gimnazială, liceu, facultate și serviciu. Școala Gimnazială „Mihai Eminescu” a reprezentat o etapă în formarea personalității mele. Într-un grup de colegi, la fel de motivați și având profesori de excepție (Bîlnicu Cornelia, Stan Adela, Popescu Elena, Iosub Silvia) am fost orientat spre performanță. Turneele de tenis, olimpiadele naționale de fizică, matematică au reprezentat activități în care am cunoscut excelența. Am continuat studiile la Colegiul Brătianu și apoi la Facultatea de Automatică a Universității Politehnica din București. Și aici, colegii mei erau

performanți (ultima medie de admitere a fost 9,80). Studenția și practica în domeniul automaticii și calculatoarelor au contribuit la specializarea mea și la ocuparea prin concurs a unor posturi de succes după absolvire, în țară și în străinătate. Mă folosesc de această ocazie, pentru a mulțumi celor care mi-au cultivat acest spirit.

Andrei IOSUB
absolvent al Școlii Nr. 11 Pitești, promoția 1994,
inginer programator- Oslo, Norvegia

NOTA REDACȚIEI: În modestia care-i caracterizează, olimpicii de aur ai școlii noastre au adresat doar câteva gânduri pentru a marca momentul aniversar al zilei de 15 ianuarie, fără a descrie performanțele lor și „mai ales, realizările peste timp. Acum sunt oameni maturi care, prin activitatea lor actuală, probabil vor scrie istorie. De aceea redacția „Aripilor” a ales să redea un pasaj din Jurnalul de Argeș care surprinde în mod obiectiv performanțele acestora (Jurnalul de Argeș, Iunie, 2013):

Elevi cu care ne mândrim...

Cristian Proistosescu. Un alt geniu al fizicii, ca și Silviu Pufu, piteșteanul a câștigat argintul în 2004 și aurul în 2005 la olimpiada internațională de fizică. A absolvit Universitatea Princeton și în această vară își va lua doctoratul la Harvard, cea mai puternică universitate din lume. Din 2009, Cristi predă și la Harvard ca asistent universitar. Pe vremea când era student la Princeton, a reușit să câștige Premiul pentru Cercetare Științifică Excepțională și Desăvârșire Academică, premiu decernat atât de Facultatea de Fizică, precum și de cea de Geostiințe.

Ciprian Manolescu: profesor la UCLA, în California

Ciprian Manolescu (Colegiul Național „I.C. Brătianu”). Singurul elev din lume care a câștigat de trei ori consecutiv (1995, 1996, 1997), cu punctaj

maxim, medalia de aur la olimpiada internațională de matematică. A obținut de două ori și medalia de aur la Balcaniadă. Ciprian a absolvit cu Magna Cum Laudae celebra Universitate Harvard, unde și-a luat și doctoratul, în 2004. Tot la Harvard a câștigat numeroase concursuri internaționale. La ora actuală, el este profesor universitar la celebra UCLA în Los Angeles. Am luat legătura și cu un fost student american al lui Ciprian. Michael Noley spune: „Am urmat cursurile de matematică predate de el și mi-au plăcut atât de mult încât le-aș mai face de o sută de ori.

Ciprian este incredibil de inteligent, iar cursurile sale sunt foarte bine organizate. Este în același timp și un tip de treabă, cu un simț decent al umorului.”

Ion Puiu Stoicescu

Membru al Uniunii Scriitorilor din România
Membru al Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România

De același autor:

În culegeri de versuri:

Dialoguri de pe Malul Marii, 1962, Miniaturi dobrogene, 1963;

În volum:

La marginea timpului, 2007.

Piese de teatru pentru copii și tineret: (jucate la teatrele din Arad, Constanța, Brăila, Pitești, Ploiești, Botoșani, Bacău, Brașov, Iugoslavia, Polonia, Bulgaria, Ungaria, Cehia): Fata moșului, 1966; Circul Piraților, 1967; Pasul cel mare (volum), 1968; Peretele din față, 1968; Pasărea Măiastră, 1967, Comedie la Ionion, 1971; Baladă pentru Ana, 1978; Mâini și sfori, 1978; Suflet de păpușar, 1979; Oul discordiei, 1979 (Marele Premiu la Festivalul teatrelor pentru copii și tineret, Botoșani); Marioara și Vasilache intră în Europa, 1992, Nu sunt Scufița Roșie, 1963; Aventurile lui Harap Alb, 1999 (Premiul Ion Creangă la Festivalul „Ion Creangă” Bacău, 1999); Bimbi și Zmeul, 2004.

Proza (în volume):

Copiii și literatura, 1965; Taina Crinilor de piatră (povestiri), 1982, Anotimpurile eternei iubiri (nuvele), 1984; Cât costă un om (nuvele), 1988; Dimensiunile infinitului (nuvele), 1991; Clipa fără umbră (roman), 1997; Inchisoarea de pe insula Artsinis (roman) 1999; Vâslaș pe Rubicon (roman), 2005; Lebăda cu ochii verzi, (roman) 2007; Ke-bada (roman) 2009; Craniul de cristal (nuvela) 2015.

Ion Puiu Stoicescu, valoros redactor TV, membru al Uniunii Scriitorilor din România și al Uniunii Ziariștilor Profesioniști, s-a afirmat din 1962 ca poet și a continuat activitatea literară ca prozator și dramaturg până în 2015, an în care firul destinului său literar și al vieții s-a întrerupt.

Nu mă voi referi la scrierile sale în care marile teme viața, moartea, timpul, dragostea ocupă un loc important, dezvăluind un artist ancorat în realitate, în problematica vieții cotidiene, ci la omul sensibil, profund și sincer care a fost Ion Puiu Stoicescu.

Frate al regretatului profesor Petru Stoicescu, poet și cititor al revistei „Aripi”. Ion Puiu Stoicescu ne-a însoțit cu prezența în toate momentele. A salutat apariția „Aripilor”, a încurajat mereu talentele, a suferit când redacția și-a pierdut oamenii unul câte unul, atinși de suflul morții.

Îl văd în zarea timpului alături de fratele său, străbătând străzile orașului în momentele în care venea să-l viziteze. Înalți, frumoși, cu frunți argintii și inteligente, cu zâmbete, vis și voiciune, în același timp, în priviri!

Păreau doi zei care înfruntau fără teamă vremurile, pășind ferm în acorduri puternice. Dar timpul n-a mai avut răbdare, și-a luat al său tribut, indiferent de gânduri sau de sentimente. Întâi Petru, apoi inopinant, Puiu.

Ion Puiu Stoicescu emana liniște, încredere, optimism. Rafinat prin intelectualism, inteligent, distins, generos, devenea oricând o prezență agreabilă. Un om cu o cultură vastă, fiu de ziarist, scriitor cu har, talentat realizator de emisiuni TV și mai presus de toate un om cald care își înțelegea semenii. Împreună cu soția sa, Claudia, forma imaginea unei familii armonioase, decente, permanent deschisă spre comunicare. Fie că se găsea în mijlocul membrilor din U.Z.R sau din Uniunea Scriitorilor, fie că se retrăgea în atmosfera caldă, rurală de la Mălureni, în livada cu meri – imperiu al creației – fie că era preocupat de probleme administrative, acest om se impunea prin personalitate.

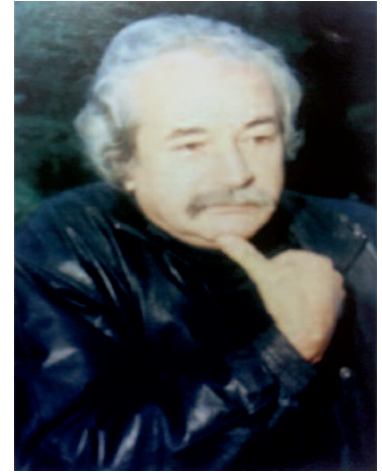
Inspira încredere, intra în relație cu oricine de parcă și-ar fi cunoscut interlocutorul de foarte multă vreme.

Om al condeiului se dedica scrisului cu răbdare și pasiune. Orice clipă irosită i se părea un eșec, fapt ce îl agita enorm.

Până-n ultimele clipe, gândul i-a fost la masa de scris: proiecte, proiecte și iar proiecte! Dacă destinul ar fi vrut, ar fi apărut probabil, alte scrieri, interesante prin tematică.

Dar n-a vrut și Puiu Stoicescu a plecat neașteptat de repede, atunci când i se pregătea externarea. A plecat în această aurie toamnă sadoveniană, frumos, liniștit într-un somn vegheat de îngeri, confirmând că în lumea aceasta noi suntem trecători.

Rămâne ce lăsăm spiritual, iar el a lăsat. Pentru prezent, pentru viitor, pentru eternitate! Revista „Aripi” îi mulțumește pe această cale cu florile recunoștinței pe proaspătul mormânt!

Prof. Renata ALEXE

CUPRINS

- 3**   Invitați de seamă
- 7**   Editorial
- 9**   Invitatul revistei
- 11**   Din viața școlii
- 15**   La aniversare
- 28**   Trecut-au anii...
- 34**   Caligrafii
- 64**   Didactica
- 68**   Olimpici de aur
- 71**   In memoriam